ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 2

แปลและเรียบเรียงโดย "ธีรทาส"

ศิลาจารึกโศลก

ปริศนาธรรมของพระพุทธเจ้าถึง 7 พระองค์

▲ พระพุทธเจ้า วิปั๋สสิน.
▲ พระพุทธเจ้า สิขิน.
▲ พระพุทธเจ้า เวสสภู.
▲ พระพุทธเจ้า กกุสันธ.
▲ พระพุทธเจ้า โกนาคมน.
▲ พระพุทธเจ้า กัสสป.
▲ พระพุทธเจ้า ศากยมุนี.

七佛法門

พระคัมภีร์วิปั๋สสนาลืมตาชุบชีวิตกลับชาติทางธรรมแล ....

(ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวร)

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการพิมพ์ชมรมธรรมทาน เป๋าเก็งเต๊ง

" นิกายเซ็น (ฌาน) เป็นสุญตาคือโลกุตรธรรม
มุ่งสอนแต่เรื่องจิตใจโดยตรง จะทำอย่างไร !
ให้พ้นทุกข์ในดวงจิต เร็วที่สุดเท่าที่จะมีวิธีสอน
ให้ลัดตรงไปสู่จุดที่ต้องการทันที เท่านั้นเอง"

▲ นายแพทย์ ตันม่อเซี้ยง

" พระพุทธศาสนาสายตรงจากอินเดียเข้า–จีน
มุ่งสอนธรรม–อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา.
เป็นหลักธรรมพระสูตรสอนโพธิสัตว์–มุ่งพุทธภูมิ."

▲ เสถียร โพธินันทะ

กระดาษคืออุปกรณ์การเผยแพร่ธรรมะค่าขนส่งขึ้นราคาหมดเลย
หนังสือมีชื่อ "ธีระฯ" ขอได้ฟรี ๆ ท่านละ 1 เล่ม (ไม่ต้องส่งแสตมป์)
ถ้าจะขอเกินกว่า 1 เล่มไปขอเมตตาจิตต่ออายุกองบุญนี้ไว้บ้างเถิด !
ติดต่อ จ.ม. ส่ง "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ผู้จัดการพิมพ์เล่มนี้
อยู่ใน พุทธสมาคม เป๋าเก็งเต๊ง 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ก.ท. (10330)
ถ้าธนาณัติใส่ชื่อ "ธีระ" ตรง บัตรประชาชน รับเงินจ่ายที่
(ป.ณ. คลองเตย แห่งเดียว)

อย่ามองข้ามบุญกุศลจะเกิดแก่ท่านอีกมากมาย ทำบุญด้วยปากแนะนำผู้อื่นหยิบยืมไปอ่านดูก่อน ถ้าเก็บซ่อนไว้กระดาษหมดอายุจะเปื่อยยุ่ยทิ้งไป ... ไม่ได้เกิดเชื้อบุญกุศลสืบภพชาติเป็นของท่านไปได้อีก จงบวชจิตผู้อื่นไปเถิด !

" ปุถุชน – จิต – ที่เกรอะกรังเต็มไปด้วย – อวิชชา จะมองไม่เห็น – จิตเดิมแท้ของมนุษย์นั้นเป็น – พุทธะ ! ส่วนปัญญาชน – หรือจิตที่เข้ากระแสแห่ง – โสดาบัน แล้วจะมองเห็นด้วยปัญญาญาณอย่างแจ่มแจ้งสว่างไสวว่า – ในความวุ่น – นั้นแหละ – มีความว่างอยู่เหมือนกัน. จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ของมนุษย์นั้นเป็นพุทธะ !"

△ ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 2

แปลและเรียบเรียงโดย " ธีรทาส "

ศิลาจารึกโศลก

ปริศนาธรรมของพระพุทธเจ้าถึง 7 พระองค์

▲ พระพุทธเจ้า วิปั๋สสิน.

▲ พระพุทธเจ้า สิขิน.

▲ พระพุทธเจ้า เวสสภู.

▲ พระพุทธเจ้า กกุสันธ.

▲ พระพุทธเจ้า โกนาคมน.

▲ พระพุทธเจ้า กัสสป.

▲ พระพุทธเจ้า ศากยมุนี.

七佛法門

พระคัมภีร์วิปั๋สสนาลืมตาชุบชีวิตกลับชาติทางธรรมแล ....

(ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวร)

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการพิมพ์ชมรมธรรมทาน เบ้าเก็งเต๊ง

"เราอาจจะอธิบายหลักธรรมระบอบนี้ได้โดยวิธี ต่าง ๆ ตั้ง 10,000. (หนึ่งหมื่น) วิธี แต่ว่าคำอธิบายทั้งหมดนั้น อาจจะลากให้หวนกลับมาสู่หลักดุจเดียวกันได้. ฯ"

△ เว่ยหล่าง.

"ในขณะที่จิตว่างจากกิเลสแล้ว ย่อมผ่องใสย่อมเป็นประภัสสร ย่อมรุ่งเรืองอยู่ด้วยสติสัมปชัญญะ หรือปัญญาโดยแน่นอน สำหรับจิตว่างของพระอรหันต์นั้นต่างกันเพียงว่าเด็ดขาด เพราะพระอรหันต์มีสติสมบูรณ์ไม่มีช่องว่าง ส่วนเราปุถุชนมีสติไม่สมบูรณ์มีช่องว่างให้กิเลสเป็นอาคันตุกะเข้ามา ต่างกันเพียงเท่านี้."

△ พุทธทาสภิกขุ.

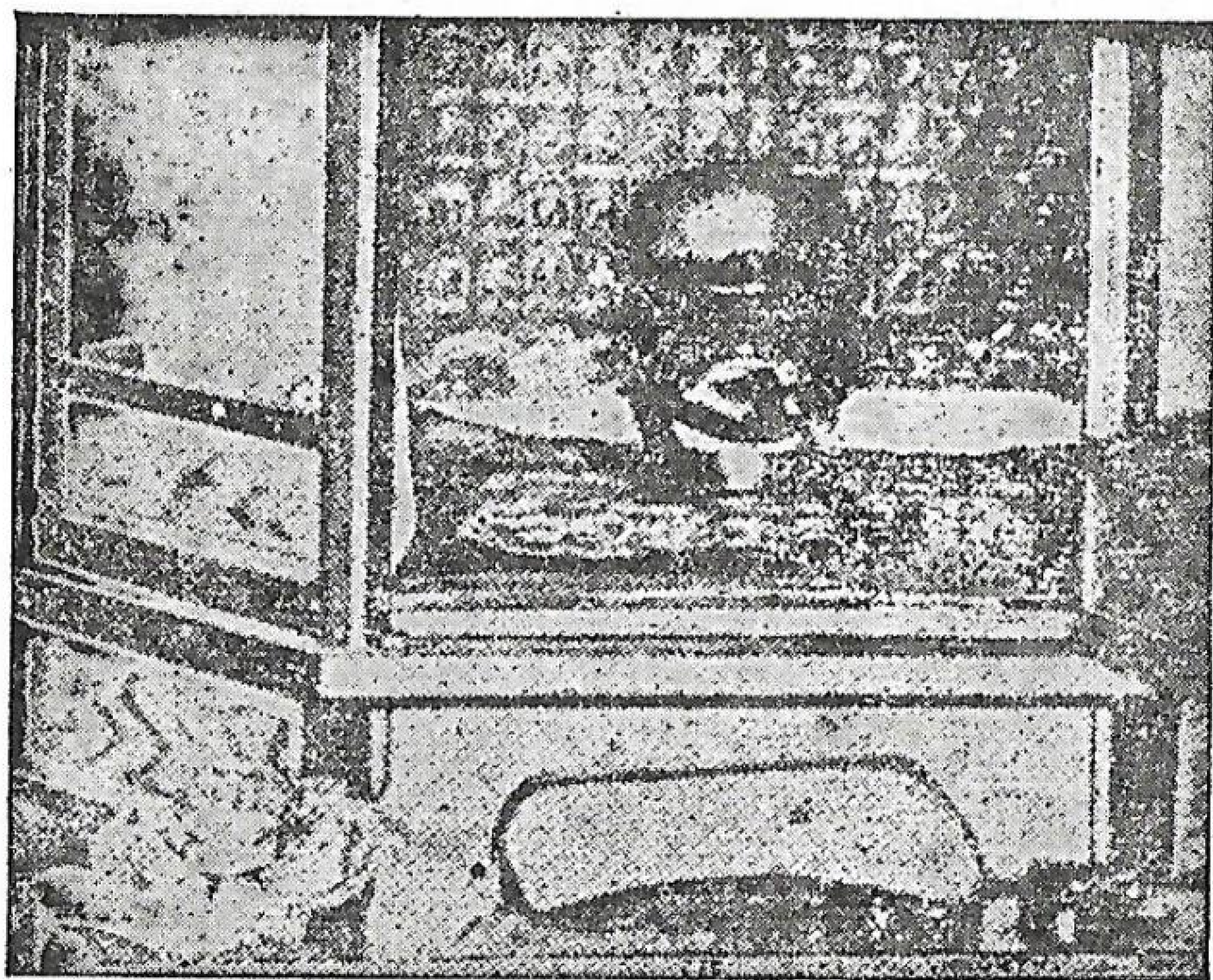

六祖惠能肉身眞像

รูปซากพระศพท่านเว่ยหล่าง (ลั๊กโจ้ว)

นับจากได้บรรจุพระศพไว้ในเจดีย์ ณ เมืองโซกาย แล้วต่อมาอีกประมาณ 1,200 ปีเศษ คณะของท่านนายพลเอกหลีกิงง้วน ในสมัย ดร. ซุน ยัดเซ็น เปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศจีน เมื่อ พ.ศ. 2462 ได้เปิดพระเจดีย์เมืองโซกายออกมา ประจักษ์ว่าท่านเว่ยหล่างนั้น นับตั้งแต่นิพพานมาจนบัดนี้เป็นเวลากว่า 1,200 ปีแล้ว ร่างกายมิได้บุบสลายเน่าเปื่อย และนั่งอยู่ในท่าสมาธิเหมือนตอนนิพพาน ซึ่งท่านนายพลได้ถ่ายภาพนี้ไว้ขณะเปิดเจดีย์

(ท่านต้องการทราบหลักธรรมของท่าน โดยละเอียดแล้ว โปรดอ่านหนังสือ "สูตรของเว่ยหล่าง" มี 12 บท ท่านพุทธทาสภิกขุ แห่งสำนักสวนโมกขพลาราม อ. ไชยา)

รูปบาตรและจีวรสังฆาฏิของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

รูปบาตรตั้งอยู่ในตู้ ส่วนหลังบาตรนั้นคือ จีวร สังฆาฏิ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระสังฆปริณายกแต่ละองค์ ที่สืบอายุพระพุทธศาสนา อาทิเช่น พระมหากัสสปะ พระอานนท์ ลงมาเรื่อยๆ จนถึงท่านเว่ยหล่าง รวม 33 พระองค์ ได้รวมปักไว้เป็นรูปองค์พระ ดูเป็นแถวอยู่หลังบาตร

ส่วนหินที่เจาะรู 2 แผ่นข้างนอกตู้นั้น เป็นหินที่ใช้สำหรับถ่วงตัวท่านเว่ยหล่าง สมัยหนุ่มๆ ให้มีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นจนพอเหยียบกระเดื่อง ให้มันกระดกจนตำข้าวได้ ตอนที่ไปอยู่วัดวองมุย พบพระสังฆปริณายกองค์ ที่ 5 ใหม่ๆ ซึ่งทางวัดได้เก็บหินเหล่านี้ไว้เป็นปูชนียวัตถุ.

(รูปถ่ายเมื่อ พ.ศ. 2462 โดยคณะท่านพลเอกหลีกิงง้วน)

"ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)"

(ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวร)

มีเคล็ดลับนำเรื่องที่ควรอ่านก่อน

เล่ม 2 โดย "ธีรทาส"

หนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)" เล่ม 2 นี้ เป็นธรรมแนวทางเนื่องด้วย "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน มหาสุญตาสูตร เป็น ปัญญาวิมุตติ คือวิปัสสนาลืมตาดูโลก ให้เข้าถึงธรรมชาติในกายใจเราเองก่อน เป็นเรื่องที่มนุษย์ชาวพุทธ ส่วนมากยังมองข้ามไป หรือดังอริยครูท่านกล่าวไว้ว่า ไปทำสมถะนอกกาย สมาธินอกวัด ไปเรียนวิปัสสนากันทั่วทุกทิศ อย่างนี้ถ้ามีบ้าง ก็ยังนับว่ามีดีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน แต่ท่านว่ามันยังไกลอยู่มาก และบางคนไม่มีเวลาไปทำอย่างนั้นได้เลย

คณาจารย์สายเซ็น (ฌาน) ท่านชอบชี้แนะแนวทางเจริญวิปัสสนาที่อยู่ใกล้ ๆ นั้นก็มี ที่เขาเรียกกันว่า วิปัสสนาหญ้าปากคอก สมาธิแค่จมูก ธรรมะอยู่ในกาย พุทธะอยู่ที่จิต คือบอกตรงไปเลยว่า ไม่ต้องไปเสียเวลา ไปหาอาจารย์ที่ไหน ๆ มาสอนตัวเราก็ได้ ตัวเรานี้แหละจะเป็นอาจารย์ของตัวเองได้ดี คือเอาธรรมชาติรอบ ๆ ตัวเราทั้งนอกและในเป็นครูสอนเรานั้นเอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก ทั้งหินยานและมหายาน ตรงกันไว้ว่า "ตนเป็นที่พึ่งของตน" อย่างนี้เป็นต้น อย่าสงสัย!

นับจากท่านเจ้าคุณ "พุทธทาสภิกขุ" ได้แปลหนังสือ "สูตรของเว่ยหล่าง" และหนังสือ "ฮวงโป" ออกไปแล้ว นักศึกษาธรรมะของเมืองไทยเรายังมีบางท่านเข้าใจผิดในคำว่า "เซ็น" ซึ่งคำนี้ต้นตอเดิมที่อินเดีย เป็นภาษาสันสกฤต อ่านว่า "ธยานะ" แต่ภาษาบาลีเดิมอ่านว่า "ฌาน"

พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) ผู้นำนิกายเซ็น (ฌาน) เข้าเมืองจีนเมื่อ 1,400 ปีก่อนโน้น ได้แปลไว้เป็นภาษาจีนใช้อักษรจีนตัวนี้ 禪 ภาษาจีนกลางอ่านว่า "ฌาน" ซึ่งตรงกันกับคำเดิมดีมาก.

ภาษาจีนแต้จิ๋วที่แพร่หลายในเมืองไทย "ฌาน" ตัวนี้อ่านว่า "เซี้ยง" นิยมเรียกว่า "เซี้ยงจง" คือนิกายฌาน

พระพุทธศาสนา เข้าญี่ปุ่น "ฌาน" ตัวนี้อ่านเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า "เซ็น" ไป หรือนิกายเซ็น (ฌาน) จนแพร่หลายแล้ว.

ยังมีบางท่านเข้าใจผิดไปว่า "เซ็น" นั้นคงจะเป็น "เชน" เชนในลัทธิชีเปลือยของมหาวีระไปก็มี. (ไม่ใช่เชน)

ยังมีบางท่านเข้าใจผิดอีกว่า "เซ็น" เป็นของแขกเจ้าเซนไปก็มี. (ไม่ใช่แขกเจ้าเซน)

ท่านผู้อ่านโปรดทราบทั้ง "เซนหรือแขกเจ้าเซน" ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง

แล้วในพระไตรปิฎกฝ่ายมหายาน ได้แบ่งแยกคำว่า "ฌาน" นี้ไว้สองความหมาย เช่น "ฌาน" ที่นั่งนิ่ง...นิ่งจนตัวแข็ง...เป็นก้อนหิน หรือท่อนไม้ไป อยู่ได้นาน ๆ เป็นแรมเดือนหรือเป็นปี ที่เรียกกันว่า "พรหมลูกฟัก" ไปอย่างหนึ่ง. (พรหมลูกฟักคือฌานโลกีย์)

แท้จริงแล้ว คำว่า "เซ็นหรือฌาน" ในนิกายเซ็น (ฌาน) เป็นฌานเข้าแนวทาง "โลกุตระ" (คือฌานโลกุตระ) เขาแปลว่า "ญาณ" ญาณในที่นี้คือปัญญาญาณ เป็นปัญญาวิมุตติ.

สรุปแล้วจะเป็น "ธยานะ" ก็ดี จะเป็น "ฌาน" ก็ดี หรือเป็น "เซ็น" ก็ดี เป็นหลักธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน มหาสุญญตาสูตร 16 ครั้ง มีธรรมเกี่ยวเนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" อย่างนี้เป็นต้น

กุญแจไขประตูพบเซ็น (ฌาน)

คือเคล็ดลับที่จะได้ประโยชน์จากการศึกษาธรรมะอย่างเซ็น (ฌาน) อยู่ที่ตัวเราจะต้องยอมก่อน ยอมปล่อยวางความยึดมั่น

ถือมั่นลงเสียชั่วคราวก่อน พูดนั้นง่าย ๆ แต่จะหาคนที่ทำได้นั้นยากจริง ๆ คือให้เราลดอัตตา–ไปสู่อนัตตา–แล้วสุญตาก็จะเข้ามาแทนที่โดยปริยาย "ลดอัตตา–ไปสู่อนัตตา–แล้วสุญตาก็จะเข้ามาแทนที่เอง" หรือต้องฝึกให้มีดวงจิตอิสระ มีวิญญาณอิสระชนิดที่ไม่ถูกเขากักขังหรือบังคับให้เชื่อ หรือต้องเชื่อ หรือต้องเกรงใจคนโน้นคนนี้ไปกันเลย คิดว่าเราจะหาความรู้ไม่ต้องกลัวใคร ๆ ถ้าทำใจอย่างนี้ได้จึงจะอ่านหนังสือธรรมแบบอย่างเซ็น (ฌาน) ได้ทุก ๆ เล่ม พอจะมีทางรู้เรื่องได้ในที่สุดแล...

(1) ให้บุคคลนั้นลืมคำว่า "มหายาน และ หินยาน" และยังลืมคำว่า "มหานิกาย และ ธรรมยุต" สูงขึ้นไปกว่านั้นอีกหน่อย ก็ให้ลืมคำว่า "พระไตรปิฎก" ลืมระเบียบแบบแผนวิธีการต่าง ๆ ทางศาสนา หรือลืมความคิดที่ดิ่ง ๆ แต่ในด้านเดียวที่ตนเองได้เคยยึดถือลงไปเสียชั่วคราวก่อน คงเอาไว้แต่ใจล้วน ๆ ของมนุษย์ซึ่งไม่จำกัดว่าชาติใด... ภาษาใด... หรือถือศาสนาใด...คือให้มีดวงจิตอิสระอันแท้จริง เป็นใจที่กำลังทำการคิดค้น เพื่อแสวงหาทางแก้ปัญหาที่ว่า "จะทำอย่างไร ? จะทำอย่างไรดี ?" จิตของมนุษย์ทุก ๆ คนในลักษณะที่เป็นสากลนี้จักให้หลุดพ้นจากความทุกข์ ดับความวิตกกังวลที่มันบีบคั้นหุ้มห่อพัวพันจิตใจ ให้มันออกไป...ขับทุกข์ใจให้มันออกไปได้โดยสิ้นเชิง เอาเพียงเท่านี้ไว้ก่อน จึงจะอ่านหนังสือธรรมะแบบอย่าง

เซ็น (ฌาน) พอจะรู้เรื่องข้อความบางตอน ปริศนาธรรมบางบทนั้น อาจจะนำเอาไปใช้เป็นประโยชน์ตลอดชีวิตได้บ้าง.

(2) วิธีการสอนศิษย์ของคณาจารย์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ นั้น ท่านมีความฉลาดรู้ทันธรรมชาติ รู้อนุสัยจิตของศิษย์มาก เพราะกรรมจำแนกสัตว์ ท่านจึงถือเอาประสบการณ์ธรรมชาติ ของศิษย์แต่ละบุคคลเป็นเกณฑ์ ไม่ค่อยจะพูด จะสอนเอาใจศิษย์มากนัก บางทีตรงกันข้ามเลย จะต้องการพูดให้ศิษย์ สะดุ้ง! สะอึก! โกรธ! ไปเลย ท่านว่าตรงจุดนี้เองจะจับอนุสัยวาระจิต (อนุสัยเดิม) ของศิษย์ได้ทันที จะได้เขย่าธาตุรู้ ปลุกธาตุรู้ ที่เป็นปรมาณูมีอยู่ในตัวศิษย์นั้นออกมาใช้ได้ทันที. เวลาตอบปัญหาธรรมของศิษย์ ก็มักจะพูดตรงกันข้ามไปเสียเลย คือพยายามต้อนความนึกคิดของศิษย์ให้หันเข้ามุมที่ต้องการ ลัดตรงไปสู่เป้าหมายของ พระพุทธศาสนา แบบอย่างที่สืบถ่ายทอดกันลงมาแต่ดั้งเดิมนั้น คือการชี้แจงให้มีสติปัญญารู้แจ้งทางจิตใจ เรื่อง "อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน" เป็นเป้าหมาย.

หรือถ้าสอนได้ ถ้าบอกได้ก็บอกหมดเลย ถ้ายังสอนไม่ได้ยังบอกไม่ได้ ก็บอกใบ้เป็น ปริศนาธรรม (โกอาน) ให้ศิษย์นำเอาไปขบคิดตีให้แตกเอง ทดลองใช้สติปัญญาของตนเอง หรือพูดกันไม่กี่คำก็ให้รู้เรื่องกันเลย.

ทำไมคณาจารย์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ จึงนิยมทำเช่นนี้ ก็เพราะว่าสัญชาตญาณของมนุษย์ในภาคปฏิบัติธรรมแล้ว มีบางคน

พอบอกให้มาปฏิบัติธรรม เขาฟังแล้วแทบจะเอามือปิดหูและหลับตาเลย ไม่สนใจเท่าไรนัก มันฝืนใจขัดกับอารมณ์เขามากไป ถ้ามีอาจารย์พูดกันอย่างหวาน ๆ เสมอ ๆ หรือเทศนาสอนกันอย่างไพเราะเพราะพริ้ง! คอยแต่จะประจบประแจงศิษย์อยู่ตลอดเวลาไปแล้ว ผลที่ได้ส่วนมากของแต่ละอาจารย์ ก็คือศิษย์จะหลงใหลเคลิบเคลิ้มอยู่แต่ในวาทะศิลปของท่านอาจารย์ คือศรัทธาในตัวท่านอาจารย์มากเกินไป แล้วก็ติดกันอยู่แค่ศรัทธาเท่านั้นเอง เช่นแบบ "พระอานนท์ และ นายฉันนะ" จะไม่ค่อยสนใจในเรื่องปฏิบัติมรรคผลนิพพานเท่าไรนัก (หรืออย่างทุกวันนี้มักจะเอาแต่ยกมือไหว้ ๆ กัน) เป็นอย่างนี้จึงไปกันไม่รอด ในทางดับทุกข์กายใจหลุดพ้นวัฏสงสาร เพราะศิษย์ไม่มีประสบการณ์ ไม่ซาบซึ้งรู้รสถึงธรรมชาติสัจจภาวะที่แท้ ๆ จริง

ถ้าทำให้ "สะดุ้ง! สะอึก! โกรธ" เสียบ้างแล้ว ตรงจุดนี้เอง ศิษย์จะจดจำคำพูด คำสอนของท่านอาจารย์ในขณะนั้นไว้เป็นอย่างดี และเขาก็ต้องใช้สมองคิดค้นหาวิธี ที่จะถกเถียงเอาชนะด้วยเหตุผลทันที นี่แหละ! ตรงจุดนี้เอง ทุก ๆ คนจะต้องใช้ปัญญาของตัวเอง ที่มีอยู่ออกมาใช้อย่างขนาดหนักทีเดียวนี่แหละ! จะเป็นคุณประโยชน์มาก ที่จะได้ให้เขามีโอกาส ทำให้ปัญญาเจริญงอกงาม "ธาตุรู้–ตัวรู้" ซึ่งเป็นปัญญาบารมีดั้งเดิมของตัวเอง ที่เคยได้สร้าง "ธาตุรู้–ตัวรู้" ไว้แต่อดีต ๆ ๆ นมนานปีแล้วหรือสร้างไว้แต่ชาติก่อน ๆ ก็จะได้โพล่ง! ออกมา

เสียบ้าง ไม่เป็นอัมพาต หรือเรียกว่า เขย่า! กระแทก! ให้มันออกมาเลย แล้วอาจารย์ยังต้องคอยช่วยสอบอารมณ์ของศิษย์ ต้องคอยทำลายความยึดมั่นถือมั่นของศิษย์ไปในตัวตลอดเวลาอีกด้วย วิธีการนี้ได้ผลมาก แต่อาจารย์ต้องบรรลุธรรม หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญจริง ๆ จึงจะทำได้สำเร็จ (ถ้าไม่สำเร็จ ก็คงจะบ่อนแตกเลย)

(๓) โปรดระลึกชาติก่อน คือ ไม่เห็นหน้ากันมาก่อน ไม่ได้ยินเสียงกันเลย เพียงแต่ต้องการอ่านเรื่องธรรมะให้ความรู้แจ้งทางจิตใจ ส่ง ธ.ม. มาขอหนังสือ ธรรมะชุดนี้ ข้าพเจ้า "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ก็มีให้และจัดส่งไปให้จนถึงมือท่านผู้อ่านได้ฟรี ๆ หมด อย่างนี้ถ้าตามหลักกรรมแล้วแสดงว่า เป็นบุญกุศลเก่า ๆ ของท่านเอง ที่ได้เคยสร้างไว้แล้ว หรือได้เคยร่วมกันถวายไทยทานแด่ พระพุทธเจ้าถึง 7 พระองค์ในเล่มที่ 2 นี้ รวมทั้งท่านได้เคยสร้างอาณาจักรใจ อุทิศธรรมทานมากับข้าพเจ้าบ้างแล้ว ไม่ชาติใด ๆ ก็ต้องเป็นกัปใด ๆ มาแน่นอน มาในชาตินี้จึงมีอุดมคติทางใจตรงกัน ได้พบกันทางใจเป็นมิตรทางธรรมที่ไม่ต้องเห็นหน้ากันก็ได้ ขอหนังสือธรรมะชุดนี้มา ฉันก็ส่งไปให้แบบง่าย ๆ "จิต–ถึง–จิต" คงจะยังผลทานให้มีโชคดีได้ร่วมกันทำบุญทานอย่างนี้ต่อ ๆ ไปอีก เพื่ออายุบุญยืนกุศลจะอมตะเป็นร้อย ๆ พันปีแล... สาธุ!

ถ้าหากว่าหนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)" เล่ม 2 นี้ เกิดมีคุณประโยชน์หรือเป็นอนุสาวรีย์ที่สร้างไว้บนแผ่น

กระดาษ หรือยังมีชีวิตอยู่ในจินตนาการอนุชนรุ่นหลัง ๆ ไปอีกนับเป็นร้อย ๆ ปีขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าผู้ใช้นามปากกาว่า "ธีรทาส" ขอแบ่งส่วนแห่งบุญกุศลธรรมทานบารมีเหล่านี้ เพื่อตอบแทนผู้มีพระคุณ เช่น บรรพบุรุษหรือบิดามารดา ครูบา-อาจารย์ มิตรสหายผู้ที่ได้อุปถัมภ์ชีวิตข้าพเจ้ามาทุกชาติภพ ถึงแม้กระทั่งศัตรู ผู้คิดให้ร้ายเสมอ ๆ มาก็ดี ตราบไปจนกระทั่งสัตว์ทุก ๆ ชีวิตที่ยังต้องมีกรรมวนเวียนในวัฏสงสารทั่วถึงทุก ๆ โลกธาตุก็ดี ขอให้จงมีส่วนแบ่งบุญกุศลธรรมทานบารมีนี้ จงบอกต่อ ๆ กันไป จงอนุโมทนากันเองเถิด สาธุ!

ส่วนตัวข้าพเจ้า "ธีรทาส" นี้ ขอโลภเอาบุญกุศลนี้ไว้เองมากเป็นพิเศษหน่อย คือขอให้ข้าพเจ้ามีชื่อตามบัตร ประชาชนเรียกว่า "นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ" จงได้มีบุญไปเกิดในชาติหน้า ๆ เป็นลูกท่านมหาเศรษฐีในเมืองมนุษย์ พออายุครบ 25 ปี ขอให้ได้รับมรดกสมบัติเหล่านั้นแล้ว จงเกิดมหากุศลจิต เกิด "โพธิจิต" ได้นำเอาทรัพย์สินเงินทองนั้นออกมาทำทาน พิมพ์หนังสือธรรมะแจกทานไปยังห้องสมุดประชาชน ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำ ห้องสมุดโรงพยาบาล ห้องสมุดมหาวิทยาลัย ห้องสมุดวิทยาลัยครู และตามโรงเรียนต่าง ๆ ไปจนถึงห้องสมุดสองหมื่นกว่าวัดในเมืองไทย และขอให้ได้แปลหนังสือธรรมะนี้เป็นภาษาต่างประเทศ แจกทานไปทั่วโลก และแจกแก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่อีกด้วย สาธุ!

เพราะว่าชาตินี้ข้าพเจ้าเกิดเป็นลูกคนจน เพียงแค่พอมีพอกินยังสังขารชีวิตให้อยู่รอดได้เท่านั้น ไม่มีเงินทองมากพอที่จะพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานได้ตามอุดมคติ (มีมหากิเลส ฯ) เริ่มต้นชีวิตต้องหาเงินเองลำบากมาก จะคอยให้เขาทำบุญ ก็ต้องสร้างคุณธรรมความดีงามให้เขาเห็นใจ เขาจึงศรัทธาผลงานก่อนแล้วจึงจะให้เงินอย่างนั้น มันช้าเกินไป บางเล่มก็หมดทุน บางเล่มก็ต้องหยุดไป บางเล่มก็ออกไม่ได้ตามต้องการก็มี เป็นอย่างนี้ จึงขอให้ได้เกิดเป็นลูกเศรษฐีแล้วมาจัดการกองมรดกเหล่านั้นเพื่อแบ่งปันไปยังสรรพสัตว์ จึงสมควรกับอุดมคติทางใจ และจุใจแก่ผู้ที่ถือศีล 5 บำเพ็ญปุถุชนโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี ไปตราบจนกระทั่งได้บรรลุ "พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ" ในโลกมนุษย์นี้แล... สาธุ !

นับถือคุณธรรมในดวงจิตของผู้ที่อนุโมทนาร่วมสร้างบารมี

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

(ผู้จัดการพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน)

หนังสือเล่มนี้ขอได้ฟรี ๆ ทาง จ.ม.

ที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

(ถ้าธนาณัติรับเงิน ป.ณ. คลองเตย)

สารบัญ

(ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 2)

หน้า

บทที่ 17

บทที่ 18

บทที่ 19

บทที่ 20

บทที่ 21

หน้า

หน้า

บทที่ 25

บทที่ 26

บทที่ 27

หน้าต่อไปท้ายเล่มจารึกรายนามผู้อุทิศพิมพ์หนังสือธรรมทานต่ออายุบุญยืนไปอีกนับร้อย ๆ ปี สาธุ !

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่ม 2

ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวร *โดย* **"ธีรทาส"**

บทที่ 1

คณะของท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้จาริกไปนมัสการปูชนียสถานต่าง ๆ อยู่เป็นเวลา 6 เดือน มีโอกาสได้สนทนาตอบปัญหาธรรมกับชาวพื้นเมืองเป็นจำนวนมากหลาย ดังนี้:-

นายเตียคี่เม้ง ได้มานมัสการถามว่า พวกกระผมที่มีโอกาสได้มาฟังธรรมเทศนาของพระคุณเจ้าแล้ว รู้สึกซาบซึ้งและสว่างแจ่มแจ้งขึ้นมาก แต่พวกกระผมบางคนก็ยัง ติดเหล้า ติดฝิ่น ติดบุหรี่ ติดเล่นการพนันต่าง ๆ เสียจนงอมแงม! จนไม่สามารถที่จะสลัดให้หลุดเลิกละจากนิสัยเดิมได้ ฉะนั้น ขอให้พระคุณเจ้า ได้โปรดช่วยกรุณาแนะแนวทางที่เป็นคติเตือนใจหรือเคล็ดลับให้พวกกระผมได้พ้นไปจากอบายมุขเหล่านี้ด้วยที่เถิดครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า โอ... อมิตาพุทธ! (แปลว่าแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ท่านที่มีจิตใจเข้มแข็งดีมาแล้วทุก ๆ ท่าน แต่ยังมีบางท่านใช้ความเข้มแข็งของจิตใจนี้ไปในทางที่ผิด โดยมิได้ให้ประโยชน์แก่ชีวิตและร่างกายตนดีพอเท่าที่ธรรมชาติได้สร้างสมให้มา ฉะนั้น ฉันจึงขอให้ท่านทั้งหลายที่ยังมีความปรารถนาดีที่จะเลิกละต่อสิ่งเสพติดเหล่านี้ จงจดจำไว้เป็นบทสวดเป็นคติเตือนใจของท่านตลอดชีวิตไป ดังนี้:-

(1.) จงพิจารณาว่า สิ่งเหล่านี้มันเป็นประโยชน์แก่ชีวิตและร่างกายของเราหรือเปล่า ?

(2.) จงพิจารณาว่า ถ้าเราไม่เล่นการพนัน ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบฝิ่น และบุหรี่ต่าง ๆ เหล่านี้ มันจะทำให้เราถึงแก่ความตายหรือเปล่า ? (ฉิบหายหมดไหม ?)

(3.) จงพิจารณาว่า เงินทองที่เราพยายามเก็บหอมรอมริบหามาได้ด้วยความยากลำบากนั้น เราจะต้องใช้จ่ายไปในสิ่งที่ไม่เป็นแก่นสารเหล่านี้ วันละเท่าไร ? เดือนละเท่าไร ? ปีละกี่มากน้อย ? (จดตัวเลขไว้ดูกันที...)

(4.) จงพิจารณาว่า เราตกไปเป็นทาสของเหล้าฝิ่น บุหรี่ การพนันต่าง ๆ หรือเปล่า ? (จะโง่ยอมแพ้แค่นี้หรือ ?)

(5.) จงพิจารณาว่า เราตกไปเป็นทาส เป็นเมืองขึ้น ของพวกจักรพรรดิแห่ง เหล้า ฝิ่น บุหรี่ การพนันต่าง ๆ เหล่านี้ ตั้งแต่เมื่อไร ? เราต้องพยายามส่งส่วยสาอากรให้เขามาแล้วเท่าไร ? และยังจะต้องส่งใช้หนี้ไปอีกนานสักเท่าไร ? (จะเป็นคนอ่อนแอทางจิตใจไปอีกหรือ ?)

(6.) จงพิจารณาว่า ถ้าเราสามารถสลัดให้หลุดออกจากความเป็นทาสของสิ่งเสพติดเหล่านี้ได้แล้ว วัน

หนึ่งจะเหลือเงินเท่าไร ? เดือนหนึ่งจะเหลือเงินเท่าไร ? ปีหนึ่งจะมีหลักทรัพย์เพิ่มขึ้นอีกเท่าไร ? สุขภาพจะดีขึ้นไหม ? ครอบครัวหลักฐานในอนาคตจะมีทางแจ่มใสขึ้นมาบ้างหรือเปล่า ? (จะเป็นเยี่ยงอย่างทางที่ดีแก่บุตรหลานบ้างไหม ?)

(7.) จงพิจารณาว่า อบายมุขทั้งหลาย เป็นทางนำมาซึ่งชื่อเสียงจะเสีย ทรัพย์จะสูญ มิตรสหายที่ดีจะจาก สังคมที่ดีไม่พึงปรารถนา ต่อ ๆ ไปชีวิตและอนาคตครอบครัวจะเดือดร้อน (คือการฆ่าตัวตายทางอ้อม)

(8.) จงพิจารณาว่า มิตรในซองบุหรี่ ก็เหมือนกับควันบุหรี่[1] มิตรในแก้วเหล้า ก็เหมือนกับฤทธิ์เหล้า และมิตรสหายอะไรเล่า ? ที่ยั่งยืนคงทนถาวรตลอดไป ? (คือมิตรทางธรรม เป็นสติปัญญาที่รู้แจ้งทางจิตใจ)

(9.) จงพิจารณาว่า ถ้าเป็นนักบวช นักพรต ก็จะผิดศีลหมดทุกๆ อย่าง (ขาดความศรัทธาจิตและเคารพนับถืออันสูงสุดจากปวงชน)

---

1 ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ค้นพบว่า นิโคตินในบุหรี่เป็นยาพิษที่ทำให้หลอดเลือดตีบตันแข็งตัวยิ่ง ๆ ขึ้นจะเป็นโรคมะเร็ง โรคหลอดลมอักเสบ ไอเรื้อรัง ถุงลมในปอดพอง เป็นแผลในกระเพาะ และโรคหัวใจ กระดาษมวนยาและสารยาฆ่าแมลงในต้นใบยาก็เป็นพิษ ยิ่งโรคเบาหวานแล้วต้องห้ามเลย ทำให้ดื้อยารักษาไม่ได้ผล โรคเข้าทางปากเองไม่ใช่ดวงดาวไม่ดี (ไปโทษดวงชะตาผิด) "ธีรทาส"

(10.) จงปฏิญาณตนเองทุก ๆ วันว่า ข้าพเจ้าจะพยายามเลิกทาส! เลิกทาส! เลิกความเป็นทาส...ของสิ่งสิ้นเปลืองอันไร้ประโยชน์แก่ชีวิตของข้าพเจ้าทุกวันให้จงได้ หรือลดปริมาณให้ค่อย ๆ น้อยลงทุก ๆ วันก็ยังดีกว่ามิได้ลดเสียเลย ข้าพเจ้าจะเป็นคนที่เข้มแข็งและทรงพลังทางจิตใจ ชนะกีฬาการเลิกสิ่งเสพติดนี้[1] ให้จนได้ให้โลกเขารู้กันเสียทีเถิด! (ใครจะให้ฟรี ๆ ก็ไม่เอา ต้องมีอุดมคติฝึกใจแข็งอย่างนี้บ้าง จึงจะไปได้รอดแล...)

เอาละ! หลักธรรม 10 ข้อนี้เป็นวิปัสสนาธรรมชาติ ถ้าเธอตั้งใจปฏิบัติกันจริง ๆ บ้างแล้ว ต้องได้บรรลุถึงบ้างแน่นอน หรือเรียกว่าได้บรรลุ "วิปัสสนาลืมตา" แล้วจะเท่ากับได้เกิดใหม่ คือกลับชาติในทางธรรมาณาจักรใจนี้ ไชโย! ดังๆ ได้กันเลย...แล้วจะเป็นสุขกายตัวจะเบาลอยใจทั้งโลกนี้และโลกหน้าแล...สาธุ!

บทที่ 2

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พอให้ข้อคิดคติเตือนใจในการเลิกละสิ่งเสพติดจบลงแล้ว

---

1. เอาเงินจากเหล้า บุหรี่ การพนัน ขอเพียง 10% มาทำบุญพิมพ์หนังสือเล่มนี้ก็จะแจกทานไปได้เป็นพัน ๆ วัดเชียวนา! ขอเสียสละคนละปีเถิด! จะได้บุญร่วมได้กุศลสืบอายุยืนไปนับศตวรรษ ๆ (จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ)

มี นายตือ ชายกลางคนได้เข้าไปกราบสามหนแล้วพูดขึ้นว่า ผมขอบวชติดตามพระคุณเจ้าไปแสวงหาบุญกุศล ด้วยคนเถิดครับ! เพราะผมตายแล้วจะต้องไปตกนรก...

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ชักสนใจในคำพูดของ นายตือ จึงถามขึ้นว่า เดี๋ยวก่อน! เธอรู้มาได้อย่างไรว่าตัวเธอนั้นตายแล้วจะต้องตกนรก?

นายตือ ตอบว่า ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อแม่ของผม เขาฆ่าวัวควายเป็นอาชีพ ผมได้รับมรดกตกทอดมาแล้ว มิหนำซ้ำยังมาแถมฆ่าหมู จับเป็ด ฆ่าไก่ ฯลฯ เพิ่มขยายขอบเขตการค้าต่อไปอีกครับ! อยู่มาวันหนึ่ง ผมป่วยหนักจนเพ้อคลั่งสุดความสามารถของหมอจะเยียวยา ลูกเมียบอกว่า ผมส่งเสียงร้องเป็นเสียงวัวเสียงควาย บางครั้งก็ร้องเป็นเสียง หมู เป็ด ไก่ แสดงกิริยาท่าทางอย่างที่ผมเคยฆ่า เคยทรมานเขามาก่อนออกมาหมด แล้วก็หมดลมหายใจไป

ในขณะนั้น ผมเห็นคนหนึ่งถือมีด ยืนจังก้า! และอีกคนหนึ่งถือไม้กระบองอันโต ๆ เดินตรงเข้ามาถึงตัวผม ไม่พูดจาอะไร... จับได้ก็มัดมือลากเอาไปส่งเมืองนรก พอถึงที่คุมขัง ผมได้เห็นภาพนั้นแล้วขาก็อ่อนใจสั่นหวิวๆ หน้ามืดตามัวนั่งฟุบลงไปทันที

คนที่จับตัวผมมาก็พูดว่า ไม่ต้องกลัว... ให้นึกถึงบุญกุศลที่เคยสร้างสมไว้... ในเมืองมนุษย์ให้มาก ๆ พอได้สติผมก็ลืมตาเห็นพ่อแม่และญาติมิตรที่ล้วนแล้วแต่เคยทำบาปกรรมในเมือง

มนุษย์มาแล้วทั้งนั้นเลย! เป็นภาพอันน่าหวาดเสียวทุกขเวทนามาก ซึ่งผมยังไม่เคยเห็นมาแต่ก่อนเลย !

แล้วผมก็หวนกลับไปคิดถึงเมื่อครั้งผมยังหนุ่ม ๆ เคยได้ไปเที่ยวงานวัดแห่งหนึ่ง เห็นเขากำลังพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทานแก่ประชาชนทั่วไป ผมเห็นเข้าก็นึกสนุกดี จึงลงมือร่วมแรงงานช่วยเขาพิมพ์หนังสือธรรมะเป็นเล่มๆ อยู่หลายวัน พอนึกถึงบุญกุศลที่เคยช่วยเขาพิมพ์หนังสือธรรมะนั้นขึ้นมาได้แล้ว ก็หายกลัวค่อยมีกำลังใจเพิ่มขึ้น

อีกสักครู่หนึ่งหัวหน้าเมืองนรกรูปร่างสูงใหญ่โต หน้าย่นปากแบะ เสียงดังราวกับฟ้าร้อง! ถามผมว่าเจ้าชื่ออะไร ? ผมก็ตอบไปว่า ชื่อนายตือครับ !

นายเสมียน ก็หยิบบัญชีขึ้นมาเปิดกางดูแล้วร้องเอ๊ ! นี่ "นายตือ" อายุในเมืองมนุษย์ยังไม่หมดยังมีเพิ่มอีกตั้ง 10 ปีเพราะนายตือ ได้ช่วยเขาทำบุญกุศลไว้ คือช่วยออกแรงในการพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทานในวัดแห่งหนึ่ง ด้วยบุญกุศลอันนี้จึงทำให้ "นายตือ" ยังไม่ต้องมาตกนรก ว่าแล้วก็บอกให้ทหารนำตัวผมกลับไปส่งเมืองมนุษย์ในทันทีนั้น

ผมจึงถาม "นายเสมียน" ว่าผมมีบาปอะไรบ้างไหม ?

นายเสมียน ตอบว่า มีมากมาย...แต่ยังไม่ถึงเวลาที่จะคิดบัญชี ขอให้ท่านกลับไปเสียก่อนเถิด !

ผมจึงท้วงขึ้นว่า เดี๋ยวก่อน! นายเสมียน จะจดบัญชีรายการของผมผิดไปหรือเปล่า? ผมไม่เคยทำบาปอะไรมากมายนัก!

นายเสมียน อุทาน หือ..! ว่าอย่างไรนะ? ท่านว่าฉันจดบัญชีของท่านผิดไปหรือ? ขอให้ท่านนอนใจได้ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะจดผิด บัญชีเมืองนรกนั้นเป็นบัญชีทิพย์ตัวเลขบาปบุญมันจดโดยตัวของมันเอง เกิดขึ้นเองเท่าที่ท่านทำไว้มันประทับจิต ติดวิญญาณ เก็บไว้เป็นอนุสัยอย่างนี้ แม้แต่บุญ 1 อีแปะก็ยังจดติดวิญญาณให้ไม่ตกหล่น อย่าได้กลัวไปเลย!

ผมจึงได้พูดขึ้นว่า ถ้าอย่างนั้น... ผมได้ทำบาปอะไรไว้บ้างหรือ? ขอตรวจดูบัญชีนั้นสักที!

ท่านนายเสมียนเมืองนรก จึงกางบัญชีออกให้ผมดูหมด แล้วเรียก วัว ควาย หมู เป็ด ไก่ ต่างๆ ออกมาเป็นแถวๆ ซึ่งทุกตัวผมเห็นแล้วจำได้ว่า เคยฆ่ามันมาแล้วทั้งนั้น แล้ว นายเสมียน ก็ได้บอกกับสัตว์เหล่านั้นว่า เอ้า! นายตือ เขามากันแล้ว โจทก์และจำเลยมาพร้อมหน้ากันแล้ว อนุญาตให้เจรจากันจนพอใจ! ฉันจะเป็นประธาน

ผมเห็นที่จะหนีไปไม่พ้นแล้ว จึงพูดว่าผมเคยฆ่าพวกเขาจริงครับ! แต่ผมฆ่าเพราะเอาไปทำบุญต่างหาก! เพราะพวกเขาเกิดมาเพื่อให้มนุษย์กิน แล้วถ้าผมไม่ฆ่าพวกเขาก็จะแก่ชรานานเข้าก็ต้องตายไปเปล่าๆ โดยที่ไม่ได้เอาเนื้อไปทำบุญ.

แล้วผมก็หันไปพูดกับสัตว์เหล่านั้นอีกว่า ที่ฉันได้ฆ่าพวกแกนี้ยังมิดีอีกหรือ ? แล้วพวกแกยังจะมาฟ้องร้องเอาอะไรกันอีกเล่า ?

พวกวัวควายร้อง มอ! โม! เหวี่ยงเขาตีนกระทืบพื้น โมโหร้องฮุบ! โม! พวกหมูแยกเขี้ยวร้อง อู๊ด! อี๊ด..! พวกเป็ดร้องแอ๊บ! อ๊าบ.! พวกไก่ร้องเจี๊ยบ! จ๊าบ.! กระโดดเต้นด้วยความโมโห! จะเข้ามารุมจิกตีผมเป็นชุลมุนกันไปหมดเลย

นายเสมียน เมืองนรกซึ่งเป็นประธานอยู่ ต้องยืนขึ้นส่งเสียงร้องไปว่า หยุด! หยุด! หยุดก่อน! จงพูดกันด้วยเหตุผลที่นี่เมืองนรกนะ! พวกสัตว์เหล่านั้นจึงเงียบเสียงลงไป

มีควายเฒ่าตัวหนึ่ง พูดขึ้นว่า ไอ้พวกมนุษย์นี้คบไม่ได้ มันคดในข้อ งอในกระดูก ไม่มีความกตัญญูต่อผู้มีคุณบ้างเลย พวกมันมีเสื้อ มีผ้า มีข้าวกิน มีชีวิตอยู่ได้ไม่ตายมาหลายหมื่นปีแล้ว ก็เพราะพวกวัวควายไถนา ตากแดดกรำฝนตั้งแต่เช้าจนค่ำ ทำให้พวกมนุษย์มีข้าวกิน มีชีวิตอยู่เป็นสุขกันทั้งเมือง แล้วพวกผมพอแก่ลงไป ไม่สามารถที่จะทรมานสังขารออกแรงไปไถนาให้พวกมันได้ มันควรจะให้ได้หยุดพักผ่อนวัยชรา นี่กลับตรงกันข้ามจับเอาไปฆ่าเอาเนื้อไปกิน เอาหนังไปรองนั่งเสียเลย! คิดแล้วมันน่าเจ็บใจยิ่งนัก! เพราะไอ้ความเนรคุณของพวกคนใจดำอำมหิต ไม่คิดถึงบาปและบุญคุณของวัวควายกันบ้างเลย!

ผมจึงเถียงขึ้นมาว่า ถ้าผมไม่ฆ่าพวกแกแล้ว พวกแกจะยังคงต้องเป็นสัตว์ทรมานไปอีกนานโขเชียวนะ! ผมได้ช่วยให้พวกแกพ้นไปจากความเป็นสัตว์เร็วขึ้นไปอีก แล้วยังมิดีอีกรึ?

มีวัวหนุ่มคะนองตัวหนึ่ง อดทนฟังไปไม่ได้ ตีนกระทืบพื้นร้องมอ! โม! ด่าขึ้นมาทันทีว่า ไอ้คนใจยักษ์! ไอ้เนรคุณ... มึงมันพูดข้างเดียวเอาจนพอใจเลยนี่หว่า..เฮ้ย! ให้กูพูดบ้างซีโว้ย! มึงอยากมีเมีย กูก็อยากมีเมีย มึงอยากมีลูก กูก็อยากมีลูก มึงรักชีวิตหนีทุกข์กลัวตาย กูก็เช่นเดียวกับมึงโว้ย! พูดกันด้วยความเป็นธรรมแล้ว ไม่มีอะไรที่แตกต่างกันเลย พวกของกูนี่... ได้ช่วยชีวิตมึงมาตั้งแต่ นม เนื้อ หนัง แรงงานหมดทุกอย่างทีเดียว แล้วถึงเดือนปีก็ไม่เคยบ่นเคยทวงหนี้บุญ หนี้คุณ หรือทำให้มึงเดือดร้อนอะไรเลย! แม้แต่น้อยก็ไม่มี...

ดูเถิด! ท่านนายเสมียนพวกมันยังใจดำอำมหิต จับพวกผม ๆ ไปฆ่ากินได้ลงคอถึงเพียงนี้ ถ้าจะพูดให้ถูกต้องกันจริง ๆ แล้ว พวกมนุษย์ควรจะเอากระดูกพวกผมไป

ทำบุญกรวดน้ำ บูชาไว้เป็นเสมือนผู้ที่มีพระคุณของมนุษย์ทีเดียว จึงจะถูกต้องและยุติธรรม[1]

นายเสมียน เมืองนรก ก็พูดว่า เป็นไง? "นายตือ" ฟังเหตุผลเขาแล้ว มันถูกบ้างไหม? ฉันว่าเขามีเหตุผลพอน่าฟังทีเดียวนะ! ทางเมืองนรกจึงต้องรับฟังความเขา ตัดสินให้ความเป็นธรรมแก่บาปบุญ ของสรรพสัตว์ที่ได้สร้างสมไว้หมด ขึ้นชื่อว่าฆ่าสัตว์แล้วเป็นบาปทั้งนั้น สัตว์ที่มีคุณมากก็บาปมาก สัตว์ที่มีคุณน้อยก็บาปน้อย มิได้ยกเว้นเลย พึงทราบเอาไว้นะ!

แล้ว นายเสมียน พูดขึ้นอีกว่า นายตือ จงกลับไปเมืองมนุษย์ได้ เจ้ายังมีอายุอยู่ต่อไปได้อีก 10 ปี เพราะบุญกุศลที่ได้ช่วยเขาพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นทานไปนั้น

จากนี้แล้วภาพเมืองนรกทั้งหมดก็หายวับไปทันที ผมก็ได้สติฟื้นคืนชีพมาได้เดือนเศษแล้ว ผมบัดนี้หยุดทำบาปหมด เลิกอาชีพฆ่าสัตว์เบียดเบียนชีวิตสัตว์แล้ว ลูกเมียผมก็ไม่ต้องเป็นห่วงแล้ว ผมตัดสินใจออกบวชเพื่อแสวงบุญติดตามพระคุณเจ้าไปด้วยคนเถิดครับ!

---

1 อินเดียและจีนโบราณถือตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า วัวควายนั้นเป็นสัตว์ที่มีคุณธรรมสูง เกิดมาก็เพื่อช่วยโปรดมนุษย์โดยตรง จะว่าเป็นพระโพธิสัตว์อวตารมาเกิดก็ไม่ปาน ฉะนั้นถ้าไปกินเนื้อวัวเนื้อควายแล้วก็เท่ากับกินเนื้อพระเป็นบาปมาก แขกอินเดีย 80% ไม่กิน จีนก็มีจำนวนไม่น้อย

"ธีรทาส"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ จึงได้อุปสมบทให้ "นายตือ" แล้วได้เปลี่ยนชื่อให้ใหม่ว่า "ภิกษุสำนึกบาป."

บทที่ 3

อีกครั้งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งชื่อ "นายบักจุ้ย" ได้เข้ามากราบท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ แล้วกราบเรียนท่านว่า ผมเกิดมาในตระกูลคหบดีที่มีหลักฐาน มีข้าทาสบริวารมากมาย แม้กระนั้นผมก็ไม่เคย "มีความสุขทางหัวใจเลย" เพราะคนใช้ หรือคนงานบางคนมักจะทำงานอะไรต่าง ๆ ไม่ได้อย่างใจเราคิด บางคนก็ทำโน่นแตกทำนี่เสีย ไม่มีเว้นแต่ละวัน เมื่อผมได้เห็นและได้ยินเข้าทีไร เป็นต้องเจ็บใจอดที่จะโมโหไม่ได้ ซึ่งความทุกข์แบบนี้มักจะเกิดมีขึ้นแก่ผมบ่อย ๆ ขอให้พระคุณเจ้าได้โปรดกรุณาแนะทางเพื่อให้ผมได้มีวิธีดับทุกข์ ดับโทสะอันนี้เสียทีเถิดครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า เดี๋ยวก่อน! ท่านเศรษฐี ที่ท่านพูดว่า ไม่มีความสุขทางหัวใจ และเจ็บใจนั้น ท่านคิดผิด! ผิดแน่ ๆ เพราะหัวใจของท่านนั้น มันมีหน้าที่ทำการสูบฉีดโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่างกายต่างหาก! มันไม่ได้เจ็บด้วยเลย จงอย่าเข้าใจผิด ๆ

ต่อไปจงพิจารณาดูให้ชัดว่า เรื่องที่ทำให้เราเดือดร้อน เกิดโทสะไม่ค่อยมีความสงบนั้น มันมาจากทางไหน ? มันเข้ามาได้อย่างไร ? เมื่อได้ยินเสียงมันเข้ามาทางหู เมื่อแลเห็นรูปมันเข้ามาทางตา เสร็จแล้วเราไปยึดมั่นถือมั่นว่ามันเที่ยง ว่ามันถาวร ซึ่งแท้ที่จริงมันไม่เที่ยง มันเป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ท่านไปยึดถือมันมากจนเกินไป ทุกข์ใจมันก็เกิด . . . เป็นทุกขัง . . . ทุกขัง ๆ อยู่ในความยึดมั่นถือมั่นในตัวท่านเอง ไม่รู้จักหาวิธีปล่อยวางสลัดทิ้งความยึดถือ . . . จนเป็น "สุญญตา" คือความว่างไป ภาษาธรรมะเรียกว่าท่านปลงสังขารไม่เป็น . . . จึงต้องเกิดโทสะจิตขึ้นมาเสมอ ๆ เป็นทุกข์ใจอย่างนี้เอง

ถ้าจะมองในแง่ของกรรมแล้ว ก็เป็นเพราะบารมีของท่านสั่งสมมาจึงพบแต่เหตุการณ์เช่นนี้ และกรรมของข้าทาสบริวารทั้งหมดเหล่านั้นเอง ถ้าเขามีปัญญาคิดได้ทำได้ เหมือนกับท่านทุกอย่างแล้ว เขาก็คงจะเป็นท่านไปเหมือนกับท่านไป ไม่ต้องมาเป็นลูกจ้างหรือคนงานของท่านอีกแล้ว นี่ก็เป็นเพราะเขาไม่มีบุญบารมีเหมือนท่าน เขาจึงต้องมาเป็นคนใช้ของท่าน นี่ก็เป็นเพราะเขายังขาดปัญญาบารมีนั่นเอง ! กรรมอันนี้จึงต้องมาเป็นลูกจ้าง เป็นข้าทาสบริวารของท่าน การงานอะไรที่ทำลงไปแล้วย่อมจะต้องมีการทำผิดบ้างเป็นของธรรมดา ๆ เพราะเป็นปุถุชน

มิใช่ปราชญ์ผู้รู้แจ้ง จะเอาให้ถูกอย่างใจท่านคิดทั้งหมดนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้ เพราะมันเป็นของไม่เที่ยงอยู่แล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านตรัสไว้ว่า "สรรพสิ่งทั้งหลายที่มี รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ย่อมเป็น-อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-" ถ้าท่านพัฒนาสติปัญญาให้สูงขึ้นไปอีกชั้น "จนถึงธรรม" ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็นความว่าง "สุญตา" ไปทุกข์ทางใจก็จะดับลงได้บ้าง ขอให้ท่านจงนำคำพูดของฉันนี้ไปไตร่ตรองคิดใคร่ครวญดูให้ดี ๆ เถิด ! นานไปท่านจะเห็นความจริงตามที่ฉันพูดไว้บ้างแล...

บทที่ 4

อีกครั้งหนึ่ง มีภิกษุณีรูปหนึ่ง ชื่อ "เช็งเฮียง" ได้กราบเรียนถามว่า เหตุไฉนมนุษย์ในโลกนี้ จึงมีฐานะสูงต่ำเหลื่อมล้ำผิดกันดั่งฟ้ากับดิน บางคนเกิดมาแสนจะยากจน ลำบากเดือดร้อนแทบจะไม่มีข้าวจะกิน ไม่มีบ้านจะอยู่อาศัย ส่วนบางคนให้ร่ำรวยมีทรัพย์สินเงินทองบ้านช่องไร่นามากมายเหลือจะคณานับ มีจนไม่รู้ว่าจะเอาไปเก็บไว้ที่ไหนดี ซึ่งมันเป็นกรรมอะไร ? มันจึงได้ผิดต่างกันอย่างตรงกันข้ามถึงปานฉะนี้ ขอให้พระคุณเจ้า ได้โปรดช่วยกรุณาชี้แจงให้อิฉันสิ้นสงสัยด้วยทีเถิดเจ้าค่ะ !

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เอ่ยขึ้นว่า ทานรวย-ศีลสวย-สมาธิ-ปัญญางาม แล้วก็อรรถาธิบายให้ฟังเป็นข้อ ๆ ดังนี้ :-

(1) ทานรวย ผู้ใดชาติก่อนเคยได้ทำบุญสุนทรทานไว้เป็นเนืองนิจ ด้วยผลบุญกรรมดีอันนั้น จักสนองให้เขาเกิดมาในชาตินี้เป็นผู้มีหลักทรัพย์มั่นคง บริบูรณ์ไปด้วยลาภยศสรรเสริญสุข เป็นคนร่ำรวยเจริญมิรู้จักเสื่อมที่เขาเรียกว่าวาสนาดีแล....

(2) ศีลสวย ผู้ใดชาติก่อน เคยได้รักษาศีลอยู่สม่ำเสมอ ผลกุศลกรรมดีอันนั้นจักสนองให้เขาเกิดมาในชาตินี้ เป็นคนมีรูปร่างหน้าตาสวยงาม แข็งแรง กิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อยที่เขาเรียกว่าคนมีบุญบารมีสูงมีลักษณะดี (โหงวเฮ้งดี) แล....

มันเป็นความจริงทีเดียว ขอให้ท่านทั้งหลายจงพิจารณาดูด้วยเหตุผลเถิด! ส่วนคนที่มักพูดปด หัวขโมย ขาดศีลสิ้นสัตย์นั้น สังคมปัจจุบันเขาก็รังเกียจไม่พึงปรารถนาอยู่แล้ว แล้วมันจะสวยไปได้อย่างไรกัน? ไม่ต้องคอยกันไปจนถึงชาติหน้าดอก! กรรมทันตาเห็นในชาตินี้แล้วทีเดียว (ขาดศีล 5 ไว้ใจไม่ได้หมด)

(3) สมาธิปัญญางาม นั้น ผู้ใดในชาติก่อนเคยฝึกหัดเจริญสมาธิมาบ้างแล้ว ผลกุศล[1] กรรมดีอันนั้นเป็นอนุสัยติดตามจะสนองตอบให้เขาเกิดมาในชาตินี้ เป็นคนมีจิตใจสุขุม

---

1 กุศลทำให้เกิดปัญญาทางมรรคผลนิพพานรู้แจ้งทางจิตใจ ส่วนบุญนั้นทำให้เกิดในที่ดี แล้วก็ติดการเกิดที่ดีอยู่ตลอดไปจบไม่ลงเลย ถ้าขาดบุญมากนักจะไปไม่รอด–ถ้าขาดกุศลก็จะไม่หลุดพ้นทุกข์ใจหรือวัฏสงสารแล...

"ธีรทาส"

เยือกเย็น จะคิดจะอ่านอะไร ๆ ก็ปลอดโปร่งปัญญาลึกซึ้งเฉียบแหลมเร็วดีกว่าชนทั้งหลายแล...

ข้อนี้เป็นความจริงทีเดียว ขอให้ท่านพิจารณาดูคนที่จิตใจกระวนกระวายฟุ้งซ่านวิตกกังวลต่าง ๆ จนหาความสงบมิได้นั้น บุคคลชนิดนี้วันหนึ่ง ๆ จะมีแต่สีหน้าบึ้งขึงตึงคิ้วขมวดอมแฝงอยู่ด้วยความโศกเศร้า และมีโทสะตลอดวันมิได้สร่างซาเลย ถ้าลงเป็นเช่นนี้แล้วจะคิดจะอ่านอะไร ๆ ความจำเลอะเลือน เพราะขาดสมาธิ แล้วปัญญาจะดีได้อย่างไรกัน? ในชาตินี้ก็เห็นทันตาอยู่แล้ว ไม่ต้องรอไปจนถึงชาติหน้าโน้น! เพราะชาติหน้ามันก็เป็นเหตุและเป็นผลสืบติดต่อกันไปเสมือนเป็นลูกโซ่เช่นเดียวกัน ถ้าพิจารณาด้วยเหตุผลแล้วจะมองทะลุ เห็นวิบากกรรมก่อหวอดสืบเนื่องมาเป็นรูปอย่างนี้ แล้วก็จะหมดสิ้นความสงสัยลงไปทันที.

บทที่ 5

อีกครั้งหนึ่ง มีชายหนุ่มชื่อ "ง้วนไล้" ได้เข้ามากราบเรียนว่า ผมเป็นพ่อค้าท่องเที่ยวเดินทางเร่ขายสินค้าไปตามหัวบ้านหัวเมือง ต้องผจญภัยอยู่เป็นเนืองนิจ ฉะนั้น ผมใคร่จะขอของวิเศษ หรือพระเครื่องรางไว้สำหรับคุ้มครองป้องกันชีวิตของผม ขอสักองค์หนึ่งด้วยเถิดครับ...ขอรับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า เดี๋ยวก่อน! เธอจะมาหา พระเครื่องรางของวิเศษ เอาไปติดตัวไว้เพื่อป้องกันชีวิตเธอได้อย่างกระนั้นหรือ?

นายง้วนไล้ ตอบว่า ใช่แล้วครับ! พระคุณเจ้าได้โปรดให้ผมสักองค์เถิดครับ! ของวิเศษ ...ครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า ของวิเศษ! ของวิเศษรึ.... ถ้าเป็นจริงตามที่เธอคิดแล้ว ผู้ทำหรือผู้เสกสร้างของวิเศษนั้นคงจะไม่เจ็บไข้ได้ป่วย... ไม่ตายซินะ! ใช่ไหม?

แต่ทุกๆ วันนี้มันตรงกันข้าม ผู้ที่อวดว่าเสกสร้างของวิเศษได้นั้น ฉันเห็นอายุไม่เกิน 100 ปีสักราย แล้วก็ไม่พ้น แก่ เจ็บ ตาย เน่าเข้าโลงไปหมดทุกๆ อาจารย์ทีเดียว ไม่เห็นจะเหลือรอดอยู่ได้เลย... แล้วขอให้เธอจงคิดดูทีว่ามันจะวิเศษได้อย่างไรกัน?

เอ้า! พระดินที่ว่าวิเศษ... นิยมกันหนักหนา ถ้าเธอหยิบไม่ดีทำตกจากมือไปก็แตก! (ไม่เที่ยง) พระทองตกน้ำก็จม (ไม่เที่ยง) พระไม้ถูกไฟเข้าก็ไหม้เป็นเถ้าถ่านไป (อนิจจัง) ในเมื่อตัวเองคุ้มตัวเองก็ยังไม่รอดแล้ว มีความไม่เที่ยงแท้อย่างนี้เกิดขึ้นมาให้เห็นเตือนสติ... แล้วไฉนเล่าจะสามารถไปคุ้มครองป้องกันชีวิตให้แก่เธอได้ตลอดไป? เห็นไหมเล่า... ธรรมชาติธาตุแท้... มันเป็นอย่างนี้จริงหรือเปล่า? ขอให้เธอจงใช้สติปัญญาคิดพิจารณาดูนานๆ อีกที...

นายง้วนไล้ พอได้ฟังคำตอบของท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ แล้วดวงตาก็เห็นธรรมชาติที่เป็นจริงขึ้นมาบ้าง จึงเกิดศรัทธาในถ้อยคำของท่านอาจารย์ แล้วได้กราบลงไปที่แทบเท้าอีกสามหน และได้เรียนถามท่านต่อไปอีกว่า

พระคุณเจ้า มีของดี ของวิเศษ... ที่สามารถจะคุ้มกันได้ดีกว่า พระดิน พระทอง พระไม้ อีกด้วยหรือขอรับ ? ขอพระคุณเจ้าได้โปรดกรุณาให้แก่ผมบ้างเถิดครับ !

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า พระที่วิเศษยิ่งกว่าพระดิน พระทอง พระไม้ นั้นมี คือ "พระนิพพาน" ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้เปิดทางไว้ให้แก่พวกเราแล้ว และพระอริยสาวกที่ได้ดำเนินตามรอยไปนั้นก็มีมากหลายแล้ว นี่แหละเป็นพระแท้ ๆ เป็นของวิเศษแท้ ๆ คุ้มครองป้องกันชีวิต การเกิดแก่เจ็บตายได้อย่างแม่นมั่น หนทางจะเดินตามไปนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้ทรงชี้ทางไว้ให้แล้ว คือ "มหาสติปัฏฐานสี่ และมรรคมีองค์แปด" เท่านั้น ถ้าผู้ใดรีบเดินไปไม่ท้อถอยแล้วจักต้องถึงที่ซึ่งไม่ เกิด แก่ เจ็บ ตาย แน่นอน ถ้าหากเธอเห็นว่าโลกนี้เป็นมายา เป็นของไม่เที่ยง เป็น-อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-และการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารไกล ๆ นั้นจะเห็นว่าตัวใครตัวของมันเอง จะช่วยกันไม่ได้เลย ถ้า

เห็นอย่างนี้แล้วละก็... คือธรรมจักษุความรู้แจ้งทางอนุสัย จิตใจ จงมาเถิด! ตามฉันไปเถิดจะเกิดผล ฉันจะเป็นผู้คอยชี้แนะแนวหนทางที่ไม่ต้อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย ให้ต่อไป ถ้าจิตเธอหลุดพ้นแล้วเป็นความว่าง (สุญตา) คือ สุญตนิพพาน แล...

นายง้วนไล้ พอได้ฟัง ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ จบลงแล้ว เกิดศรัทธาในพุทธธรรม จึงตัดสินใจออกบวชเพื่อแสวงหาทิศทางไปสู่ "พระนิพพาน" แทนที่จะงมงายหลงแสวงหาพระเครื่องรางของขลังอันไม่เที่ยงเพียงอย่างเดียวกันต่อไปอีก.

บทที่ 6

อีกครั้งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งชื่อ "ล้อทงตั๊ก" ได้กราบเรียนถามว่า ทำไมชาวพุทธจีน พอถึงวันตรุษวันสารท จึงฆ่าหมู เป็ด ไก่ ห่าน ต่าง ๆ เอาไปไหว้เจ้า เซ่นสรวงดวงวิญญาณบรรพบุรุษต่าง ๆ นั้น การกระทำแบบนี้จะได้บุญกุศลหรือ? เพราะชีวิตของสัตว์เหล่านั้น ต้องเดือดร้อนล้มตายตามไปด้วยในการบูชาเซ่นไหว้นั้น...

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า การฆ่าสัตว์ทำบุญหรือเซ่นสรวงดวงวิญญาณนั้นผิดแน่! เป็นบาปทั้งผู้ฆ่าและผู้รับ เป็นพิธีกรรมที่งมงาย และผู้ที่ทำการบูชาแบบนี้ มิใช่เป็นผู้ที่นับถือพระพุทธศาสนาที่แท้จริง เป็นผู้มืดบอดไม่รู้เรื่องกฎแห่งกรรม สรุปรวม

ความแล้ว ไม่ทำเสียเลยยังจะเป็นบุญดีกว่า เพราะไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตผู้อื่นให้เดือดร้อนตายตามไปอีกมากมายด้วย

ส่วนพิธีกรรมการทรงวิญญาณ เผากระดาษเงิน กระดาษทอง[1] เครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ หรือที่เรียกว่าสวดกงเต๊กนั้นก็มิใช่เป็นของพระพุทธศาสนาที่แท้จริง แต่เป็นวัฒนธรรมของลัทธิเต๋าชั้นต่ำ ๆ และขงจื้อชั้นต่ำ ๆ มาแต่ดั้งเดิม ถ้าเป็นเต๋าชั้นสูงมีปัญญาทำฌานสมาบัติไม่มีการทำแบบนั้น ถือศีลกุศลกรรมบถ 10 ประการถือมังสวิรัติส่วนมากชอบยังชีพด้วยลูกผลไม้ (เซียนท้อ) ต่าง ๆ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านทรงสอนให้บูชาวิญญาณบรรพบุรุษนั้น พระองค์ท่านให้บูชาเสียตั้งแต่เมื่อบรรพบุรุษยังมีชีวิตอยู่ ด้วยการแสดงความกตัญญูกตเวทิคุณต่อท่าน อุปถัมภ์ให้ท่านได้รับความสุขกาย-สุขใจทันตาเห็นเสียทีเดียว จึงจะชื่อว่าเป็นพุทธสาวกเป็นชาวพุทธที่มีสติปัญญารู้แจ้งทางจิตใจแท้จริงแล . .

บทที่ 7

อีกครั้งหนึ่ง มีภิกษุหนุ่มและสามเณรรวม 10 รูป ได้เข้ามานมัสการกราบเรียนถามว่า พวกกระผมได้จากโลกแห่ง

1 โอ...เมื่อยังฉลาดน้อยอยู่ก็เผากระดาษทิ้งไปก่อน เพราะว่าไม่ได้เพิ่มบาปกรรมให้แก่วิญญาณเลย ยังดีเสียกว่าฆ่าสัตว์ทำโต๊ะจีนฉลองบูชากันอีกเป็นพัน ๆ ชีวิตต้องถูกฆ่าตายตามไปด้วย ถ้าเกิดปัญญาเห็นธรรมก็เอาเงินค่ากระดาษนั้นมาพิมพ์เป็นหนังสือธรรมะอุทิศให้แก่บิดามารดาหรือดวงวิญญาณผู้ตายแจกทานไปทุกจังหวัด เล่มหนึ่งอยู่เป็น 100 ปี บุญกุศลสูงกว่ากันมากมาย "ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้าแล...." เป็นพุทธพจน์ (จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ)

โลกียวิสัยมาบวชอยู่ในพระพุทธศาสนาก็ยังไม่นานนัก แต่บัดนี้ พวกกระผมรู้สึกว่าพรหมจรรย์นี้จะรักษาให้บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิงตลอดไปนั้น มันช่างยากเหลือวิสัยเสียแล้วครับ! โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันหนึ่ง ๆ จิตใจมันจะกระวนกระวายคุกรุ่นตกอยู่แต่ในภพของกามเสมอ ๆ เป็นทุกข์จากอารมณ์เหล่านี้ นับตั้งแต่วันออกบวชมาทีเดียว ขอให้พระคุณเจ้าได้โปรดกรุณาสอนวิธีสลัดทุกข์ให้หมดจากอารมณ์ของภพ[1] ของกามเหล่านี้ด้วยที่...ครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า โอ...อมิตาพุทธ! (แสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ดีแล้ว! ดีแล้ว! ที่พวกเธอยังมีสติ ยังไม่ประมาท ยังไม่สายเกินไปที่จะแก้ไข แต่พวกเธอจะต้องเรียนจริง ทำจริง ปฏิบัติจริง จึงจะช่วยให้พวกเธอรอดได้ เท่ากับการได้เกิดชาติใหม่ การกลับชาติในทางธรรม หรือจะเรียกว่าการอวตารทางจิตใจก็ได้ จะมีความทุกข์น้อย ถ้าใครได้ธรรมนี้จะมีชีวิตสันโดษก็อยู่ได้ง่าย ๆ ดี คำสอนนั้นชื่อว่า "วิปัสสนาธรรมชาติ หรือวิปัสสนาลืมตา" มีดังนี้ คือ:-

(1) ต้องระวังตัวอยู่เสมอด้วยสติสัมปชัญญะ

(2) จงหาวิธีหลีกเร้นเสียจากสิ่งที่ยั่วยวนหูตา ย้ายที่นอนเปลี่ยนที่อยู่ หรือเดินบ้าง ซึ่งเป็นจุดที่สำคัญที่สุด (เปลี่ยนอารมณ์จะลืมเรื่องเก่า ๆ)

---

1 ภพ-คือจิตเกิดดับ จิตเสวยอารมณ์แต่ละครั้ง เรียกว่า-ภพ. "ธีรทาส"

(3) จงควบคุมเรื่องอาหาร ลดอาหารประเภทไขมันสัตว์ เนื้อสัตว์ต่าง ๆ ฉันแต่พืชผักผลไม้ล้วน ๆ ได้ เป็นดีที่สุด จิตใจจะสงบลงและกลิ่นตัวจะลดน้อย (ตอนตื่นนอนเช้ามืดท้องว่างดื่มน้ำสุกสะอาดให้มาก ๆ เป็นการล้างเชื้อโรคดีมาก)

(4) เจริญอานาปาณสติภาวนา คือการกำหนดลมหายใจเข้าและออก ชมสวนเข้าป่าอยู่กับต้นไม้ใบเขียวสดใสชื่นใจ หรือไปในที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์จิตใจจะสงบดีขึ้น (เพราะประสาทหรือธรรมชาติมันปรับปรุงตัวรักษาตัวเองอยู่แล้ว)

(5) ถ้าหากอารมณ์ยังไม่สงบจากกามแล้ว ต้องเจริญอสุภกรรมฐาน พยายามพิจารณาดูซากศพ คือกรรมวิธีทำให้จิตเกิดสติปัญญาเคยชินกับธรรมชาติ แบบนี้ผลพลอยได้เช่นโรคกลัวผีกลัวสัตว์ต่าง ๆ จะค่อยหายไปเอง (อริยครูโบราณท่านว่าไม่เกิน 3-5 ปี โรคกลัวจะหายแทบหมดไป)

ถ้าหาศพคนตายไม่ได้ ไม่สะดวกแล้ว จะใช้ศพ หนู หมา แมว หมู เป็ด ไก่ ที่มันตายจนขึ้นบวมอืด เริ่มจะแตกหนองไหลซึมเน่าเหม็นแทนก็ได้ เมื่อเราไปพบมันเข้าแล้วอย่าหนี ... จงกำหนดจิตไปตรงจุดนั้น ... เอามาพิจารณาดูไปว่านี่แหละความไม่เที่ยงของสังขารของสรรพสัตว์ทั้งหลาย มีเกิดแก่เจ็บตายอย่างนี้เอง....เหมือนกันไป

หมดจะหนีไม่พ้นไปได้สักรายเลย วันหนึ่งลักษณะอาการอย่างนี้ก็จะมาถึงตัวเรา (อย่ากลัวให้โง่) พอขาดลมหายใจเข้าเพียง 2–3 วันก็จะเริ่มบวมขึ้นอืดเน่าเปื่อยไปดังเช่นนี้ ในที่สุดก็เน่าเหม็นแตกเละหลุดเหลือแต่โครงกระดูกทับถมแผ่นดินไป ในที่สุดกระดูกก็ผุพังแตกสลายไปตามกาลและเวลาของมันเองโดยธรรมชาติเป็นอย่างนี้ ไม่ว่าจะเกิดเป็นชาติคนหรือชาติสัตว์ (อย่ากลัวพิจารณาอุทิศส่วนบุญกุศลให้ไปด้วยแล้วจะชินไป จะหายกลัวเอง พวกที่มีโรคกลัวสัตว์ต่าง ๆ จะหายโดยปริยาย ทำจริง ๆ ไปไม่เกิน 10-20 ครั้ง ทดลองดูนาน ๆ ไปมือจับศพคนตายได้เลย)

(6) จงเพ่งพิจารณาดูว่า... เพศตรงข้ามที่เรารักเราหลงเราชอบรูปโฉมโนมพรรณที่สวยสดงดงาม ติดเนื้อต้องใจอยู่นั้น แท้ที่จริง เรารักมันที่ตรงไหนกันแน่ ? เอามาแยกธาตุดูให้แตก ! กันเลย...

(7) จงพิจารณาดูว่า...เรารักชอบที่ดวงตาที่หวานคมหยาดเยิ้มของเขาหรือ ? จงมองดูเมื่อตื่นนอนเช้าขึ้นมาจะเห็นว่าเต็มไปด้วยขี้ตา ต้องคอยเช็ดคอยล้างทิ้งกันอยู่ทุกวัน พอสูงอายุเข้าหน่อย สายตาก็สั้นฝ้าฟางน้ำตาไหลซึม บางรายก็บอด ที่สุดก็ตายเน่าเข้าโลงไปกันจนหมดเลย

อย่ากลัวจงฝึกจิตไปเถิด ! ทดลองดูสัตว์ตาย จับสัตว์ที่เคยกลัวบ่อย ๆ เข้าก็ชินเองใจกล้าเอง จะมีกำลังใจเกิดผลมีปัญญาคุมจิตใจเป็นคนกล้าขึ้นมาเอง ทีหลังจับตัวคนตายได้ทุกคนเลย (ถ้าใครขืนยังกลัวอยู่ไม่คิดแก้ไขจะอยู่ในโลกนี้ไม่ได้นะ !)

(8) จงพิจารณาดูว่า... เรารักชอบจมูกอันงามของเขาหรือ ? ข้างในรูจมูกมีขนคลุกเคล้าด้วยขี้มูกไหลซึมอยู่ด้วยเสมหะและเสลดเป็นก้อน ๆ พอตายก็บวมเน่าเละเป็นหนองเหม็นไปหมดเลย พอถึงตรงนี้หนีกันแทบหมดจริงไหม ? (คนสวยคนงามอย่างนี้ให้ใครจะเอาบ้าง ?)

(9) จงพิจารณาดูว่า... เรารักชอบที่ปากของเขาหรือ ? ข้างในปากเต็มไปด้วยขี้ฟัน ฟันบางซี่ก็แมงกินจนผุ ปวดเน่าเหม็น พอแก่ชราลงก็โยกคลอนหลุดไปแทบหมดจริงไหม ? ไม่มีอะไรที่น่ารัก ที่น่าหลงใหลและน่ายึดถือเลย... (ไว้ใจกันจริง ๆ ไม่ได้สักอย่างเลย)

(10) จงพิจารณาดูว่า... เรารักชอบที่ใบหูของเขาหรือ ? ใบหูนั้นก็มีเส้นเอ็น ข้างในก็เป็นที่เกิดของขี้หูต้องคอยแคะคอยควักออกมาทิ้งเสมอ ๆ ครั้นแก่ชราลงบ้างก็หูอื้อ หูหนวก หูเหี่ยวย่น ไม่มีอะไรที่น่าจะรักน่า-หลงใหลและน่ายึดถือว่าเที่ยงแท้จริงได้เลย จริงไหม ?

(11) จงพิจารณาดูว่า...เรารักชอบที่ทรงผมอันดำขลับละเอียดอ่อน มุ่นผมสวยงามของเขาหรือ? พอเว้นสระละหวีเข้าหน่อยก็ยุ่งเหยิงกลิ่นเหม็นอับ เต็มไปด้วยขี้หัวขี้รังแคและเหาเล็น พอแก่ชราลงบ้างก็หงอกประปรายดำด่างไม่น่าดู ที่สุดก็ร่วงหลุดไปแทบทุกราย ไม่เห็นมีอะไรที่จะน่ารักน่าหลงใหล และน่ายึดถือว่าเที่ยงแท้จริงได้เลยจริงอีกไหม? (ถ้าพบศพคนหรือสัตว์ที่เคยกลัวอย่าหนีดูจริง ๆ เพียง 3-5 ครั้งไปก็จะเคยชินเกิดความกล้าค่อยๆ หายเป็นโรคกลัวไปเอง)

(12) จงพิจารณาดูว่า... เรารักชอบทรวดทรงเอวองค์ทั้งหมดของเขาหรือ? เมื่อแก่ชราลงไป ก็เหี่ยวแห้งย่นตกกระ ถ้ายังสาวสวยมีนูนเนื้ออันกลมกลึงตึงเต่งเห็นแวบ! ขาววาบเป็นนวลใยอยู่แล้ว จงคิดพิจารณาดูว่าถ้าถกเอาหนังที่เห็นว่าสวยงามนั้นออกเสีย แล้วก็จะเห็นแต่เนื้อและเลือดสด ๆ กลิ่นคาวคลุ้ง! เอาเนื้อนั้นออกเสียอีกจะพบแต่เส้นเอ็นน้อยใหญ่ เอาเส้นเอ็นออกหมดจะพบกระดูก ที่สุดแล้วทุกรูปทุกนามไม่มีใครสวยใครงาม เพียงแต่ผิวหนังมันหุ้มไว้เท่านั้น จึงทำให้เราเห็นว่าแตกต่างกัน ในที่สุดแล้วแทบทุกรูปทุกนามพอหมดลมหายใจเข้า

แล้ว จะบวมขึ้นอืดแตกเน่าเปื่อยเละ น้ำเหลืองไหลซึม เหม็นและแตกพังสลายไป ในที่สุดไม่มีอะไรที่น่ารักน่า-หลงใหล น่าเอาน่าเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นเลยนา! จงเอาไปคิดแยกธาตุดูว่าจริงไหม ? ถ้าพวกเธอทำได้แล้วเรียกว่าบรรลุ "วิปัสสนาลืมตา" ภาคปลงสังขาร (ปลงอาตมะลักษณะ) ลงไปได้บ้างแล... (กายจะเบาใจจะสงบลงว่างดีมากขึ้น) แล้วพวกที่กลัวสัตว์ เช่น จิ้งจก ไส้เดือน กิ้งกือ ตะขาบ งูต่างๆ ใช้วิธีนี้ดูจริงๆ อุทิศส่วนบุญกุศลให้ไปด้วยมันเป็นกรรมเก่าพอนานๆ ไปหายกลัวหมดเวรภัยเองแล... (ต้องฝึกหัดแก้ไขจึงจะอยู่รอดได้.)

บทที่ 8

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ หลังจากได้เทศนาอบรมหลักธรรมในการเลิกละจากกาม และสอนกรรมวิธีบำเพ็ญสมาธิภาวนาหรือ "วิปัสสนาธรรมชาติ" ให้แก่ภิกษุสามเณร 10 รูปไปแล้วนั้น ท่านได้นั่งสมาธิตอนกลางคืน บังเกิดมีมารมาผจญ เข้ามาท้าทาย ขณะบำเพ็ญสมาธิอยู่ ท่านได้นิมิตเห็นภาพหมู่นางฟ้อนรำ ซึ่งกำลังอยู่ในสถานที่เงียบสงัดวิเวกวังเวงจิต อันอบอวลหอมหวนไปด้วยกลิ่นดอกพฤกษานานาพันธุ์ ในบัดดลนั้นท่านแว่วเสียงดนตรีซึ่งแจ้วเจื้อยลอยมาตามสายลมโดยมิปรากฏคนผู้ขับร้อง เป็นบทเพลงอันยั่วเย้าเย้ายวนยอความเสน่หา บรรเลงประสานเสียงประดุจดังเพลงทิพย์อันไพเราะจับใจ ร่างของนางฟ้อนรำแต่ละนางนั้น

งามเพริศพริ้ง ในดวงตาอันหวานคมรับกับใบหน้ารูปไข่ ริมฝีปากที่พริ้มเผยอล้วนลออเอี่ยมเยี่ยมยอด เพลงที่ขับร้องมีท่วงทำนองอันยียวนชวนพิศวาส เสมือนจะเป็นการต่อว่าต่อขาน ว่าวันนี้พระคุณเจ้า ได้สั่งสอนหลักธรรมให้มนุษย์ในโลกนี้ละทิ้งพวกอิฉันไปเชียวหรือ ? แน่แล้วละหรือ ? พระคุณเจ้า ! เจ้าขา.... บทบาทและความยียวนชวนกระสันของหมู่สาวสวยในวงฟ้อนรำ ถ้าจะเอามาผูกเป็นบทกลอนก็คงจะมีเนื้อความว่าดังนี้ :-

"มนุษย์ผู้เวียนวนวัฏฏสงสาร
จะต้องการอะไรยิ่งไปกว่า
ต้องการเห็นแต่ความงามนัยน์ตา
ต้องการกลิ่นสุคนธาที่ยวนใจ
กลิ่นกุหลาบซาบซ่านมานประสาท
กลิ่นใดอาจเทียมเทียบเปรียบเท่าได้
เป็นกลิ่นซึ่งพึงหน่วงดวงหทัย
ให้ใฝ่ในเสน่หากามารมณ์
ความสำราญบานใจไม่มีค่า
เท่าเห็นกายาหญิงไร้สิ่งห่ม
เพราะได้เห็นรูปโฉมน่าโลมชม
ด้วยความกลมกล่อมสะอางอย่างยียวน
ความกลมกล่อมย่อมนำความกำหนัด

เร้ามนัสเร้าตัณหาพาปั่นป่วน
เร้าโลหิตเร้ากระสันให้รัญจวน
ทั้งสิ้นล้วนเร้าให้ใจเฟื่องฟู
ฤทธิ์เร้าเตือนเหมือนได้ไปสวรรค์
คือภพชั้นที่พระเจ้าอยากเข้าสู่
เหตุใดท่านดอกบัวเจ้าหัวครู
จึงไม่รู้ทางไปที่คล้ายกัน
กลับมานั่งทรกรรมทนลำบาก
เว้นเสียจากเร้าใจให้กระสัน
หรือสุขกามารมณ์ไม่สมกัน
กับนิพพานสุขซึ่งจะพึงดล
ใครเดือดร้อนเพราะกรนารีกอด
ลำออยออดให้สุขทุกขุมขน
สุขเช่นนี้ควรใฝ่หาใส่ตน
ทั่วสากลภพหล้าหาง่ายเอย"[1]

นี่แหละ ! คือบทเพลงที่เหล่านางสาวสวยแห่งกามเทพขับร้อง พร้อมด้วยมืออันอ่อนช้อยและแกว่งไกวไปด้วยคู่ปทุมถัน สายตาอันเป็นประกายเปล่งปลั่งไปด้วยเปลวแห่งเสน่ห์ และความยิ้มแย้มยียวนขณะเมื่อสืบส่ายร่ายรำเพื่อยั่วตัณหา ผ้าผ่อนที่ห่อกาย

1. เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นศิษย์โง่ บทกลอนนี้ต้นฉบับเดิมขาดหายบางตอน แต่ใจความก็คล้าย ๆ กับของประทีปแห่งทวีปเอเซีย. ข้าพเจ้าอาศัยคัดและดัดแปลงมาจากประทีปแห่งทวีปเอเซีย. "ธีรทาส."

ก็เลื่อนย้ายลงมาอยู่เพียงแค่ครึ่งตะโพก บางทีก็แลเห็นอวัยวะอันอ่อนนูนนุ่มซึ่งแวบ ๆ แวม ๆ อมแฝงอยู่ด้วยเพลิงกาม ดุจดังดอกไม้แรกแย้มที่เผยให้เห็นสี แต่ยังมีเกสรซ่อนไว้ภายในกลีบอยู่ฉันนั้น ไม่มีความงามใด ๆ อีกแล้วที่จะมายียวนชวนกระสันให้ปรากฏแก่จักษุประสาท เท่ากับความงามของแม่เหล่านางฟ้อนรำกามเทพนี้เลย ในคืนนั้นหลักธรรมคำสอนของครูบาอาจารย์ที่ท่านได้ถ่ายทอดให้มา และพร้อมทั้งที่ตนเองได้ปฏิบัติมาจนบรรลุถึงธรรมบ้างแล้วทั้งหมด ก็ถูกนำออกมาใช้เป็นเสมือนอาวุธต่อสู้กับพวกศัตรูอยู่ในสนามรบ จนกว่าจะเอาชนะมันได้ก็ยากแค้นแสนสุดเข็ญมิใช่น้อยทีเดียว.

บทที่ 9

อีกครั้งหนึ่ง มีคณาจารย์ลัทธิเต๋า ชื่อ "เล้าเต๋าเต็ก" ทราบถึงเกียรติคุณ ของท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ผู้เชี่ยวชาญในการเผยแผ่ชี้แนะทางให้รู้ธรรมะ จึงได้เดินทางมานมัสการ เพื่อสนทนาธรรมในข้อข้องใจที่มีมานมนานแล้ว ได้กราบเรียนถามขึ้นว่า:-

เล้าเต๋าเต็ก ถาม จะต้องศึกษาธรรมอะไรจึงจะหลุดพ้นได้โดยเร็ว ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบ มีธรรมะฉับพลัน ประตูเดียวเท่านั้น จึงจะหลุดพ้นได้โดยเร็ว !

เล้าเต๋าเต็ก ถาม ฉับพลันนั้น คืออะไร?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบ ฉับ-แปลว่า "เร็วไว" คือเร็วไวต่อการทำลาย ความคิดปรุงแต่งทั้งหมด.

ส่วนพลัน-นั้นแปลว่า "ด่วน" คือด่วน รู้ว่าไม่มีอะไรที่จะต้องลุถึง. (นี่คือฉับ-พลัน)

เล้าเต๋าเต็ก ถาม จะปฏิบัติธรรมะนั้นอย่างไรดี ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบ ปฏิบัติไปโดย "ธรรมชาติแห่งพุทธะ"

เล้าเต๋าเต็ก ถาม ปฏิบัติไปโดย "ธรรมชาติแห่งพุทธะ" นั้น จะทำอย่างไร?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบ "จิต-คือ-พุทธะ"

เล้าเต๋าเต็ก ถาม เราจะรู้ได้อย่างไรว่า "จิต-คือพุทธะ ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบ ในคัมภีร์ลังกาวตารสูตร ได้กล่าวไว้ว่า "จิตเกิด-สภาวะธรรมทั้งหลาย-ก็เกิด. จิตดับ-สภาวธรรมทั้งหลาย-ก็ดับ"

และในคัมภีร์วิมลเกียรตินิทเทศสูตร ก็ได้กล่าวไว้ว่า "จะไปเกิดในดินแดนบริสุทธิ์นั้น จิตจะต้องบริสุทธิ์ด้วย ถ้าผู้ใดจิตบริสุทธิ์ พุทธเกษตรก็บริสุทธิ์"

และยังมีโศลกของพระบรมครูได้กล่าวไว้อีกว่า "คนฉลาดเขาหาจิต ไม่หาพระพุทธรูป. คนโง่หาแต่พระพุทธ-รูป ไม่แสวงหาจิต. ผู้มีปัญญาเขาคอยระวังจิต ไม่จำเป็นต้องระวังกาย. คนโง่เขลาคอยระวังแต่กาย ไม่ระวังจิต" ส่วนโศลกในคัมภีร์เซ็น (สุญญตา) ต่างๆ นั้นได้บันทึกไว้ว่า

"บาปเกิดขึ้นที่จิต
จะดับก็ต้องดับที่จิต
บาปบุญมาจากจิต
ฉะนั้นจิตคือพุทธะ."

บทที่ 10

อีกครั้งหนึ่ง มีสามเณร ชื่อ "เซ็งไฮ้ และ แซฮุน" ได้เลี้ยงลูกแมวไว้ตัวหนึ่ง วันหนึ่งทั้งสององค์ได้ถกเถียงกันถึงในข้อสงสัยที่ว่า แมวตัวนี้ต่อไปจะเป็นพุทธะได้ไหม? แม้จะได้ถกเถียงกันไปอย่างไร? ก็ไม่มีทางที่จะตกลงทำความเข้าใจให้หมดความสงสัยกันได้ ทั้งสององค์จึงอุ้มเอาลูกแมวตัวนั้นไปยังที่พัก ของท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ แล้วจึงกราบลงและได้เรียนถามปัญหาขึ้นว่า :-

สามเณร "เช็งไฮ้" เรียนถามว่า ท่านอาจารย์ครับ! ลูกแมวของผมตัวนี้ ต่อไปจะมีโอกาสเป็นพุทธะได้ไหมครับ ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ได้ซี . . . !

สามเณร "แชฮุ้น" ท้วงว่า ท่านอาจารย์ครับ! นี่มันแมวเป็นสัตว์เดรัจฉาน-นะครับ ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบอีกว่า ตัวเธอเองก็เคยเป็นสัตว์เดรัจฉานมาแล้วเหมือนกันนะ !

สามเณรเช็งไฮ้และแชฮุ้น นิ่ง-อึ้ง ! ต่างมองดูหน้ากันด้วยความฉงน . . . ในคำตอบของท่านอาจารย์

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้ให้อรรถาธิบายต่อไปอีกว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ครั้งเมื่อท่านยังไม่บรรลุพระอนุตร-สัมมาสัมโพธิญาณ ยังท่องเที่ยววนเวียนอยู่ในวัฏสงสารอยู่นั้น พระองค์ท่านก็ยังเคยเสวยพระชาติเป็นสัตว์เดรัจฉานมาแล้วเหมือนกัน แล้วทำไมลูกแมวของเธอตัวนี้จะเป็นพุทธะไม่ได้ด้วยเล่า ? พึงคิดดูที. . .

ขอให้พวกเธอจงจดจำเอาไว้ให้ดีทีเดียวว่า "สรรพสัตว์ที่มีความรู้สึกนึกคิดแล้ว ย่อมมีธาตุแห่งความเป็นพุทธะอยู่ในตัวสัตว์เหล่านั้นมาแล้วทุก ๆ ตัว มิได้ยิ่งหย่อนกว่ากันเลย"

ขอให้พวกเธอจงอย่าได้คิดดูถูกดูหมิ่นพวก หมู หมา แมว เป็ด ไก่ ฯลฯ เหล่านั้นว่าเป็นสัตว์เดรัจฉาน และจะต้องเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่เรื่อยตลอดกาลไป เจ้าสัตว์ชั้นต่ำ ๆ ตัวเล็กนิดเดียวนี่แหละนะ! สักวันหนึ่งในสังสารวัฏอันยาวนานข้างหน้าของมัน มันอาจจะสร้างสมบุญกุศลบารมี ค่อย ๆ พัฒนาชีวิตของมันให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ จนมีบุญกุศลบารมีพอที่จะเกิดเป็นมนุษย์มีขันธ์ 5 ที่สมบูรณ์ดีขึ้นได้ แล้วมันอาจจะมีโอกาสได้บรรลุธรรมเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้เชียวนะ! จงอย่าดูถูกมันเลย

ที่พวกเธอได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ได้นั้น เธอจะต้องเคยได้สร้างสมบุญกุศลบารมีไว้หลายร้อยพันชาติทีเดียว มิฉะนั้นแล้วจะไม่มีทางที่จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์แน่นอน และพวกเธอนี้นับว่ามีโชคดีอย่างมหาศาล ที่ได้ออกบวชเป็นสามเณรได้พบพระพุทธศาสนามาตั้งแต่ยังเยาว์วัย ถ้าหากว่าพวกเธอยังไม่สนใจไม่รีบเร่งในการศึกษาเพื่อฝึกฝนปฏิบัติธรรมให้หลุดพ้นบ้าง อย่างฉับพลันในปัจจุบันทันด่วนนี้แล้ว ต่อ ๆ ไปชาติหน้า ๆ อาจจะไม่แน่ว่าพวกเธอจะได้เกิดมาเป็นมนุษย์อีกหรือไม่? แล้วพวกเธอจะต้องเสียใจ จะต้องผิดหวังและต้องเสียเวลาในวัฏสงสารโดยใช่เหตุ ฉะนั้นจงอย่าประมาทคือผู้ไม่เสี่ยงภัยมากนักแล . . .

บทที่ 11

อีกครั้งหนึ่ง มีภิกษุ ชื่อ "เต๋าชวง" มากราบเรียนถามท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า ผมได้บวชมานานถึง 20 พรรษาแล้ว ได้อ่านพระไตรปิฎกเกือบจะจบหมดแล้ว แต่ยังสงสัยยังจับใจความในพระไตรปิฎกไม่ได้ โดยเฉพาะคำว่า "พุทธะ และ

ธรรมะ" นั้น มีความหมายอย่างไรที่ถูกต้องแน่นอน ถามครูนี้ตอบอย่างหนึ่ง ไปถามครูโน้นพูดไปอีกแบบหนึ่ง ยิ่งถามยิ่งจะงงๆ สงสัยมากขึ้นไปอีกทุกทีครับ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "พุทธะ–แปลว่า ตรัสรู้ด้วยตนเอง และปล่อยวางความยึดถือ. ส่วน ธรรมะ–แปลว่าไม่ปรุงแต่ง และต่อเติมธรรมชาติ"

หลักธรรมคำสอนทั้งหมดของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกทั้งฝ่ายมหายานและเถรวาทนั้น ก็ล้วนแล้วแต่เป็นการบ่งระบุให้รู้ว่า "อะไรเป็นอะไร" เท่านั้นเอง

ถ้าท่านรู้และหมดสิ้นความสงสัยปัญหานี้เมื่อไรแล้ว เมื่อนั้นแหละ! ท่านก็จะเริ่มรู้จักพระพุทธศาสนาที่แท้จริงกันที.

บทที่ 12

คณะของ "ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" ได้จาริกไปยังหมู่บ้านแห่งความกตัญญูกตเวทีคุณ อันเป็นตัวอย่างที่ดีของประเทศชาติบ้านเมือง

เรื่องมีว่า มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ เล้าเฮ้าหุย เมื่อยังเยาว์วัยเป็นเด็กที่สุภาพเรียบร้อย เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ทุกอย่าง กลับมาจากโรงเรียนก็ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน ตามกำลังความสามารถของตน โดยไม่ปล่อยให้เวลาเสียไปเหมือนกับเด็กส่วนมากเขาประพฤติกันอยู่ ครั้นโตเป็นหนุ่ม คุณพ่อได้ถึงแก่ความตาย เหลือแต่แม่ผู้แก่เฒ่ามากแล้ว เมื่อถึงเวลาอาหารทุกมื้อ นาย

เล้าเฮ้าหุย จะต้องเลือกหาอาหารรสดี ๆ มีประโยชน์ที่ถูกปากคุณแม่ และสั่งให้ภรรยาชื่อ ลี้เม่งเตียง ต้มเสียจนเปื่อย เพื่อคุณแม่ทานแล้วจะได้ย่อยง่ายท้องจะได้ไม่เสีย เพราะความชราคุณแม่มือสั่นหยิบช้อนไม่ถนัด นายเล้าเฮ้าหุย ก็จะค่อย ๆ ตักข้าวป้อนคุณแม่ พร้อมทั้งเล่านิทานที่สนุก ๆ ให้คุณแม่ฟังไปพลางกินไปพลาง เพื่อให้จิตใจของคุณแม่จะได้เพลิดเพลิน แล้วจะได้ทานอาหารได้มาก ๆ พอเสร็จแล้วก็จัดการเช็ดตัวให้สะอาด ปรน-นิบัติคุณแม่อย่างนี้อยู่ตลอดมา

บางวันคุณแม่เกิดจิตใจหงุดหงิดไม่สงบตามประสาของคนแก่ นายเล้าเฮ้าหุย กับภรรยาก็ช่วยกันอุ้มคุณแม่ใส่กระบุงแล้วสองคนผัวเมียเอาไม้คานหามคุณแม่ พาท่านออกไปเที่ยวชมวิวทิวทัศน์เปลี่ยนบรรยากาศ เพื่อให้จิตใจของคุณแม่สดชื่นและเบิกบาน

กลางคืนจัดปูที่นอนหมอนมุ้งให้คุณแม่แล้ว นายเล้าเฮ้าหุย จะต้องเข้าไปนอนในมุ้งของคุณแม่สักครู่หนึ่งก่อน เพื่อให้ยุงที่ยังมีเหลือตกค้างอยู่ในมุ้งบางตัว จะได้กัดดูดกินเลือดของตัวเองจนอิ่มเสียก่อน แล้วจึงเชื้อเชิญคุณแม่เข้ามานอนทีหลัง เพราะยุงมันได้กินเลือดอิ่มแล้ว มันก็จะได้ไม่รบกวนคุณแม่ คุณแม่จะได้นอนหลับสบายดี

คุณแม่ชอบดื่มน้ำชาตอนเช้า นางลี้เม่งเตียง ซึ่งเป็นลูกสะใภ้ก็ปรนนิบัติเอาใจใส่แม่ผัวเป็นอย่างดี การชงใบชานั้น นางไม่ใช้น้ำธรรมดาเพราะมันไม่บริสุทธิ์และรสไม่อร่อย เธออุตส่าห์ตื่นนอนแต่เช้ามืดเที่ยวเดินไปตามสระบัว ช้อนเก็บน้ำค้างที่มันขังอยู่ตามใบบัวเอามาใส่ขวดโหลไว้ แล้วเอาน้ำค้างนี้มาต้มเป็น

น้ำร้อน ๆ สำหรับชงใบชาหอม ให้แม่ผัวดื่มทุก ๆ เช้า พอแม่ผัวตื่นนอนเธอก็เอากะละมังใส่น้ำอุ่น ๆ กับผ้าเช็ดหน้าและแปรงสีฟันไปเตรียมไว้ที่ข้างเตียงนอน เพื่อให้แม่ผัวจะได้หยิบใช้ได้โดยสะดวก เธอปฏิบัติเช่นนี้ทำแบบนี้ตลอดมามิได้ขาด อยู่มาวันหนึ่งแม่ผัวนัยน์ตาเจ็บ ไม่มีเงินที่จะซื้อยามารักษาให้ได้

นางลี้เม่งเตียง จึงบอกให้สามีนำลูกชายคนเล็กของตนที่กำลังกินนมอยู่นั้น ไปขายให้แก่คนรวย ๆ ที่ยังไม่มีลูกชาย เพื่อจะได้นำเงินจำนวนนั้นมาซื้อยารักษาตาให้แม่ผัว

นายเล้าเฮ้าหุย พอได้ฟังคำแนะนำของภรรยาตัวแล้ว น้ำตาก็ไหลซึมด้วยความปีติซาบซ่านในความกตัญญูของภรรยาที่มีต่อคุณแม่ของตัว คิด ๆ ดูแล้วก็ทำไม่ลง เพราะความรักลูก

นางลี้เม่งเตียง เห็นสามีตกลงตัดสินใจไม่ได้ เธอจึงพูดว่าการที่เรายอมเสียสละลูกชายคนเล็กได้นั้น มีประโยชน์หลายอย่าง คือ:-

(1) จะได้เงินมาซื้อยารักษานัยน์ตาให้คุณแม่หายจากความเจ็บปวด เป็นการได้ตอบแทนบุญคุณของท่านอย่างสูง

(2) สุขภาพร่างกายของคุณแม่เรานั้น แก่เฒ่าลงมากแล้วจะต้องการบำรุงด้วยอาหารดี ๆ เราซิก็ยากจนไม่มีเงินที่จะซื้อหามาบำรุงท่านได้ ถ้าเราแยกเอาลูกชายคนเล็กซึ่งกำลังกินนมของเธออยู่นี้ไปขายเสีย นมของตัวเธอจะมีเหลือเพราะลูกไม่ได้กินแล้วเธอก็จะได้คัดนมที่เหลือนี้ไว้สำหรับคุณแม่ดื่ม สุขภาพร่างกายของคุณแม่ก็จะได้แข็งแรง อายุของท่านจะได้ยืนนานเป็นสุขสืบไป

(๓) เราเป็นคนยากจน ต่อไปข้างหน้าลูกชายของเราโตขึ้นก็จะไม่มีเงินส่งเสียให้ลูกได้เล่าเรียนหนังสือ ฉะนั้นเพื่อเห็นแก่อนาคตของลูก ถ้าลูกเราตกไปอยู่กับคนรวย ๆ แล้ว เขาก็จะได้รับการศึกษา ถึงแม้อย่างน้อยก็ยังดีกว่าที่เราจะเลี้ยงดูเองแน่นอน

นายเล้าเฮ้าหุย เมื่อได้ฟังคำชี้แจงของภรรยาแล้ว ก็เห็นชอบด้วยจึงตกลงกระทำตามที่ภรรยาแนะนำ เกียรติยศชื่อเสียงแห่งความกตัญญูกตเวทิคุณ ของสองผัวเมียคู่นี้ได้แพร่กระฉ่อนไปถึงโสตของท่านเจ้าเมือง ท่านเจ้าเมืองได้พระราชทานที่ดินและข้าวของเงินทองอีกมากเป็นรางวัล แล้วประกาศคุณธรรมนี้ให้ประชาชนทราบถึงความกตัญญูกตเวทิคุณที่มีต่อบิดามารดา นับว่าเป็นบุคคลตัวอย่างที่ดีของชาติบ้านเมือง ที่คนทั้งหลายควรจักประพฤติปฏิบัติตามอย่างยิ่ง.

บทที่ 13

อีกคนหนึ่ง ชื่อ "นายเตียเฮ้าเนี่ยม" เป็นบุคคลกตัญญูกตเวทิคุณตัวอย่างของชาติบ้านเมือง เรื่องมีว่า สมัยเมื่อยังเป็นเด็ก นายเตียเฮ้าเนี่ยม เป็นเด็กที่ดีเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่มีกิริยามารยาทเรียบร้อย ไม่เคยทำให้พ่อแม่ต้องโกรธหรือลงโทษถึงกับต้องเฆี่ยนตีประการใดเลย ก่อนจะออกไปโรงเรียนทุกครั้งจะต้องไปกราบลาพ่อแม่และผู้ใหญ่ในบ้านเสมอ ๆ กลับจากโรงเรียนก็มาช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเท่าที่ตัวพอจะมีความสามารถ

ทำได้ พอตกเย็นลงก็นำเอาคำสอนของครูบาอาจารย์ที่ตัวได้เล่าเรียนมาจากโรงเรียนมาเล่าให้พ่อแม่ฟังทุก ๆ วัน ครั้นโตขึ้นก็ออกไปทำงานเป็นลูกจ้างเขาหาเงินมาได้เท่าไร ๆ ก็เอามามอบให้พ่อแม่เก็บรักษาไว้ ส่วนตัวเองนั้นเหล้าไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบ การพนันไม่เล่น พอเป็นหนุ่มบิดาก็จัดการแต่งงานให้ โดยบิดามารดาเป็นผู้เลือกหาภรรยาที่เหมาะสมให้ ตามความเห็นของผู้ใหญ่

นายเตียเฮ้าเนี่ยม ตื่นแต่เช้าไปหาผักอาหารผลไม้ที่บิดามารดาชอบรับประทาน มาเตรียมไว้ให้ท่านทุกวันโดยสม่ำเสมอ บิดาแก่ชราลงมากนัยน์ตาก็บอด เมื่อที่ไหนมีงิ้วก็อุ้มบิดาไปยังโรงงิ้ว แต่บิดามองไม่เห็นเพราะตาบอดได้แต่ฟังอย่างเดียว นายเตียเฮ้าเนี่ยม ก็คอยอธิบายพากย์ให้ฟังว่าตัวนี้ออกมาเล่นเป็นใคร ? เขาแสดงเรื่องอะไร ?

ส่วนภรรยา ชื่อ นางกวงเฮ้าเฮียง อยู่บ้านก็ปรนนิบัติแม่ผัวเป็นอย่างดี เวลารับประทานอาหารทุกมื้อ ถ้าแม่ผัวยังไม่รับประทาน นางจะไม่ยอมรับประทานก่อนเลย จะนั่งคอยแม่ผัวคอยจนท่านเสร็จการรับประทานอาหารแล้ว นางจึงจะลงมือรับประทานต่อไป แม่ผัวแก่ชราลงมากจิตใจหงุดหงิดตามประสาของคนแก่ นางก็เอาหนังสือนิทานชาดกต่าง ๆ มาอ่านให้แม่ผัวฟังจนเคลิ้ม ๆ หลับสนิททุก ๆ คืน แล้วจึงกราบปลายเท้าท่าน แล้วตัวเองจึงเข้านอน แม่ผัวเป็นโรคหวัดเรื้อรังขี้มูกไหลซึมอยู่ตลอดวัน ต้องคอยเช็ดให้เสมอ ๆ บางวันเสมหะเกิดเป็นก้อนอุดช่อง

จมูกหายใจไม่สะดวก ดังพี้ด! พี้ด.! จะเช็ดก็เช็ดไม่ออก ด้วยความที่มีดวงจิตกตัญญูกตเวทิคุณต่อแม่ผัว ไม่นึกรังเกียจในความสกปรกขยะแขยงขี้มูกเสลดที่อุดอยู่ในช่องจมูก นางกวงเฮ้าเฮียงจึงเอาปากของนางก้มลงไปอมที่จมูกแล้วดูดอย่างแรง ๆ ให้ก้อนเสลดมันหลุดไหลออกมาจนหมด จนแม่ผัวหายใจได้สะดวกสบายดีทำแบบนี้อยู่เสมอ ๆ

บิดาถึงแก่กรรมด้วยโรคชรา "นายเตียเฮ้าเนี่ยม" ก็สมาทานศีล 5 ทุก ๆ คืนจะต้องเอา พระคัมภีร์วัชรปรัชญาปารมิตาสูตรไปสวดที่หน้าสุสาน (ฮวงจุ้ย) ของบิดาจนจบเล่ม แล้วแผ่เมตตาให้แก่ดวงวิญญาณของบิดา ถึงแม้ฝนจะตกฟ้าจะร้องสักปานใด "นายเตียเฮ้าเนี่ยม" ก็ไม่มีความท้อถอยเลย ทำอยู่เป็นแบบนี้จนตลอดชีวิต

เกียรติศัพท์ชื่อเสียงแห่งความกตัญญูกตเวทิคุณ ของสองผัวเมียคู่นี้ ได้รู้ถึงโสตท่านเจ้าเมือง ทางการบ้านเมืองจึงได้พระราชทานที่ดินและข้าวของเงินทองเป็นจำนวนมากให้เป็นรางวัล แล้วประกาศคุณธรรมนี้ เป็นบุคคลที่มีความกตัญญูกตเวทิคุณตัวอย่างของชาติบ้านเมืองสืบไป

บทที่ 14

อีกครั้งหนึ่งมีภิกษุชื่อ "เต๋าโคง" ได้มากราบเรียนถามท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำว่า:-

ภิกษุเต๋าโคง ถามว่า "ท่านใช้จิตอะไรปฏิบัติธรรม ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ฉัน...ไม่มีจิต-ใช้ปฏิบัติธรรมะ-และไม่มี-ธรรมะ-ที่จะปฏิบัติ"

ภิกษุเต๋าโคง ถามต่อไปอีกว่า "ท่านไม่มี-จิต-ใช้ปฏิบัติธรรมะ และไม่มีธรรมะที่จะปฏิบัติแล้ว ทำไมท่านจึงเทศนาสั่งสอนให้ประชาชนมาเจริญสมาธิ และ ปฏิบัติธรรมอยู่ด้วยเล่า ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ที่เกาะเกี่ยวของ-จิต-และความรู้สึกยึดมั่นถือมั่นว่า-ลิ้น-ก็ไม่มีอยู่แล้ว แล้วที่ไหนเล่า ? จะไปเทศนาสั่งสอนประชาชนได้อย่างไรกัน ?"

ภิกษุเต๋าโคง พูดว่า "ท่านกล่าวคำเท็จ-มุสาต่อหน้าต่อตาผมเสียแล้วครับ !"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "เอ้า ! ก็บอกแล้วว่าความรู้สึกยึดมั่นถือมั่นว่า-ลิ้น-ก็ไม่มีแล้ว แล้วจะเอาอะไรไปพูดเท็จ-มุสาได้อีกด้วยเล่า ?"

ภิกษุเต๋าโคง พูดว่า "ผมงง ! ไม่ทราบความหมายของท่านที่ตอบเลยครับ !"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ฉันก็ไม่ทราบเช่นกัน ขอฝากท่านเก็บจดจำไว้เป็น "ปริศนาธรรม" ก็แล้วกัน

ภิกษุเต๋าโคง จึงพูดอีกว่า พระนิกายเซ็นแล้ว มักจะพูดเป็นแบบนี้ อะไร ๆ ก็เป็นปริศนา ๆ บอกใบ้หมด . . . ไม่ค่อยยอมจะวางหลักอธิบายเลย

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า เอ้า! ยังจะเอาหลัก! เอาเหลิก... อะไรกันอีกด้วยเล่า? ถ้ามีหลัก! เธอก็ยังติดอยู่ในหลัก...แล้วจะบรรลุธรรมะ หรือเข้าถึงสภาวะที่แท้แห่งจิตได้อย่างไรกัน ?

ภิกษุเต๋าโคง ได้ฟังคำตอบนี้จบลงแล้ว ก็เกิดความสว่างไสวเห็นแจ้งในอนัตตาธรรม ได้บรรลุสุญญตาธรรมทันที แล้วได้กราบท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดขึ้นอีกว่า ปัญหาที่ข้องใจมา 30 ปี บัดนี้พังทลายลงมาหมดแล้ว ด้วยความเมตตาจิตของพระคุณเจ้า วันนี้กระผมปิติซาบซึ้งจนบอกไม่ถูกเลยครับ!

บทที่ 15

อีกครั้งหนึ่ง มีนักศึกษาลัทธิเต๋า ชื่อ "นายเตียเต๋าไฮ้" มากราบเรียนถามปัญหาธรรมะ กับ ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำว่า:-

นายเตียเต๋าไฮ้ ถามว่า "ใครจะเห็นธรรมะได้ครับ ? พระคุณเจ้า"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ผู้ที่มีปัญญาจักษุ ... และได้สติแล้ว"

นายเตียเต๋าไฮ้ ถามว่า "ผมใคร่ที่จะศึกษาธรรมะ แต่จะบรรลุธรรมะได้อย่างไร?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ผู้ที่ได้สติเข้าใจและเห็นธรรมะ จงปฏิบัติไปเถิดก็จะบรรลุธรรมะ และถ้าไม่เข้าใจธรรมะ และไม่เห็นธรรมะ ก็จะไม่มีทางบรรลุธรรมะได้เลย ..."

นายเตียเต๋าไฮ้ ถามว่า การเห็น "ธรรมะ" กับการบรรลุ "ธรรมะ" นั้น เหมือนกันหรือเปล่าครับ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ไม่เหมือนกัน คือการเห็นธรรมะนั้น แปลว่าเข้าใจ ฟังรู้เรื่องในความหมาย บางคนอาจจะท่องบ่นพระคัมภีร์ สามารถที่จะจดจำได้ถึงแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ทีเดียว แต่ตัว "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ที่มีอยู่ในตนเองก็ยังละไม่ได้ดับไม่ลง ยังเป็นปุถุชนอยู่ อย่างนี้มีมากมายนา... เขาเรียกว่าเป็นได้แค่นักปราชญ์-แต่ไม่ใช่ผู้บรรลุธรรม

ส่วนการบรรลุธรรมนั้น เข้าถึงสภาวะที่แท้แห่งจิต พูดได้สอนได้ด้วยปัญญาเท่าที่ตนบรรลุถึง มีปัญญาที่รู้แจ้งทางจิตใจจริง ๆ พวกนี้ต้องเป็นพระอริยเจ้าทั้งหมด อย่างนี้มีน้อยเหลือเกินแล้ว

นายเตียเต๋าไฮ้ ถามว่า "ผมจะปฏิบัติและศึกษาธรรมะในลักษณะเช่นไรถึงจะถูกทางครับ? พระคุณเจ้า"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ด้วยการที่ไม่มี-ลักษณะเช่นไร-นั่นแหละคือธรรมะล่ะ !"

นายเตียเต๋าไฮ้ ถามว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว "สภาวะทั้งหลาย ก็คือว่าง-ว่างเปล่าหมดใช่ไหม ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ความว่าง . . . ก็ยังมิใช่ธรรมะ"

นายเตียเต๋าไฮ้ ถามว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้นก็แปลว่ายังมีลักษณะอยู่มิใช่หรือ ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ถ้ามี-ก็คือไม่มีลักษณะ !"

นายเตียเต๋าไฮ้ ถามว่า "คนที่ไม่เห็นธรรมะนั้นเป็นอย่างไร ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ถ้าท่านไม่เห็นธรรมะหรือต่อไปไม่อาจจะบรรลุธรรมะในสังสารวัฏได้ ก็ไม่มีใครช่วยท่านให้หลุดพ้นได้ นอกจากตัวท่านช่วยตัวท่านเองเท่านั้น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระไตรปิฎกทั้งของมหายานและเถรวาทก็เป็นแต่เพียงเสมือนแผนที่ บอกทิศทางให้ท่านเดินสะดวกง่ายเข้าหน่อยเท่านั้นเอง ไม่ต้องสงสัยคำพูดนี้เลย."

บทที่ 16

อีกครั้งหนึ่ง มีอุบาสกชื่อ "เล้ากิมเช็ง" ได้มากราบเรียนถาม ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า:-

นายเล้ากิมเช็ง ถามว่า "ท่านอาจารย์เกิดทันพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 (เว่ยหล่าง)[1] หรือเปล่าครับ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ฉันเกิดมาทัน ฉันยังได้ศึกษาธรรมะอยู่กับท่านถึง 10 พรรษาแล้วท่านจึงดับขันธ์ปรินิพพานไป"

นายเล้ากิมเช็ง ถามว่า "ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 มีศิษย์ที่ปราดเปรื่องปัญญาเฉลียวฉลาดมากไหมครับ?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ศิษย์ของท่านอาจารย์พระสังฆ-ปริณายกองค์ที่ 6 ที่มีปัญญาฉลาด ๆ นั้นมีจำนวนนับไม่ถ้วน"

ถ้าหากเธอจะถามว่า ศิษย์ที่โง่ที่สุดนั้นคือใคร? ฉันขอตอบเสียเลยทีเดียวว่า ศิษย์ผู้นั้นคือตัวฉันนี่เอง เพราะกว่าจะเรียนรู้ตัว "โลภะ" ได้ก็ตรงที่หมวกหาย และยังนั่งกอดเข่าตากละอองหิมะหนาวจนครางสั่น ฮือ.! ฮือ.! ฟันกระทบกันดังกึก! กึก.! อยู่ถึง 3 ชั่วโมง

เรียนรู้ตัว "โทสะ" ได้ก็ถูกท่านอาจารย์หวดสันหลังด้วยไม้ตะพดอย่างแรงถึงกับร้องโอย ๆ ไป 3 ที

เรียนรู้ตัว "โมหะ"[2] ได้ก็ต้องกวาดขี้ฝุ่นละอองธุลีต่าง ๆ จนเตียนโล่งหมดลานวัดอยู่หลายปี จึงบรรลุธรรมนั้นได้ไม่มีวันลืม

นายเล้ากิมเช็ง ถามว่า ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 มีกิจวัตรเกี่ยวกับการขบฉันเป็นปกติประจำวันนั้นอย่างไรบ้าง?

---

1 ถ้านับมาจากสายอินเดีย ท่านเว่ยหล่างเป็นพระสังฆปริณายกอันดับองค์ที่ 33 อ่าน "สูตรของเว่ยหล่าง" แปลโดยพุทธทาสภิกขุมี 10 บท

2 อ่านศิษย์โง่ ๆ เล่ม 1 ตอนนี้สนุกดีชวนขบขันหัวเราะ! จ.ม. ขอได้ฟรี ๆ "ธีรทาส"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ท่านพระอาจารย์สังฆปริณายกองค์ที่ 6 ท่านฉันอาหารตอนเช้าก่อนเที่ยงวันละเพียงมื้อเดียวเท่านั้น โดยไม่มีเนื้อสัตว์เจือปนเลย (อาหารเจถือมังสวิรัติ) อาหารแต่ละอย่างที่ท่านผู้มีจิตศรัทธานำมาถวายนั้น ท่านก็คลุกเคล้ารวม ๆ ลงในบาตรแล้วจึงฉัน เป็นปกติเช่นนี้ทุกมื้อ เคยมีอุบาสกอุบาสิกาบางท่านขอร้องให้ท่านอย่าปนอาหารรวม ๆ กันลงในบาตร ขอให้แยกหยิบฉันทีละอย่างเพื่อจะได้มีรสอร่อยๆไม่เสียรสของอาหารที่ดี ๆ ไป

ท่านก็ตอบเขาไปว่าอาหารที่มีรสที่ดีที่สุดหรือเลวที่สุดนั้น เราไปแยกรสว่าเปรี้ยวหวานมันเค็มออกตรงที่–ลิ้น–นิดเดียวเท่า-นั้น พอผ่าน–ลิ้น–ลงไปเสียแล้วมันจะดีหรือเลวก็เหมือนกันหมดเลย! (พระจีนในเมืองหนาวมื้อเย็นมักจะฉันข้าวต้มร่างกายจึงทนอยู่รอดได้. เพราะแปลความ พระวินัย ยามวิกาลคือพระอาทิตย์ตกดิน)

มนุษย์เราส่วนมากตกเป็นทาสของ-ลิ้น-เพียงนิดเดียวเท่านั้น จึงต้องมีเรื่องยุ่งยากเป็นทุกข์เพราะ-ลิ้น-แล้วก็ต้องวนเวียนอยู่ในทะเลทุกข์แห่งสังสารวัฏ ไม่รู้จักจบสิ้น ถ้าใครสามารถสลัดให้หลุดพ้นจากความเป็นทาสของ-ลิ้น-ไปได้แล้ว เขาผู้นั้นจะอยู่ในโลกนี้จะเบาสบายอีกมิใช่น้อยทีเดียว และก่อเวรบาปกรรมร่วมก็จะน้อยลงไปด้วย

นายเล้ากิมเช็ง ถามว่า ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 เคยทำพิธีกรรมสวดกงเต๊ก ส่งวิญญาณของผู้ตาย หรือทำน้ำมนต์ปลุกเสกเครื่องรางของขลัง เป็นหมอดูฤกษ์ยาม สะเดาะเคราะห์ต่อชะตาให้แก่ศิษย์กันบ้างหรือเปล่า?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า เท่าที่ฉันเป็นศิษย์รับใช้ท่านอย่างใกล้ชิดอยู่ถึง 10 พรรษา จนกระทั่งถึงวันที่ท่านนั่งสมาธิดับขันธ์ในฌานสมาบัตินิพพานไปนั้น ยังไม่เคยเห็นท่านพระ-อาจารย์สังฆปริณายกองค์ที่ 6 ทำผิดศีล ประกอบพิธีกรรมแบบพราหมณ์ และลัทธิเต๋าเลย และพระภิกษุสามเณรหรือนักศึกษาเซ็นเป็นจำนวนพัน ๆ เขาก็ศึกษาแต่เรื่องให้เกิด "วิปัสสนาปัญญา" ให้รู้แจ้งทางจิตใจ เพื่อบรรลุมรรคผลนิพพานอันเป็นวิถีทางที่จะดับทุกข์ทางวิญญาณไปได้เท่านั้น ไม่เห็นมีใครไปพูดหรือสนใจในเรื่องเดรัจฉานวิชากันเลย เพราะทำให้สัตว์วนเวียนในวัฏสงสาร

นายเล้ากิมเช็ง ถามว่า ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 ท่านเคยเจ็บป่วยอาพาธบ้างไหม ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า อย่าว่าแต่พระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 เลย ถึงแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็เคยเจ็บป่วยอาพาธจงทราบรู้ธาตุแท้ไว้ว่า การที่ร่างกายไม่สบายเจ็บป่วยเป็นโรคอะไรขึ้นมานั้น มันจะต้องมีต้องเป็น เป็นเรื่องของธรรมชาติ เพราะร่างกายมันเปลี่ยนแปลง ขับถ่ายเทของเสียออกไปตลอดเวลา พอมันปรุงแต่งกันไม่ได้สมส่วนก็ย่อมมีความผิดปกติเป็นธรรมดา ๆ ของสัตว์โลกที่ยังมีกรรมอยู่ เพราะกายเนื้อของเรานี้มันเป็นสังขารย่อมไม่เที่ยงเป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วจึงจะเป็นความว่าง "สุญตา" ไป มนุษย์ยังเข้าใจผิดเรื่องนี้กันมาก

มันต่างกันอยู่ตรงที่พวกปุถุชนคนธรรมดาที่ไม่เคยศึกษาธรรมะไม่รู้จักกฎของธรรมชาติ "จิตใจก็เต็มไปด้วยอุปาทาน

แห่งความยึดมั่นถือมั่นว่าตัวกู-ว่าของกู" เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยเพียงเล็กน้อย ก็เป็นทุกข์วิตกกังวลกลัวจะรักษาไม่หายบ้าง กลัวว่าเมื่อหายแล้วจะพิการบ้าง กลัวว่าอายุจะไม่ยืนบ้างล่ะ! เรื่องทุกข์ต่างๆ เหล่านี้มันขังอยู่ในดวงจิตนานๆ เข้า ก็กลายมาเป็น "ทุกขัง-ทุกขัง-คือมันเข้าไปขังเกาะสิงอยู่ในดวงจิต" ทั้งกลางวันและกลางคืนมิรู้สร่างซาจนถึงเน่าเข้าโลงไปก็มี ซึ่งบางคนการเจ็บป่วยเป็นโรคที่แท้จริงนั้น มีเพียงนิดเดียวเท่านั้น ถ้าหาหมอคอยจังหวะเวลาเพราะว่าธรรมชาติมันก็รักษาตัวมันอยู่แล้ว รักษาเยียวยาเข้าไปช่วยเสียหน่อยก็จะหายได้ แต่เป็นเพราะที่ไปมีอุปาทานมาก (การยึดมั่น) มากจนเกินไป จิตตนเองมันวาดภาพ จินตนาการไปตามความคิดวิตกกังวลต่างๆ นานามากเกินไป นั่นคือการสร้างความทุกข์เอาไว้แบกล่วงหน้าก่อนเสียแล้ว ตั้งหลายร้อยเล่มเกวียนทีเดียว พอถึงคราวเข้าจริงๆ มันไม่เป็นไปตามที่คิดไว้นั้น ผิดหมดเลย! มันเป็นไปอีกแบบหนึ่งเลย! ตายแบบอื่นๆ ไปก็มีมากมาย พวกนี้น่าสงสารมากเป็น "กรรม-กรรม-เพราะไม่รู้ธรรมะ-ไม่รู้จักศิลปแห่งการสลัดทิ้งทุกข์[1] คือปลงสังขารไม่ตกนั่นเอง จึงต้องแบกทุกข์กายและหามทุกข์ใจอยู่ตลอดไป"

---

1 เป็นโรคอารมณ์เสียมากกว่าโรคที่มีเชื้อโรคจริงๆ ต้องรักษาที่อารมณ์ก่อน โรคนั้นจะเบาลงไปเอง จิต-ประสาทจะปรับปรุงตัวเองแล้วผ่อนคลายเอง "ธีรทาส"

ที่นี้จะพูดถึงพวกที่เข้าถึง "ธรรมะ–รู้กฎการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ" หรือเป็นพระอริยเจ้า พระอรหันต์นั้น ท่านต่างกว่าพวกปุถุชนราวฟ้ากับดินทีเดียว คือ "พระอริยเจ้า" นั้น ท่านก็เป็นโรคเจ็บป่วยทุกอย่างได้เหมือนกัน แต่ท่านวิเศษกว่าพวกคนธรรมดาๆ ตรงที่ท่าน "ไม่มีทุกข์ใจเลย ยิ้มต้อนรับความเจ็บป่วยนั้นได้มากมายแล้ว" ท่านมองเห็นเป็นวิบากของกรรม การเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติที่มันปรุงแต่งกันไม่ได้สมส่วนเท่านั้นเอง ที่ท่านไม่มีทุกข์ทางใจมากมายนั้น เป็นเพราะท่านไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นในร่างกาย ในความเจ็บปวดนั้น ๆ ว่า "เป็นตัวเป็นตนที่ยั่งยืนอะไร ๆ นัก" พูดง่าย ๆ แบบภาษาขลัง ๆ ศักดิ์สิทธิ์ ก็คือท่านสามารถควบคุมวาระของจิตได้มาก รู้จักหลักศิลปในการสลัดทิ้งทุกข์ใจ... หรือภาษาธรรมะว่าจิตหมดอุปาทานมากนั้นเอง.

ถ้าจะพูดให้ศิษย์โง่ฟังออกอีกที ก็ว่าท่านไม่ไปมัววิตกกังวลทุกข์ใจถึงวันพรุ่งนี้เลย...เพราะว่าท่านเข้าใจถึงธรรมชาติของมันว่าในวันพรุ่งนี้นั้นมันก็มีทุกข์... หรือมีสุขอันไม่เที่ยง... อันไม่แน่นอนของมันเองอยู่ในตัวแล้ว ฉะนั้นจงดับทุกข์ขณะนี้... วันนี้จงกวาดทิ้งไปเสียก่อนเถิด ! จิตของ "พระอริยเจ้า" นั้น ท่านได้อยู่เหนือกฎของกรรมมากมายอย่างนี้เป็นต้น เหตุเพราะว่าบุญกุศลบารมีที่ได้เคยฝึกฝนสร้างสมมาจนบรรลุธรรมะบ้าง เข้าถึง "สภาวะที่แท้จริงแห่งจิต คือ จิตเดิมแท้" จึงสงบได้นั้นเอง สาธุ !

บทที่ 17

อีกครั้งหนึ่ง มีคหบดีชื่อ "นายแต้กงไล้" ได้มากราบเรียนถาม ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า:-

นายแต้กงไล้ ถามว่า ผมมีบุตรชายอายุได้ 5 ขวบแล้ว เมื่อไรจึงจะควรเริ่มสั่งสอนให้เขารู้จักความ "ดี-ชั่ว" ของโลกได้เสียทีครับ! พระคุณเจ้า?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ท่านได้ปล่อยให้เสียเวลาช้าไปตั้ง 5 ปีมาแล้ว การอบรมฝึกหัดอุปนิสัยของเด็กนั้น ต้องเริ่มตั้งแต่เกิดร้องอะแว้! อะแว้! ออกมาทีเดียว แรกเริ่มก็คือฝึกหัดให้รู้จักการกินเป็นเวลานอนเป็นเวลา ท่านต้องการแบบไหนมันก็ได้แบบนั้น เพราะเด็กที่แรกเกิดออกมาสู่โลกใหม่ๆ นั้น "จิตใจยังบริสุทธิ์" มากอยู่ อุปมาดั่งผ้าขาวท่านจะเอาสีอะไรแต้มลงไปมันก็ติดสีนั้น เปรียบอีกอย่างหนึ่งก็เหมือนดินเหนียว สุดแล้วแต่ท่านจะต้องการปั้นให้เป็นรูปอะไรมันก็ได้ตามใจท่าน ถ้าท่านต้องการให้เด็กมีความกตัญญูกตเวทีต่อท่านแล้ว ท่านก็จะต้องมีความกตัญญูกตเวทีต่อ บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ของท่านก่อน ให้เด็กได้เห็นเป็นแบบอย่าง ถ้าท่านไม่ต้องการให้เด็กสูบบุหรี่ ดื่มสุรา เล่นการพนันต่างๆ แล้ว ตัวท่านเองซึ่งเป็นพ่อแม่จะต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่าง จะต้องไม่ประพฤติสิ่งเหล่านั้นให้เด็กเห็น เพราะเด็กยังมีปัญญาอ่อนต่อโลก ยังไม่รู้ผิดชอบชั่วดีอะไรนัก ถ้าเด็กได้เห็นพ่อแม่ประพฤติเช่นไรแล้ว เด็กก็จะจดจำรำลึกซึมแทรกฝังลึกไว้ในความรู้สึกนึกคิด ต่อไปในวันหนึ่งข้างหน้าๆ ถ้า

เด็กมีโอกาสหรือจังหวะเหตุการณ์อำนวยให้แล้ว เด็กก็อาจจะทำตามความรู้สึกนึกคิดที่ได้รับการถ่ายทอดมาทางวิญญาณนั้นเสมอ ๆ อุปาทานร่วมกันก็ร้ายพอดู คือแสดงออกในทางจิต เด็กมีความรู้สึกร่วมกัน บางทีบ้ากันทั้งบ้านหรือบ้าแทบทั้งโรงเรียนก็เคยมี

ดังมีสุภาษิตได้กล่าวไว้ว่า "บิดา มารดา ที่หลงงมงายอยู่ในกองอบายมุข นั่นแหละ! คือบุคคลที่สร้างคุกตะรางและขุดหลุมฝังศพลูกหลานของเขาในอนาคต ไว้เรียบร้อยแล้ว"

บทที่ 18

อีกครั้งหนึ่ง ชื่อ "นายลิ้มไต้เต็ก" เรื่องมีว่า สมัยเมื่อยังเป็นหนุ่ม นายลิ้มไต้เต็ก ได้ประพฤติตัวเป็นอันธพาลเกเรชอบออกป่าฆ่าชีวิตสัตว์เล่นเป็นเกมกีฬา ส่วนในเรื่องความกตัญญูต่อพ่อแม่ของตัวเองนั้นยังดีอยู่ อยู่มาวันหนึ่ง นายลิ้ม-ไต้เต็ก ได้นำเอาตาข่ายไปขึงไว้ในป่าเพื่อคอยดักจับสัตว์ มีกวางตัวหนึ่งได้วิ่งเข้าไปติดบ่วงของนายพราน ลิ้มไต้เต็กได้พยายามดิ้นรนเพื่อจะเอาชีวิตรอดเท่าไร ๆ แต่ก็ไม่หลุดไปได้

บังเอิญมีพระเซ็นองค์หนึ่งชื่อ "ภิกษุหุยโคง" ได้เดินธุดงค์ผ่านมาเห็นเข้า ท่านจึงหยุดเข้าไปช่วยกวางตัวนั้น ด้วยการปลดปล่อยให้มันหลุดรอดเป็นอิสระไป แล้วท่านก็เข้าไปนั่งสมาธิอยู่ในตาข่ายแทนกวางตัวนั้นเสีย

อีกสักครู่หนึ่ง "นายพรานล้มไต้เต็ก" ก็เดินมาตรวจดูว่าจะมีสัตว์ติดบ่วงบ้างหรือเปล่า? พอแลเห็นเข้าก็ตกตะลึงใจหายวูบ! ทำไมจึงมีพระเจ้าไปติดบ่วงตาข่ายของเราได้เล่า? จึงรีบเข้าไปยกมือไหว้ และนมัสการถามขึ้นมาทันทีว่า ท่านอาจารย์ครับ! ท่านไปยังไง... มายังไงกัน? จึงได้เข้ามาติดอยู่ในตาข่ายของผมเช่นนี้ครับ? ผมจะช่วยท่านปลดแก้ให้ท่านออกมาครับ! แล้วกัน...ผมจ้องจะดักจับสัตว์ต่างหาก! นี่ครับ?

ภิกษุหุยโคง เหลือบตาขึ้นดู แล้วพูดว่า ฉันธุดงค์มาเห็นกวางมันติดบ่วงตาข่ายนี้อยู่ ดิ้นรนร้องขอความช่วยเหลือ เพื่อความหลุดพ้นทุกข์ในวัฏฏะฯ ฉันเห็นเข้าก็ปลงอนิจจังเห็นความไม่เที่ยงของชีวิต ผู้เป็นเจ้าของบ่วงตาข่ายนี้ก็เป็นผู้ก่อกรรม ส่วนกวางตัวนี้ก็เป็นผู้รับผลของกรรม แล้วทั้งกวางและเจ้าของบ่วงทั้งสองนี้ จะต้องวนเวียนจองเวรจองกรรมกันไปอีกไม่รู้จักจบจักสิ้น เมื่อพิจารณาเห็นรู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากดังนี้แล้วก็เกิดความเมตตาสงสาร เพราะฉันเองก็เคยเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานมาบ้างแล้วเหมือนกัน บัดนี้ได้หยุดหมดแล้ว! หยุดทำบาป! หยุดไม่จับศาสตราอาวุธ! หยุดไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์ให้ถึงแก่ความเดือดร้อนแล้ว ฉันจึงเข้าไปปลดบ่วงตาข่ายที่มันติดตัวกวางนั้น ให้มันหลุดรอดพ้นจากความทรมานเป็นอิสระไปเสีย แล้วตัวฉันจึงเข้าไปนั่งในตาข่ายนี้ เพื่อจะเอาชีวิตอันไม่เที่ยงของฉันนี้ให้เจ้า... เพื่อแทนกวางตัวที่ฉันได้ช่วยเหลือปล่อยมันไป บัดนี้เป็นสิทธิของเจ้าแล้ว ที่เจ้าจะเอาตัวของฉันไปฆ่าหรือไป

แกงอย่างไร ? ก็สุดแล้วแต่เจ้าเถิด ! ฉันจะไม่จองเวรจองกรรมแก่เจ้าต่อไปอีกเลย

นายลิ้มไต้เต็ก พอได้ฟัง "ท่านภิกษุหุยโคง" พูดจบแล้ว ก็เกิดความสำนึกบาปที่ตัวเคยสร้างมาแล้วเป็นจำนวนมากขึ้นมาทันที จึงกราบลงไปสามหน แล้วปฏิญาณตนต่อหน้าท่านภิกษุหุยโคงว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ผมจะไม่ทำบาป ไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์ให้เดือดร้อนจนตลอดชีวิตของผม หลังจากนี้แล้ว "นายลิ้มไต้เต็ก" ก็กลับใจประพฤติตนเป็นคนดีมีกิริยาดี สุภาพเรียบร้อย กตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดาของตัวเองยิ่ง ๆ ขึ้น ครั้นบิดามารดาถึงแก่กรรมไปหมดแล้ว "นายลิ้มไต้เต็ก" เห็นคนแก่ชราที่ทุกข์ยากไม่มีลูกหลานเลี้ยงดู ก็เกิดความเมตตาสงสารเที่ยวไปนำเอามาอุปการะเลี้ยงดูเหมือนดังพ่อแม่ นาน ๆ เข้าก็เลี้ยงไม่ไหว เพราะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ๆ ทุกวัน จนต้องเอาที่ดินทรัพย์สินที่เป็นมรดกตกทอดมาออกขาย เอาเงินมาไว้ซื้อข้าวปลาอาหารเลี้ยงคนแก่เหล่านั้น จนหมดสิ้นเนื้อประดาตัว ชื่อเสียงเกียรติคุณแพร่สะพัดไปทั่วเมือง เมื่อสมบัติพัสถานก็หมดสิ้นไปจนไม่มีที่จะขายอีกต่อไปแล้ว

นายลิ้มไต้เต็ก ก็นำตัวเองออกเที่ยวขอทานชาวบ้าน เพื่อให้ได้เงินข้าวของมาไว้สำหรับบำรุงเลี้ยงดูพวกคนแก่ชราที่ไปไหนไม่รอดเหล่านั้นต่อไป

จนกระทั่งวันหนึ่ง ท่านเจ้าเมืองได้ปลอมตัวเป็นคนพิการมาขออาศัยอยู่ด้วย ซ้ำยังพาคนแก่ที่เป็นโรคขี้เรื้อนกุดถังเน่าเฟะ !

ทั่วทั้งตัวมาอยู่ด้วยอีกคนหนึ่ง เพื่อจะทดลองใจว่ามีความกตัญญู เมตตาต่อผู้แก่เฒ่าจริงตามเขาเล่าลือหรือเปล่า?

นายลื้มไต้เต็ก ก็รับไว้อุปการะตามมีตามเกิด โดยมิได้มีความรังเกียจแต่อย่างใดเลย

ท่านเจ้าเมืองพอได้เห็นจิตใจมีคุณธรรมความดี แบบพระโพธิสัตว์ของ "นายลื้มไต้เต็ก" แล้วจึงได้พระราชทานที่ดินข้าวของเงินทองเป็นจำนวนมากให้เป็นรางวัล แล้วประกาศแต่งตั้งให้เป็นบุคคลที่มีคุณธรรมความดีของชาติบ้านเมือง เพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนทั้งหลาย ว่าควรจักได้เอาเป็นตัวอย่างสืบไป

พออายุครบ 70 ปี "นายลื้มไต้เต็ก" ก็เกิดเป็นลมฟุบนิ่งหน้าซีดหมดลมปราณไป ชาวบ้านช่วยกันแก้ไขเยียวยาสักเท่าไรๆ ก็ไม่มีทางฟื้นกลับขึ้นมาได้ ทางการบ้านเมืองจึงจัดการศพเพื่อจะตั้งให้ประชาชนทำความเคารพแก่ผู้ที่มีคุณธรรมความดีของชาติบ้านเมือง

พอรุ่งขึ้นวันที่สองตอนบ่าย ๆ ขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังช่วยกันบรรจุเอาศพจะลงหีบไม้จำปาอยู่แล้ว ได้ยินเสียง อือ! อือ.! น้ำหน่อย! น้ำ–น้ำ เสียงนี้ออกมาจากศพ ผู้คนตกใจแตกตื่นเผ่นหนีกันจ้าละหวั่น! นึกว่าผีหลอก ... ครั้นพิจารณามองไปดูกันอย่างแน่แท้แล้ว ก็เห็นปากอ้า–อ้า! หุบ–หุบ! นัยน์ตากระพริบน้อย ๆ จึงรู้ว่ายังไม่ตาย ผู้คนที่เผ่นหนีจึงกลับเข้ามาช่วยกัน เอาน้ำเอายาหอมละลายหยดหยอดลงไปในปาก อีกสักครู่จึงค่อย ๆ มีราศีสดใสดีขึ้นมาเรื่อย ๆ อีก 7 วันจึงหายพูดจาได้เป็นปกติ

แล้วผู้คนก็แตกตื่นพากันเข้ามาเยี่ยมเยียนไต่ถามท่านว่า พ่อเฒ่าเมื่อท่านตายไปนั้น วิญญาณท่านไปทางไหน?

นายล้มไต้เต็ก พ่อเฒ่าที่มีคนนับถือกันทั้งเมือง ก็พูดว่า ตอนก่อนที่จะล้มฟุบลงไปนั้น มองเห็นคนรูปร่างสูงใหญ่โต หน้าย่นปากแบะเสียงดัง ฮึ่ม! ฮึ่ม! ราวกับฟ้าคำราม คนหนึ่งมือถือไม้กระบองอันโต ๆ อีกคนหนึ่งมือถือสายโซ่เส้นยาว ๆ พอเข้ามาถึงก็ไม่พูดอะไรมาก บอกว่าไปเมืองนรก แล้วก็จับใส่โซ่ไปทันที

พอถึงเมืองนรกแล้ว ฉันก็เอะใจ! ทำไมเพื่อนสนิทของเราจึงมาเป็นยมบาลไปได้ รู้สึกดีใจมากที่ได้พบเพื่อนเก่า จึงได้ไต่ถามไปว่ามาอย่างไรจึงได้มาเป็นยมบาลอยู่ ณ ที่นี้

เพื่อนเก่าได้บอกว่าสมัยเขายังอยู่ในเมืองมนุษย์นั้น เขาเคยเป็นทหารและตำรวจที่ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ราชการ พอตายจากชาติที่เป็นมนุษย์แล้ว ก็ตกมาอยู่เมืองนรก บาปที่เคยสร้างไว้มันก็มีเหมือนกัน แต่บุญที่ซื่อสัตย์ต่อชาติบ้านเมืองนั้น มันใหญ่โตกว่ากัน แล้วทางเมืองนรกเขาเห็นความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ราชการของผมนี้ จึงให้อภัยและผ่อนผันเพียงให้ภาคทัณฑ์ไว้ก่อน แล้วยังให้ทำหน้าที่เป็นเสมียนคุมบัญชีคนตาย แต่บัดนี้ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นยมบาลเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง

ท่านพ่อเฒ่าล้มไต้เต็ก ก็ได้เล่าต่อไปอีกว่า เมื่อรู้เรื่องความเป็นมาของเพื่อนดีแล้ว จึงพูดต่อว่าเพื่อน... ว่าท่านทำไมใจดำถึงอย่างนี้ เสียแรงเป็นเพื่อนรักกันมาเสียเปล่า ๆ ทำไมไม่เคยส่งข่าวคราวไปให้ผมทราบบ้างเลยว่า เมืองนรก-บาป-บุญ-นั้นมันมีจริง ผมจะได้เลิกทำบาป เข้าวัดถือศีลกินเจกันไว้เสียบ้าง

ท่านยมบาล พูดว่า เอ้า! แล้วกันเพื่อนเอ้ย! ต่อว่ากันเอาง่าย ๆ อย่างนี้เชียวหรือ? ฉันได้ส่งข่าวไปให้แกเรื่อย ๆ แกไม่สนใจข่าวที่ฉันส่งไปเตือนสติแกนั้นต่างหาก!

ท่านพ่อเฒ่าลิ้มไต้เต็ก จึงเถียงว่า ที่ไหนกัน? ท่านได้เคยส่งข่าวมาให้ผมทราบเมื่อไร? ไม่เห็นมีสักทีเลย!

ท่านยมบาล พูดว่า เดี๋ยวก่อน! เพื่อนยาก... ขอให้แกนึกดูให้ดี ๆ ตอนที่พ่อแกตายนั้น ฉันก็ได้ส่งข่าวไปแล้วว่า ชีวิตนี้ไม่เที่ยงหนอ! มีเกิดขึ้นและต้องดับไปเป็นธรรมดา ๆ

ตอนที่แม่แกตายนั้น ฉันก็ได้ส่งข่าวไปให้อีกว่า นี่อายุสังขารไม่เที่ยงหนอ! เป็นครั้งที่สอง

ทีนี้มาพูดถึงตัวแกเอง ฉันก็ได้ส่งข่าวไปให้อีกเรื่อย ๆ เช่นตอนแกปวดฟัน และโยก หลุดออกมานั้น นี่ก็เป็นข่าวที่ฉันส่งไปเตือนให้ทราบอีกว่า ไม่เที่ยงหนอ! ต่อ ๆ ไปนัยน์ตาฝ้าฟาง หูอื้อเริ่มจะหนวก ผมร่วงเริ่มจะหงอก สิ่งเหล่านี้ก็เป็นข่าวที่ฉันได้ส่งไปเตือนสติแกทุก ๆ ระยะว่าสังขารไม่เที่ยงหนอ! ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น ว่าเป็นตัวกูว่าเป็นของกูให้มากนัก นี่แหละความจริงของธรรมชาติ ตัวแกเองไม่สนใจข่าวที่ฉันได้ส่งไปเสมอ ๆ ต่างหาก! แล้วยังจะมาต่อว่าต่อขานเอาอะไรกันอีกเล่า?

พอสนทนากันฉันเพื่อนจบลงแล้ว "นายยมบาล" ก็เปิดบัญชีออกมาตรวจดู บาปของผมที่ฆ่าสัตว์เป็นอันธพาลทำให้ชาว

บ้านเดือดร้อน ในวัยหนุ่มของชีวิตนั้นก็มีมาก แต่บุญกุศลที่ได้มีความกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดา และอุปการะสงเคราะห์คนชราที่ไร้ที่พึ่งขาดที่พิงยังมีมากกว่ากัน ฉะนั้นในฐานะที่ผมมีคุณธรรมความดีอยู่มาก เขาจึงช่วยให้ไปเกิดเมืองสวรรค์เสียก่อน ผมจึงขอร้องเขาว่า คนชราที่ผมอุปการะเลี้ยงดูอยู่ในเมืองมนุษย์นั้นบัดนี้ ยังมีเหลืออยู่อีกมากมายกำลังจะแย่ถ้าขาดผมไป จะไม่มีใครอุปถัมภ์ ฉะนั้นขอความช่วยเหลือให้ผมได้กลับไปเมืองมนุษย์อีกเถิด! จะได้ไปทำหน้าที่สงเคราะห์คนชราอีกต่อไป

นายยมบาล เห็นความปรารถนาดีของผมและยังยอมเสียสละการไปเสวยสุขในเมืองสวรรค์อีกด้วย ท่านจึงต้องเรียกประชุมเทพชั้นผู้ใหญ่ในเมืองสวรรค์และทั้งเมืองนรก ให้รับรู้เรื่องคุณธรรมความดีของผม แล้วที่ประชุมจึงได้ตกลงต่ออายุเพิ่มให้ผมอีก 70 ปี พอเสร็จแล้วก็ได้ลาเพื่อนรักจากกันมา แล้วในทันทีนั้นเอง ผมก็รู้สึกคอแห้งกระหายน้ำเป็นที่สุด ตื่นฟื้นขึ้นมาทันที

คณะของ "ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" ได้จาริกเผยแพร่ธรรมะถึงบ้านท่านพ่อเฒ่า "ลิ้มไต้เต็ก" ท่านขณะนี้ยังอยู่และมีอายุได้ 110 ปีแล้ว สุขภาพร่างกายยังแข็งแรงดี ทำงานได้เหมือนกับหนุ่ม ๆ ยังมาเป็นผู้อุปถัมภ์คณะของท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ที่ได้จาริกไปยังเมืองนั้นทุกประการ นับว่าเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มากด้วยแรงบุญกุศลบารมีของตัวที่ได้สร้างสมเอาไว้ เกิดส่งผลให้ทันตาเห็นในชาตินี้เป็นจริง.

บทที่ 19

อีกครั้งหนึ่ง มี "นายตั้งเทียนเพ้ง" ได้มากราบเรียนถามท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า:-

ตั้งเทียนเพ้ง ถามว่า ทำไมพระเซ็นที่วัดโซกาย เวลาก่อนจะตีระฆังใบใหญ่ตอนเช้ามืดนั้น จึงต้องสวดคาถาจนจบแล้วจึงตีลงไป ซึ่งการตีแต่ละครั้งนั้นดูเหมือนจะมีความหมายอะไรบ้าง ? ครับ !

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า การตีระฆังตอนเช้ามืดของภิกษุเซ็น ณ วัดโซกายนั้น เขามีความหมายอยู่มากทีเดียว คือที่ตัวระฆังใบใหญ่ได้มีอักษรจารึกไว้ว่า "ผู้ใดได้ยินเสียงระฆังนี้ กิเลสจะลดน้อย ปัญญาจะเพิ่มขึ้น จิตใจสว่างไสว มีสติห่างไกลจากนรกออกไปจากกองเพลิง อย่ามีจิตใจคับแคบคิดอยู่แต่จะเอาตนเองรอดไปผู้เดียว จงปรารถนาเป็น "พระโพธิสัตว์" เพื่อให้สติสัตว์และรื้อความหลงผิด ๆ ของสัตว์ ช่วยขนสรรพสัตว์ให้ข้ามพ้นไปจากฝั่งทะเลทุกข์แห่งสังสารวัฏด้วยเทอญ สาธุ !

พระภิกษุที่ยืนอยู่บนหอระฆัง ก่อนที่จะตีต้องหยุดนิ่งสำรวมจิตใจ ให้เป็นสมาธิ แล้วอธิษฐานจิตเสียก่อนว่า:-

ข้าพเจ้า สละโลกีย์วิสัยมามุ่งสู่โพธิญาณ ฉะนั้นการตีระฆังของข้าพเจ้านี้ ขอให้เสียงดังก้องกังวานไปถึงทุก ๆ โลกธาตุ ตราบจนกระทั่งเมืองนรกมหาอเวจี และเมื่อสรรพสัตว์เหล่านั้นได้ยินเสียงระฆังของข้าพเจ้านี้แล้ว จงมีจิตใจสะอาด สว่าง สงบเย็นเป็นสัมมาทิฏฐิทันที

จากนั้นแล้วก็เดินเข้าไปหยิบไม้ตีระฆังเอามาถือไว้แล้วตั้งจิตอธิษฐานก่อนตีแต่ละครั้งอีกว่า :—

(1) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีลงไปครั้งแรกนี้ ขอให้เสียงดังก้องกังวานสูงสู่เมืองสวรรค์ทุกชั้นฟ้า ต่ำสู่นรกมหาอเวจีทั้งหมด (พูดจบแล้วก็ตีลงไปดัง โกง!)

(2) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 2 นี้ ขอให้พระมหาจักรพรรดิองค์ปัจจุบันทรงพระเจริญ ในการบริหารประเทศชาติบ้านเมือง จงให้มีความสุขแก่อาณาประชาราษฎร์ทั่วถึงกันทั้งหมด ข้าราชการขุนนางน้อยใหญ่จงมีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ ถ้าปรารถนาสิ่งใดที่ไม่ผิดต่อศีลธรรมความดีงามของโลกแล้ว ขอให้จงได้ตามความประสงค์นั้น ๆ ด้วยเทอญ

(3) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 3 นี้ ขอให้สรรพสัตว์ที่อยู่ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ และสัตว์ที่มีกำเนิดทั้งสี่จงขาดจากการต้องวนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร สัตว์ที่มีกรรมอยู่ในนรกหรือภพน้อยภพใหญ่ จงได้หลุดพ้นออกจากทะเลทุกข์แห่งสังสารวัฏด้วยเทอญ

(4) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 4 นี้ ขอให้ลมพัดตามปกติฝนตกต้องตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ไม่เดือดร้อน ประชาชนอยู่ร่มเย็นเป็นสุขเหมือนสมัยแผ่นดินพระเจ้าเงียวตี่ และ ซุนตี่

(5) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 5 นี้ ขอให้กองทัพช้างม้าและผู้ที่เบียดเบียนกันด้วยอาวุธ จงสงบศึกกันทันที

และดวงวิญญาณของผู้ที่ตายไปแล้วทั้งหมดทุกชั้นวรรณะ จงไปถือกำเนิดเกิดใหม่ให้ได้บรรลุธรรมเข้าถึงสภาวะที่แท้แห่งจิต (จิตเดิมแท้) ทันที

(6) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 6 นี้ ขอให้สัตว์ที่มีปีก สัตว์สี่เท้า สองเท้า และสัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ จงหลุดรอดจากบ่วงมาร บุคคลที่ยังลุ่มหลงอยู่ในอบายมุขจงได้สติเปลี่ยนใจมาสู่ทางที่ดีที่ชอบ ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมในความดีงามของโลกทันที

(7) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 7 นี้ ขอให้สรรพสัตว์ที่อยู่ในทุก ๆ โลกธาตุไม่ว่าจะไกลหรือใกล้ จงมีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ทันที

(8) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 8 นี้ ขอให้วัดวาอารามสงฆ์จงเป็นสถานที่เจริญวิปัสสนาภูมิอยู่เป็นสงบสุข พระธรรมจักรจงหมุนอยู่ตลอดกาล และผู้อุปถัมภ์ดูแลรักษาอารามสงฆ์ จงมีความสุขและมีสามัคคีธรรมทันที

(9) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 9 นี้ ขอให้บิดามารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ครูบาอาจารย์และญาติสนิทมิตรสหาย พร้อมทั้งดวงวิญญาณที่ล่วงลับไปแล้วทั้งหลาย จงได้ข้ามฝั่งแห่งปารมิตาทันที (พระนิพพาน)

(10) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 10 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระธรรมกายอันบริสุทธิ์ ของพระไวโรจนพุทธเจ้า

(11) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 11 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระสัมโภคกายของพระไวโรจนพุทธเจ้า

(12) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 12 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระ-นิรมาณกายนับด้วยแสนโกฏิปางขององค์ พระ-ศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์ปัจจุบันนี้

(13) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 13 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระ-อนาคตพุทธเจ้า คือองค์พระศรีอารยเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์ (นี่เล็กไต่พู่สัก)

(14) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 14 นี้ ขอนอบน้อมแด่องค์พระอมิตาภะพุทธเจ้า (ออนี่ท่อฮุก) แห่งสุขาวดีพุทธเกษตร

(15) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 15 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระ-อวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์ (พระกวนอิมไต่พู่สัก) อันทรงไว้ซึ่งมหากรุณาสถิตย์ ณ ไวฑูรย์โลกธาตุ ภูเขาโปตละ

(16) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 16 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระ-มหาสถามปราปต์มหาโพธิสัตว์ (ไต่ซี่จี่ไต่พู่สัก) อันทรงไว้ด้วยอุบายปัญญาแห่งการโปรดสัตว์ ให้ถึงพร้อมทางที่ตรัสรู้ สถิตย์ ณ สุขาวดีพุทธเกษตร

(17) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 17 นี้ ขอนอบน้อมแด่องค์พระมัญชุศรีมหาโพธิสัตว์ (บุ้งซู้ไต้พู่สัก) อันทรงไว้ซึ่งมหาปัญญาสถิตย์ ณ สุวรรณรูปธาตุ ภูเขาเชงเลี้ยง

(18) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 18 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระ-สมันตภัทรมหาโพธิสัตว์ (โผ้วเฮ้ยงไต่พู่สัก) อันทรงไว้ซึ่งมหาจริยาสถิตย์ ณ หิรัญรูปธาตุ ภูเขาง่อบ้าย

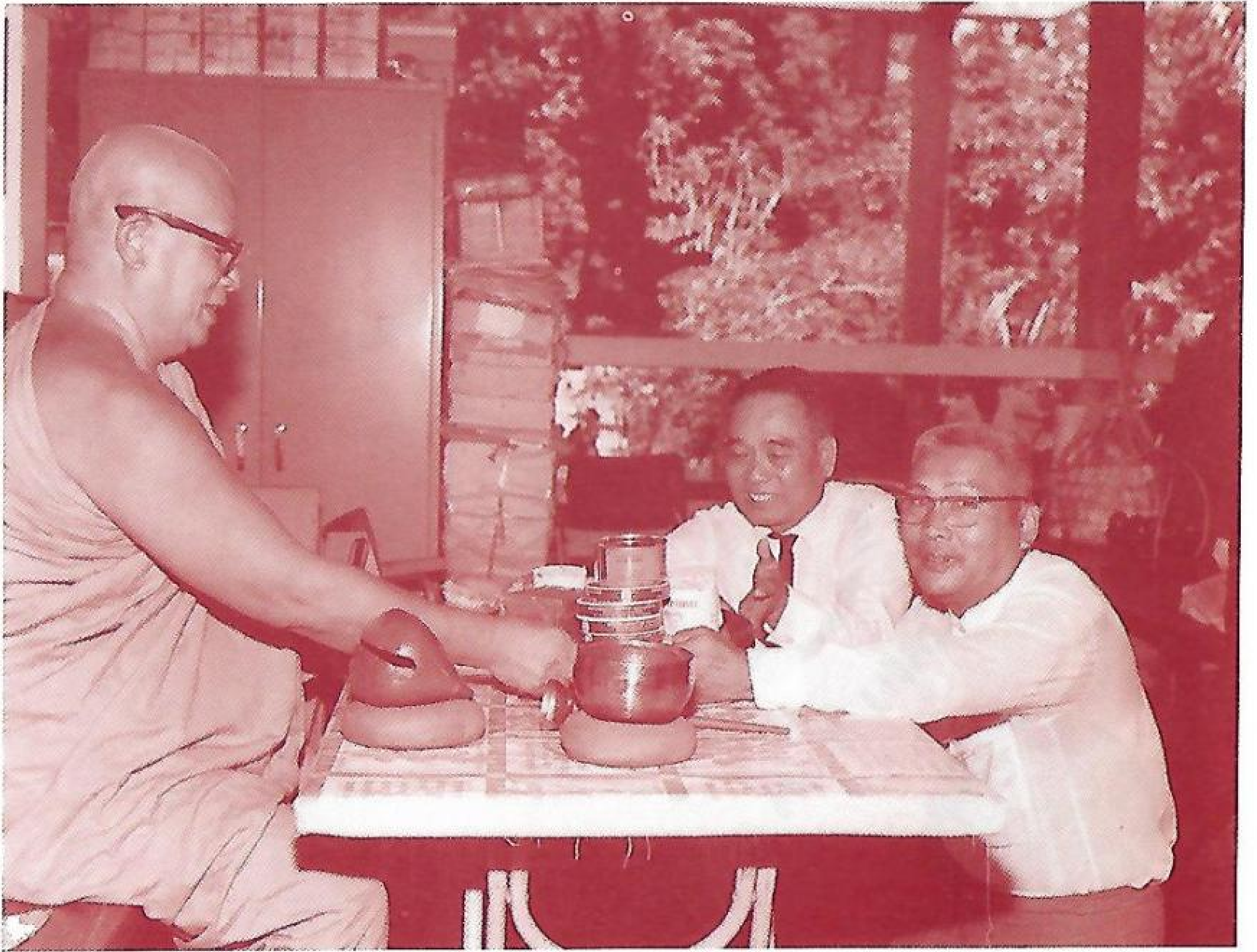
(19) ระฆังที่ข้าพเจ้าตีครั้งที่ 19 นี้ ขอนอบน้อมแด่พระ-กษิติครรภ์ราชามหาโพธิสัตว์ (ตี่จั้งอ้วงไต่พู่สัก) อันทรงไว้ซึ่งมหาปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่จะโปรดสัตว์ในนรกทั้งหมด สถิตย์ ณ ภูเขากิ้วฮั้ว

บทที่ 20

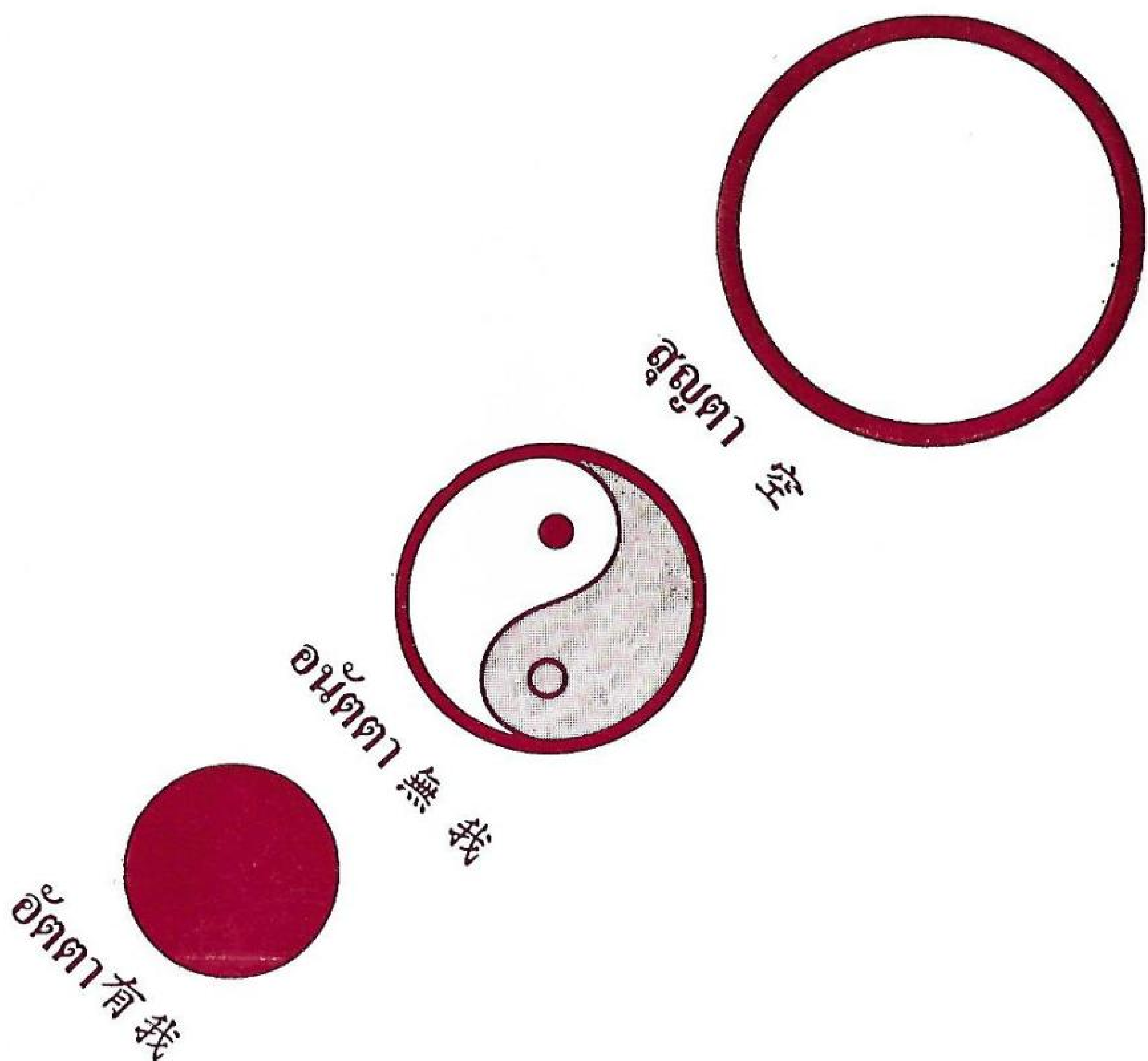
อีกครั้งหนึ่ง มี "นายกีบุ้นจื้อ" ซึ่งเป็นนักศึกษาลัทธิ "ขงจื้อ" ได้มากราบเรียนถามท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า:-

นายกีบุ้นจื้อ ถามว่า ภิกษุสามเณรในพุทธศาสนาฝ่ายมหายานเวลาสวดมนต์ ทำไมมือจึงต้องเคาะไม้ดัง ก๊ก! ก๊ก! และบางทีก็ตีขันดัง เข่ง! เข่ง! ควบคู่ไปเวลาสวดด้วยเสมอ ๆ ซึ่งวัตถุสิ่งเหล่านี้ไม่เห็นมีในพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทเลย

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า เธอถามในเรื่องที่คนจำนวนมากยังสงสัยดีจริง ๆ จงรู้คำว่า "มหายาน" แปลว่า "ยานพาหนะที่ใหญ่" ที่สามารถรื้อสัตว์ขนสรรพสัตว์ข้ามฝั่งแห่งนิพพานได้มากมายไม่มีปริมาณและจำกัด ฉะนั้นในการที่จะปกครองภิกษุสามเณรเป็นจำนวนมากมายเช่นนั้น จำเป็นจะต้องมีกฎเกณฑ์ระเบียบวินัย วัดมหายานบางวัดมีภิกษุสามเณรนับเป็นจำนวนพัน ๆ รูป เวลาลงโบสถ์สวดมนต์เพื่อจะให้พรักพร้อมกันได้ยินทั่วถึงกันหมดนั้นย่อมจะทำได้ยากมาก ท่านครูบาอาจารย์ยุคหลัง ๆ ท่านจึงมองเห็นว่าทุก ๆ วัดตอนเช้ามืดตีระฆัง ตอนเพลตีกลอง จุดประสงค์ก็เพื่อให้สัญญาณรู้เป็นการเตรียมพร้อมในหน้าที่เท่านั้นเอง อาศัยเหตุผลดังกล่าวมานี้ ท่านจึงคิดดัดแปลงเอาแบบมาสร้างเป็น "บักฮื้อ-

ท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์ พุทธทาสภิกขุ สั่งให้ข้าพเจ้า
ธีรทาส. ช่วยค้นหา พระไตรปิฎก ภาษาจีน
และพระคัมภีร์จีน พระพุทธศาสนามหายานต่าง ๆ
และอุปกรณ์การสวดมนต์ พิธีกรรม
เช่น **"บักฮื้อ-เข่ง-อิ้งเข่ง"** ดังในรูปภาพนี้ ซินแส
เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้นำปูชนียวัตถุดังกล่าวไป ถวาย
พุทธทาสภิกขุ ที่ สวนโมกข์ อ.ไชยา พ.ศ.2520
จาก ธีรทาส.

ศาสนาหรือลัทธิต่าง ๆ ในโลกมนุษย์นี้ ย่อความแล้ว มี 3 กลุ่ม. คือ (1) กลุ่มอัตตา (กำไว้จนแน่นเลย) (2) กลุ่มอนัตตา (จับบ้าง-ปล่อยบ้าง หรือเดี๋ยวกำเดี๋ยวปล่อย) (3) กลุ่มสุญตา (ปล่อยวางหมด หรือว่างทั้งปวงแล..)

จาก ชนะชัย สุชนารักษ์.

ภาพนี้ถ้ารู้ความหมายจะรู้จุดยืนโครงสร้างของทุก ๆ ศาสนาในโลกมนุษย์นี้

จาก ธ. ธีรทาส.

เข่ง-อิ้งเข่ง" ขึ้นอีก ๓ อย่างจุดประสงค์เพื่อใช้ในการสวดมนต์ เคาะดังก๊ก! ก๊ก! และตีดังเข่ง! เข่ง! ก็เพื่อจะได้ให้จังหวะวรรคตอนขึ้นลงให้ได้ยินกันทั่วถึงหมดทุกแห่ง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเจตนาดีทั้งนั้น

ส่วนรูปร่างของบักฮื้อที่ตีดัง ก๊ก! ก๊ก! นั้น มีความหมายเป็นปริศนาธรรมด้วย คือใช้ไม้สักแกะเป็นรูปปลาสองตัว มีหัวชนกัน ส่วนข้างในตัวปลานั้นแกะเป็นโพรงกลวง เพื่อจะได้ตีแล้วมีเสียงดัง ก๊ก! ก๊ก! จึงเรียกว่า "บักฮื้อ" แปลว่าปลาไม้ ที่นี้จะพูดต่อไปว่า ทำไมจึงเอาปลามาเป็นปริศนาธรรม ทั้งนี้ก็เพราะว่าปลานั้นเวลามันนอนไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน มันมีสติลืมตาอยู่เสมอ ๆ ฉะนั้นมนุษย์เราควรจะเอาเยี่ยงปลาให้มีสติ ตาในคือปัญญาต้องตื่นลืมตาอยู่เสมอ ๆ ตลอดชาติภพแล . . . (มีวิปัสสนาลืมตา)

บทที่ 21

อีกครั้งหนึ่ง มีอุบาสก ชื่อ "ตั้งไซไล้" ได้มากราบเรียนถาม ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า:-

นายตั้งไซไล้ ถามว่า "ลัทธิเต๋า" นั้น มีมาตั้งแต่เมื่อไร? และต่างกับ "พระพุทธศาสนา" อย่างไรบ้าง ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ลัทธิเต๋า" นั้น มีมานานเท่าไรไม่สามารถจะกำหนดได้แน่นอน แต่หลักฐานทางประวัติศาสตร์

ได้บันทึกไว้ว่า "พระเจ้าอึ้งตี่[1]" ได้ไปศึกษาลัทธิเต๋ากับท่านศาสดาจารย์ชื่อ "กวงเส่งจื้อ" ณ ภูเขาคงถ่งซัวมาแล้ว ถ้าจะเอาหลักฐานตอน "กวงเส่งจื้อ" เป็นราชครูนี้ ก็จะแสดงให้เห็นว่า "ลัทธิเต๋า" นั้น ได้เกิดขึ้นก่อนพระพุทธศาสนาประมาณสองพันปีเศษ แต่ดูเหมือนว่าจะมาแพร่หลายดังจริง ๆ เมื่อสมัย "ท่านเหลาจื้อ" นี้เอง และท่านศาสดาจารย์เหลาจื้อ ก็มีอายุอยู่ในสมัยต้นพุทธกาลโน้นด้วย

ส่วน หลักธรรมคำสอนในลัทธิเต๋านั้น ความอาถรรพณ์ของเขาเหมือนกับเซ็น จะมองเห็นได้ทีเดียวว่า นักปราชญ์ที่ไม่มีทิฏฐิดังนี้ :-

(1) นักศึกษาทิ้งมงาย ไม่ยอมฟังเหตุผลของผู้อื่น คือถ้าไม่ใช่อาจารย์ของฉันพูดและสอนแล้ว เป็นผิดหมด (มีทิฏฐิอาจารย์)

(2) นักศึกษาทิ้งมงาย ไม่ยอมศึกษาค้นคว้าหาเหตุผล จะแบกจะหามแต่ตำราของตัวว่าถูกฝ่ายเดียว คือถ้าไม่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์ที่ตนได้เรียนมาแล้ว เป็นต้องว่าผิดหลักหมดและใช้ไม่ได้อีกด้วย (มีทิฏฐิคัมภีร์)

---

1 ตามพระราชพงศาวดารฉบับหลวง ที่ท่านอาจารย์หมอตันม่อเซี้ยงมีอยู่ ได้กล่าวไว้ว่า "พระเจ้าอึ้งตี่" ครองราชย์อยู่ 100 ปี และได้สวรรคตมาจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2508 ประมาณ 4663 ปี. "ธีรทาส"

(๓) นักศึกษาที่งมงาย ยึดถือแต่นิกายของตนแต่ฝ่ายเดียว คือถ้าพวกของตัวหรือในนิกายของตัวไม่ได้สอนไว้ เป็นต้องว่าผิดหลักหมด และของคนอื่นแล้วใช้การไม่ได้ทั้งหมด (มีทิฏฐินิกาย)

นักศึกษาธรรมะทั่วไป ถ้ามีทิฏฐิ 3 ชนิดนี้เกาะสิงอยู่ในดวงจิตแล้ว มักจะไม่ค่อยชอบเซ็น และจะศึกษาเซ็นไม่รู้เรื่องอีกด้วย เป็นเพราะที่มีทิฏฐิ 3 ชนิดนี้ มันเป็นตัวอวิชชา[1] มันเข้าไปบดบังดวงปัญญาเบื้องสูงจนมืดหมดทุกชาติภพแล้ว กรรม! ของสัตว์โลกไป

ส่วนนักปราชญ์และปัญญาชนทั่วไป ที่ไม่มีทิฏฐิ 3 ชนิดนี้เคลือบไว้ในดวงจิตแล้ว เขาศึกษาธรรมะด้วยเหตุด้วยผลใช้ปัญญาของตัวเอง พิจารณาจนเห็นแจ้งตามความเป็นจริงแล้ว ทุก ๆ คนชอบเหตุผลตามที่นิกายเซ็น (ฌาน) สอนไว้เป็นส่วนมาก

ฉันใด "ลัทธิเต๋า" ก็ฉันนั้น มันมีความอาถรรพณ์อยู่มิใช่น้อย ปัญญาชนที่ไม่มีทิฏฐิมากแล้วมักจะชอบเต๋า เพราะหลักธรรมคำสอนในลัทธิเต๋า ตรงกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนาอยู่มิใช่น้อย ข้อที่งมงายของลัทธิเต๋านั้น ก็มีมากมายเหมือนกันจะไม่ขอพูดถึง จะขอยกเอาแต่เฉพาะจุดเด่นมาพูดเท่านั้น เช่นผู้ที่บรรลุเต๋าโดยสมบูรณ์แล้วจะมี–หูทิพย์–ตาทิพย์–ระลึกชาติได้–รู้

1 อวิชชาตัวนี้ร้ายนักมีอยู่ในทุก ๆ ศาสนา ทำให้เป็นผู้มีตามืดมัวผ้าฟางไปพักหนึ่งได้ ทำให้มีใจคับแคบ เห็นความสำคัญของตนดีแต่ฝ่ายเดียว ไม่มีปัญญาแยกธาตุดูหรือเห็นความสำคัญจุดเด่นและคุณธรรมที่ดีของผู้อื่น ๆ บ้างเลย "ธีรทาส"

วาระจิตของผู้อื่น–มีอภิญญา–ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ–อายุยืนเป็นร้อยๆ ปี อาจจะถึงพันปีก็ยังมี แต่กิเลสชั้นละเอียดยังดับไม่หมดเหมือน "พระอรหันต์" เท่านั้น. มีสุภาษิตกล่าวไว้ว่า "ใครพูดว่าบรรลุเต๋า–ผู้นั้นไม่ใช่เต๋า–ยังไม่บรรลุเต๋า"

ที่พูดมาเพียงเท่านี้ ก็พอแล้ว นักปราชญ์ท่านไหนจะไม่ชอบเต๋าบ้างเล่า?

นายตังไซไล้ ถามว่า "ลัทธิขงจื้อ" นั้น เกิดมีขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร? และเกิดก่อนหรือหลังพระพุทธศาสนาอย่างไรบ้าง?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ตัวท่านปราชญ์ "ขงจื้อ" นั้นเกิดก่อนพระพุทธเจ้าดับขันธ์ปรินิพพาน 8 ปี. ส่วนลัทธิขงจื้อนั้นเกิดมีขึ้นหลังพระพุทธศาสนา

ในด้านหลักธรรมคำสอน "ขงจื้อ" ท่านมุ่งทางโลกียธรรมเป็นใหญ่ ไม่มีความมุ่งหมายทางโลกุตรธรรม ถ้าพูดถึงด้านวัฒนธรรมและประเพณีจีน มีเป็นต้นเรื่องความกตัญญูของชาวจีนแล้ว นับว่าหลักคำสอนของท่านปราชญ์ "ขงจื้อ" มีอิทธิพลอย่างยิ่ง คือ "คุณธรรม 8 ประการ" ท่านสอนว่ามนุษย์เราเกิดมาในโลกนี้จะต้องมีคุณธรรม 8 ประการนี้ เป็นหลักประจำอยู่ในจิตใจ จึงจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เช่น:–

(1) 孝 เฮ้า. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "เฮ้า"
คือ ความกตัญญูกตเวทีคุณต่อบิดามารดา และผู้มีพระคุณ

(2) 悌 ตี่. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "ตี่" คือ ความเคารพรักใคร่และปรองดองระหว่างญาติมิตรพี่น้อง มีสามัคคีธรรม.

(3) 忠 ตง. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "ตง" คือ ความซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อพระเจ้าแผ่นดิน (หรือผู้ปกครอง)

(4) 信 สิ่ง. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "สิ่ง" คือ ความสัจจวาจา

(5) 禮 โล้ย. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "โล้ย" คือ ความมีมารยาท

(6) 義 หงี. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "หงี" คือความซื่อตรงสุจริตใจต่อหน้าที่

(7) 廉 เนี๊ยม. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "เนี๊ยม" คือความบริสุทธิ์ (กายและใจ)

(8) 恥 ชี๊. จะเป็นมนุษย์ต้องมี "ชี๊" คือ มีหิริโอตตัปปะ (ความละอายใจ. ความละอายบาป. ความเกรงกลัวการกระทำบาป.)

หลักธรรมคำสอนของท่านปราชญ์ "ขงจื้อ[1]" นั้นยังมีอีกมากมาย แต่ที่ได้ผลและมีอิทธิพลสามารถแทรกซึมสิงไว้ในดวงจิต

1 พระเจ้าแผ่นดินจีนแทบทุก ๆ พระองค์เคารพ "ขงจื้อ" ปราชญ์ที่อมตะ

ของวิญญูชนจีนเป็นพัน ๆ ปีได้เป็นอย่างดีแล้ว ก็คือ "คุณธรรม 8 ประการ[1]" ของท่านปราชญ์ขงจื๊อนั่นเอง

นายตั้งไซไล้ ถามว่า เรื่องพิธีกรรมสวดกงเต็ก ส่งวิญญาณผู้ตายของชาวจีนที่ทำกันอยู่ทุกวันนี้ มีเกิดขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า พิธีกรรมสวดกงเต็ก แต่เดิมนั้นไม่มี เพิ่งจะมาเกิดขึ้นในสมัยแผ่นดินพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่นี้เอง

เรื่องราวตามประวัติศาสตร์ได้มีจดบันทึกไว้ว่า "พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่[2]" ได้นิมิตฝันเห็นงูตัวใหญ่อยู่ใกล้ห้องพระบรรทม "พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่" ก็ชักพระขรรค์ออกจากฝัก จะจ้วงฟันลงไป ในทันทีนั้น

งูก็เปล่งเสียงของมนุษย์ขึ้นมาว่าช้าก่อน! พระเจ้าข้า... หม่อมฉันคือพระมเหสีอันสุดแสนรักของพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ไปแล้วนั้นพระเจ้าข้า!

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ สะดุ้ง! พระทัยเมื่อได้ฟังคำพูดของงู จึงสอบถามไปในทันทีว่า แล้วทำไมเธอจึงได้มาเกิดเป็นงูเล่า?

ฝ่ายงูใหญ่ กราบบังคมทูลว่า เป็นบาปกรรมอย่างมหันต์ของหม่อมฉัน ในสมัยเมื่อยังมีพระชนม์ชีพเป็นมเหสีของพระองค์ท่านอยู่นั้น หม่อมฉันใจบาปมากไปคือเห็นพระองค์ท่านก่นอยู่แต่จะสร้างโบสถ์ วิหาร พิมพ์พระไตรปิฎก บวชพระภิกษุสามเณร

---

1 ถ้า "คุณธรรมของมหาบุรุษ 8 ประการ" เป็นของพระพุทธศาสนาชื่อคล้าย ๆ กันกับของ "ขงจื๊อ"

2 นับมาถึง พ.ศ. 2508 นี้ ประมาณได้ 1400 ปี เศษ "ธีรทาส"

และทำบุญสร้างกุศลต่าง ๆ ของพระองค์ท่านนั้นแล้ว หม่อมฉันไม่พอพระทัย ไม่ประสงค์จะให้พระองค์ทำบุญทานเยี่ยงนั้น ใจคอยคิดแต่จะกลั่นแกล้งขัดพระราชหฤทัยของพระองค์ท่านอยู่เสมอ ๆ บาปอกุศลกรรมอันนั้น จึงทำให้หม่อมฉันหลังจากสิ้นพระชนม์ชีพไปแล้ว ดวงวิญญาณจะไปเกิดเป็นมนุษย์อีกไม่ได้ เพราะไม่มีบุญกุศลพอที่จะเกิดมาในร่างของมนุษย์ได้ จึงต้องมาเกิดเป็นพญางูที่มีพิษร้ายกาจ อาศัยสัญญาและความเคยชินที่เป็นมนุษย์ เคยอยู่อาศัยในห้องพระบรรทมนี้มาแล้ว จึงเป็นห่วงอาลัยรักคิดถึงพระองค์ท่านมาก จึงได้มาปรากฏร่างให้พระองค์เห็น ถ้าพระองค์ท่านยังคงรักและคิดถึงหม่อมฉันอยู่บ้างแล้ว หม่อมฉันขอพระราชทานพระเมตตาคุณ ได้โปรดทำบุญอุทิศส่วนกุศลนั้นให้หม่อมฉันบ้างเถิด!

ว่าแล้ว "พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่" ก็ทรงตื่นจากพระบรรทมขึ้นมา เห็นเป็นความจริงทุกประการ จึงมีพระราชกระแสรับสั่ง ให้ประชุมโหราจารย์และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในพระราชสำนัก ถึงเรื่องที่พระองค์ทรงพระสุบินมา ว่าจะร้ายดีประการใด

ที่ประชุมจึงเสนอให้นิมนต์พระภิกษุ ที่ทรงคุณในแผ่นดินจีนทั้งหมด มาเป็นที่ปรึกษาการที่จะประกอบกรรมวิธีที่จะอุทิศบุญกุศลให้แก่ดวงวิญญาณพระมเหสีของพระองค์ท่าน "พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่" เห็นชอบด้วย จึงให้อาราธนาพระเถรานุเถระทั่วทุกหัวเมืองเข้ามาในพระบรมมหาราชวังหมด เพื่อปรึกษาหารือเรื่องการที่จะบำเพ็ญกุศลในครั้งนี้ ที่ประชุมมหาเถระได้ลงมติให้แต่งเป็นโอวาทานุสาสน์ขึ้นกราบบังคมทูลให้ทรงทราบ

ฝ่าย "พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่" ได้ทอดพระเนตรหลักการที่พระมหาเถระเสนอนั้นแล้ว พอพระราชหฤทัยด้วยทุกประการ

ในโอวาทานุสาสน์ได้บันทึกไว้ว่า ให้พระองค์ท่านพิมพ์พระไตรปิฎกแจกเป็นธรรมทานไปทุกวัด บวชพระภิกษุสามเณร สร้างบูรณะพระสถูปเจดีย์วิหารวัดวาอารามสงฆ์ที่ชำรุดทรุดโทรม ขุดบ่อน้ำ สร้างถนนหนทาง แจกข้าวของเสื้อผ้าเงินทองต่างๆ แก่คนทุกข์ยากจน นิรโทษกรรมแก่ผู้ต้องโทษ ปล่อยสัตว์ ห้ามฆ่าสัตว์ ประชาชนต้องสมาทานศีล 5 กินเจกันทุกคนทั่วประเทศ 49 วัน[1]

นี่เองเป็นบ่อเกิดของพิธีกรรมทำกงเต็ก อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ดวงวิญญาณของผู้ตายมีขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. 1100 นี่เองจึงเป็นแบบอย่างประเพณีสืบต่อๆ กันมาจนถึงทุกวันนี้ ต่อมาภายหลังๆ พวกที่ยากจนจะเลียนแบบทำการแจกข้าวของเงินทองจริงๆ เป็นทานนั้นก็ทำตามหมดไม่ได้ จึงคิดอุบายทำของปลอมเลียนแบบอย่างวัตถุของจริงนั้น โดยหลงผิดคิดว่าคงจะใช้แทนกันได้ จึงได้มีการเผากระดาษเงินกระดาษทองเผาเสื้อผ้าของใช้ต่างๆ ที่เขียนด้วยรูป ทำด้วยกระดาษทั้งหมด เพื่อจะส่งไปให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตาย นานๆ เข้าก็เลยกลายเป็นประเพณีจนไม่สามารถที่จะแกะหรือผ่าตัดให้หลุดออกมาได้ แล้วมิหนำซ้ำยังมาแทรกซึมยึดถือไว้ในกลุ่มของชาวพุทธเสียอีกด้วย จึงทำให้อนุชนรุ่นหลังๆ ที่เกิดมาไม่รู้ความจริงที่เป็นมาอย่างไร ก็นึกว่าการเผาเครื่องกระดาษเงินกระดาษทองนี้เป็นของพระพุทธศาสนาได้

---

1 อาจารย์เสถียร โพธินันทะ คิดว่าคงจะทำบุญเท่าอายุ 49 ปี ตามประเพณีนิยม

บัญญัติให้มีขึ้น แท้ที่จริงแล้วไม่มีความงมงายอย่างนี้อยู่ในพระพุทธศาสนามาแต่ดั้งเดิมก่อนเลย.

บทที่ 22

อีกครั้งหนึ่ง มี ภิกษุณี ชื่อ “บ่อจิ๋งเต็ก” ได้มากราบเรียนถามท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำว่า:-

ภิกษุณีบ่อจิ๋งเต็ก ถามว่า ทำไมอาจารย์สอนธรรมะ จึงสอนไม่ค่อยจะเหมือนกัน เรียนกับอาจารย์นี้สอนแบบหนึ่ง ไปเรียนกับอาจารย์โน้นสอนอีกอย่างหนึ่ง บางอาจารย์ก็ว่า “จิตว่างนั้นมีไม่ได้หรือจิตเดิมแท้นั้นไม่เป็นพุทธะ” อิฉันเวลานี้รู้สึกงงสงสัยไปหมดแล้ว ไม่รู้ว่าจะเชื่อถืออาจารย์สำนักไหนกันดี ขอให้พระคุณเจ้าช่วยกรุณาชี้แจงเหตุที่มันขัดกันมาแย้งกันไปอยู่ทุกวันนี้ ด้วยที่เถิดเจ้าข้า!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ถูกแล้ว! ที่ขัดกันไปเถียงกันมาหรือความเห็นไม่ตรงกันนั้น มีมาแล้วทุกสมัย เป็น “ตถตา” มันจะต้องเป็นอย่างนั้นเป็นธรรมดาของมนุษย์ เพราะว่าระดับจิตและภูมิปัญญาของแต่ละอาจารย์นั้น มีสูงมีต่ำไม่เหมือนกัน จึงมองเห็นธรรมะตามภูมิปัญญาของตนเท่าที่มี แน่นอนเหลือเกินเขาจะต้องเห็นไม่ตรงกันหรือไม่เหมือนกันหมดทุกคน ถ้าสามารถจะเห็นธรรมะได้ตรงกันหมดแล้ว ทุก ๆ คนก็จะเป็นพระอรหันต์กันหมดได้ทันที นี่มันยังเป็นไปไม่ได้อยู่ที่ตรงนี้ ฉะนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจึงต้องบัญญัติศัพท์แยกชั้นภูมิปัญญาไว้เป็น-ปุถุชน – พระโสดาบัน – พระสกิทาคามี – พระอนาคามี – พระอรหันต์ –

พระปัจเจกพุทธเจ้า-พระสัมมาสัมพุทธเจ้า-สรุปย่อ ๆ มีถึง 7 อย่าง แล้ว ปัญญา 7 อย่างนี้จะสับเปลี่ยนกันไม่ได้อีกด้วย ก็เป็นเพราะเหตุที่ระดับจิตและภูมิปัญญาของมนุษย์มันไม่สามารถที่จะเสมอเท่าทันกันได้นั่นเอง ฉะนั้นการถกเถียงกันจึงไม่มีวันหมดไปได้เลย! จงมองให้ทะลุตลอดสายแล้วปลงตกไปเสียเถิดโยม!

ข้อที่ว่ามีบางอาจารย์พูดว่า "จิตนั้นว่างไม่ได้หรือจิตเดิมแท้นั้นไม่เป็นพุทธะ" นั้น นั่นก็ถูกของเขา... เพราะเขาศึกษาธรรมะมา ก็ไม่เคยพบ... หรือได้เข้าสู่สภาวะเช่นนั้นเลย... คือถูกเฉพาะตัวเขาพูดตัวเขาเอง เป็นความจริงของตัวเขาคิดเห็นอย่างนั้น... ตรงจุดนี้เองเพราะเขามีระดับจิตและภูมิปัญญาอยู่เพียงแค่เท่านี้เอง เขาจึงมองเห็นสภาวะธรรมเป็นอย่างนั้นตามภูมิปัญญาเท่าที่ตนมีอยู่ ก็จะพูดออกมาอย่างนั้น ๆ (ระบายอารมณ์ที่เก็บกดเอาไว้ออกมาตามนั้น ๆ)

อนึ่ง จิตที่ยังเป็นปุถุชนเต็มไปด้วย "อวิชชา" แล้ว ก็จะมีความคิดเห็นแต่ว่า "จิตเดิมแท้-ของมนุษย์นั้นไม่เป็นพุทธะ-และไม่บริสุทธิ์" อยู่อย่างนี้ทั่ว ๆ ไปเป็นของธรรมดา ๆ ตามภูมิปัญญาแห่งสัตว์โลก ที่ยังต้องวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏอีกไม่มีเวลาประมาณและจำกัด และถ้าเขาเกิดสติปัญญารู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ หรือบรรลุถึงชั้นพระโสดาบันจริง ๆ เมื่อไรแล้ว? เมื่อนั้นนั่นแหละ! เขาจะรู้ได้ด้วยตนเอง ด้วยปัญญาญาณอันสว่าง

ไสวที่เข้ากระแสแห่ง "โลกุตรธรรม" ของเขาเองบ้างแล้ว ว่า "จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ของมนุษย์นั้นเป็นพุทธะ-บริสุทธิ์" อย่างแจ่มแจ้งหมดความสงสัย-หุบปากเงียบ! ไปทันทีเลย

ภิกษุณีบ่อจิ๋งเต็ก ถามว่า พระโสดาบัน นั้น "จิตว่างหมดหรือเปล่า?"

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า พระโสดาบัน[1] นั้น "จิตท่านว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทาน" ได้มากแล้ว เห็นธรรมะตามหลัก "สุญตา" มั่นคงดีแล้ว จิตของท่านได้เคยเข้าสู่ถึงสุญตาวิหารธรรมบ้างแล้ว ถ้าเป็นพระอรหันต์จิตเข้าถึงอยู่ในสุญตาวิหารธรรมได้ตลอดกาล หรือทำได้ตามที่ท่านต้องการที่จะทำอย่างนั้นเสมอ ๆ จะพูดให้ฟังง่าย ๆ อีกอย่างหนึ่งก็คือ ท่านสามารถปลดเปลื้องตนเองออกเสียจากความคิดปรุงแต่งได้หมดแล้ว จะกินจะยืนเดินนั่งนอนหรือทำงานอะไรต่าง ๆ นั้นก็ทำไปด้วยความว่าง คือจิตว่างจากความรู้สึกว่าเป็นตัวเป็นตนจิตหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้แล้ว ไม่มีความยึดมั่นถือมั่น "ว่าตัวกู-ว่าของกู" ท่านจึงอยู่ "เหนือบุญ-เหนือบาป" อย่างนี้เป็นต้นแล...

ภิกษุณีบ่อจิ๋งเต็ก ถามว่า หลักธรรม "สุญตา" นี้ ในคัมภีร์ฝ่ายเถรวาท (หินยาน) มีกล่าวไว้บ้างหรือเปล่า?

---

1 พระโสดาบันนั้นหมดไปเพียงแค่ สักกายทิฏฐิ. วิจิกิจฉา. สีลัพพตปรามาส.
3 อย่างนี้เท่านั้น ส่วนโลภะโทสะโมหะชั้นละเอียดนั้นยังดับไม่หมดนา!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า หลักธรรม "สุญตา" นี้ มีอยู่ในคัมภีร์ฝ่ายเถรวาท (หินยาน) ก็คือ "สุญตวิโมกข์" นี้เอง เป็นสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้ตรัสรู้เอง ท่านสอนธรรมะอยู่ 45 พรรษา[1] ก็เผยแพร่สั่งสอนแต่ สุญตา[2] นี้เท่านั้นเอง มิได้สอนอย่างอื่นเลย

หลักฐานทางตำนานประวัติศาสตร์ ที่ท่าน "พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา" ได้นำพระคัมภีร์ต่าง ๆ มาจากประเทศอินเดียเข้าจีนนั้น ก็ยังมีบันทึกโศลกของพระพุทธเจ้าต่าง ๆ คือ:-

(1) พระพุทธเจ้า วิปั้สสิน
(2) พระพุทธเจ้า สิขิน
(3) พระพุทธเจ้า เวสสภู
(4) พระพุทธเจ้า กกุสันธ
(5) พระพุทธเจ้า โกนาคมน
(6) พระพุทธเจ้า กัสสป
(7) พระพุทธเจ้า ศากยมุนี (องค์ปัจจุบัน)

รวมทั้งหมด 7 พระองค์ท่านก็ได้ตรัสไว้ตรงกันหมด คือ "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" และยังมีโศลกของ

---

1 ตำนานจีนส่วนมากว่า 49 พรรษา

2 เรื่องเซ็นคือสุญตนิพพาน ตรงกับหลักสูตรนักธรรมศึกษาชั้นโท ปริเฉทที่ 2 คือวิโมกข์ 3 (แต่ไม่ใช่แขกเจ้าเซนไปนา !) "ธีรทาส"

พระสังฆปริณายก ที่สืบอายุพระพุทธศาสนา ได้รับการถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดรับช่วงกันลงมาเป็นทอด ๆ ทุก ๆ พระองค์จนถึง ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 (เว่ยหล่าง) รวมได้ 33 พระองค์ แต่ละพระองค์ท่านได้ตรัสโศลกไว้ ทุก ๆ สมัยสอนแต่–อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา–เหมือนกันหมด รวมอยู่ในพระไตรปิฎกมี 40 โศลก.

บทที่ 23

อีกครั้งหนึ่ง มี ภิกษุ ชื่อ "ตังชั้ง" ได้มากราบเรียนถามท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า:–

ภิกษุตั้งชั้ง ถามว่า ศิลาจารึกสมัยอโศก ๆ ได้กล่าวไว้ว่า:–

"ใครพูดว่า เซ็นสอนว่าทุกสิ่งเที่ยง - ผู้นั้นไม่รู้จักเซ็น (สุญตา)"

"ใครพูดว่า เซ็นสอนว่าทุกสิ่งดับสูญ - ผู้นั้นไม่เข้าใจเซ็น"

"ใครคุยอวดว่าบรรลุเซ็น - ผู้นั้นไม่ใช่เซ็นและไม่มีทางที่จะบรรลุเซ็นได้เลย"

ซึ่งอักษรที่จารึกของบรมครูนี้ จะถูกต้องหรือครับ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ถูกแล้ว! ตามที่ศิลาจารึกของบรมครูได้กล่าวไว้นั้นไม่ผิด เพราะว่าในสภาวะที่บรรลุเซ็นจริง

แล้วนั้น จะไม่มีคำพูดหรือภาษามนุษย์มาเปรียบเทียบได้ เช่นคำว่า "นิพพาน" ก็ไม่มีภาษามนุษย์ที่จะพูดให้ถูกตามที่เป็นจริงได้ แท้ที่จริง "นิพพาน กับ บรรลุเซ็น (ฌาน)" นั้น ก็คืออันเดียวกันนั่นเอง

ถ้าจะพูดอธิบายเป็นภาษาของมนุษย์ก็พอจะพูดได้เพียงใกล้เคียงดังนี้ คือ "จิตที่ว่างจากกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน–สามารถที่จะปลดเปลื้องตนเองออกเสียจากความคิดปรุงแต่งได้แล้ว จิตหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดต่อสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้หมดแล้ว จิตได้เข้าอยู่ในสุญตาวิหารธรรม[1] ได้ตามต้องการนั่นเอง"

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงชี้ทางเดินให้แก่มนุษย์ไว้สำหรับหลุดพ้นได้ถึงปานฉะนี้แล้ว ถ้าใครเห็นว่าไม่ดีไม่สนุกไม่รีบแสวงหาเสียแต่ชาตินี้ไว้กันบ้างแล้ว นั่นเป็นความโง่เขลาที่สุดของผู้นั้นเอง ขอเชิญเขาจงแบกโลกหามภูเขาแห่งการต้องเกิดและตายไปตามเดิมนั้นเถิด! ถ้าจิตหรือปัญญายังมองไม่เห็นการเกิดคือทุกข์แล้ว ก็จะมองไม่เห็นพระนิพพานว่าดีอย่างไรด้วย

---

[1] ไม่ใช่จิตอมตะ หรือนิกายอมตวาทิน อย่างจะมีได้ก็แต่เพียงจิตที่รู้แจ้งในสิ่งซึ่งเป็นอมตะ เท่านั้นเอง เซ็น (ฌาน) เป็นปัญญาวิมุตติ "ธีรทาส"

เอ้า! จงวนเวียนอยู่ในทะเลทุกข์แห่งสังสารวัฏต่อไปเองเถิด! ถ้าอย่างนั้นเห็นว่าสนุกดี[1]

ภิกษุตังชั้ง ถามว่า ได้เคยเห็นนักศึกษาเซ็นเป็นจำนวนมากเวลาใกล้จะตาย มักจะต้องนั่งสมาธิตายเสมอ ๆ และร่างกายมักจะไม่เน่าเปื่อย เกือบทุกรายเท่าที่ได้เห็นมา อันนี้เป็นกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยของนักศึกษาเซ็นใช่ไหม?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ไม่ใช่ถือเป็นกฎเกณฑ์ว่า จะต้องนั่งสมาธิตายทุกคนเสมอไป ผู้ที่ทำแบบนั้นได้มันเป็นของธรรมดาของผู้ที่เข้าใจเซ็นหรือบรรลุเซ็น (ฌาน) แล้ว เขามีสติสัมปชัญญะรู้วาระจิตของตัวเอง ในการที่จวนจะแตกดับของสังขาร คือรู้ล่วงหน้าว่าจะตายเมื่อไร? เขาจึงมีสติมีเวลาเตรียมพร้อมพูดจาสั่งเสียลากันก่อนแล้ว จึงนั่งสมาธิดับขันธ์ในฌานสมาบัตินั้นไปเลย คณาจารย์ของเซ็นเกือบทุก ๆ องค์ท่านทำได้อย่างนี้ จนเห็นเป็นของธรรมดา ๆ สำหรับพระนิกายเซ็น (ฌาน) เป็นเพราะอานิสงส์แห่งบุญกุศลที่ท่านได้เข้าถึง "จิตเดิมแท้ หรือ สภาวะที่แท้แห่งจิต" นั่นเอง

---

[1] พวกเป็นโรคเส้นประสาทนั้นส่วนมากเพราะจิตคิดปรุงแต่งแรงมากเกินไป จิตคิดไม่หยุดนั่นเอง จิตมีอัตตาตัวตนมาก. ถ้าอนัตตาปล่อยวางได้บ้าง. ถ้าเป็นสุญญตา คือความว่างนิพพานดับทุกข์ในตัวแล้ว (เป็นโรคอุปาทานมากกว่าประสาทพิการ) กรรมวิธีช่วยให้เบา คือให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ. ดับอัตตาลดตัวตนลง. แต่รักษายากเพราะเป็นผลกรรมวิบาก "ธีรทาส"

โปรดอย่าเข้าใจผิดไปนะ! พวกที่ตายแล้วซากศพไม่เน่าเปื่อยนั้นมีอยู่ 3 ชนิด คือ:-

(1) พวกที่เป็นโรคท้องร่วง ท้องเดินอย่างแรง แล้วตายโดยปัจจุบันทันด่วน ประเภทนี้ถ้าเก็บศพไว้ในที่ดีไม่ชื้นแฉะมีอุณหภูมิได้ส่วนแล้ว มักจะไม่เน่า เพราะเหตุที่เป็นโรคท้องเดินอย่างแรงร่างกายได้ถ่ายเทเอาเชื้อโรค น้ำเหลืองต่าง ๆ ออกจากร่างกายไปเกือบหมดเสียแล้ว มันจึงทำให้ไม่ค่อยจะเน่า มักจะพบในหีบบรรจุศพที่ทำด้วยไม้ดี ๆ เวลาล้างป่าช้ามักจะพบเสมอ ๆ เป็นของธรรมดา ๆ มีทั่วไปทุก ๆ สมัย

(2) พวกที่ได้นำศพเอาไปดองยาอาบยา (มัมมี่) ซึ่งถ้าทำถูกตามกฎกรรมวิธีแล้วก็ไม่เน่าเหมือนกัน (มัมมี่) อยู่ได้หลายพันปี

(3) พวกที่นั่งสมาธิตายแล้วร่างกายยังมิเน่าเปื่อยอยู่ได้เป็นพัน ๆ ปีนั้น มันต่างกันราวฟ้ากับดินทีเดียว คือ ท่านบุพพาจารย์ที่นั่งสมาธิดับขันธ์แล้วร่างกายไม่เน่าเปื่อยนั้น (คือดับในฌานสมาบัติ) ท่านสามารถควบคุมวาระจิตหรือบังคับจิตของท่านได้หมดแล้ว นั่นคือ "จิตดับ-สังขารดับ-ควบคุมธาตุต่าง ๆ ในร่างกายให้มันดับพร้อม ๆ กันได้" ปุถุชนคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปนั้นจะทำอย่างนี้ไม่ได้เลย จะไม่มีสติปัญญามาคอยควบคุมธาตุหรือวาระจิตของตัวเวลาจะตายได้เลย นอกจากเป็นอริยบุคคลเท่านั้นจึงจะทำได้ (หรือมีวสี-วสีผู้ตัดกิเลสได้ดังใจ, ผู้สำรวมอินทรีย์, คือเชี่ยวชาญทำฌานสมาบัติ)

ที่นี้จะพูดถึงพระศพของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของเรา ตามพระไตรปิฎกกล่าวไว้ว่าได้จัดตั้งพระศพไว้ 7 วัน ยังไม่มีกลิ่นเหม็นเน่าเปื่อยประการใด ๆ เลย ฉันเห็นว่าไปรีบด่วนจัดการเผาเสียก่อน ถ้ายังไม่เผาพระสรีระร่างกายของพระองค์ท่านแล้ว ฉันเชื่อว่ายังคงจะอยู่ในสภาพเรียบร้อยไม่เน่าเปื่อยตราบจนกระทั่งถึงทุกวันนี้.[1]

1 เป็นเพราะว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านมี "จิตว่างเป็นพื้นฐาน สะอาดสว่างสงบเย็น" มากกว่าพวกเรา เพราะพระพุทธองค์ท่านไม่ได้เสวยเนื้อสัตว์ ไม่ได้เบียดเบียนชีวิตสัตว์ให้เขาเดือดร้อนทั้งทางตรงและทางอ้อมมาตั้งแต่สมัยที่ยังทรงเป็น พระสิทธัตถราชกุมาร โน้นมานมนานแล้ว คือวันที่เกิดแย่งพญาหงส์ดำกันกับเทวทัต แล้วมหาดเล็กได้นำพระกระยาหารที่ปรุงผสมด้วยเนื้อสัตว์บ้างเข้าไปถวาย พระองค์ท่านพิจารณาเห็นแล้วเกิดพระสติปัญญาขึ้นมาทันที ว่าการเสวยเนื้อสัตว์มื้อหนึ่งก็เท่ากันกับพระองค์ท่านได้ช่วยเขาสนับสนุนการฆ่าสัตว์ ให้ชาวบ้านเขาก่อกรรมไปจับสัตว์มาฆ่าให้มันตาย ตายเพิ่มมากขึ้นไปอีกแน่นอน เห็นแล้วสลดพระราชหฤทัยเป็นยิ่งนัก ! แล้วก็เกิดพระมหาเมตตากรุณาจิตอย่างแรง ไม่ทรงยอมเสวยพระกระยาหารมื้อนั้น ยังทรงปฏิญาณพระองค์อีกว่าจะถือมังสวิรัติไปตลอดพระชนม์ชีพอีกด้วย ตอนเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว พระเทวทัตจองเวรพยายามจะหาเรื่องคุ้ยเขี่ยให้พระพุทธองค์มีมลทิน และรู้จุดอ่อนว่าไม่เสวยเนื้อสัตว์มาก่อนแล้ว แล้วทำไมจึงไม่บัญญัติศีลเสียอีกด้วยเล่า ? เนื่องด้วยพระปัญญาญาณของพระพุทธองค์มองการณ์ไกลมาก ถ้าบัญญัติเป็นกฎตายตัวแล้วจะเป็นอุปสรรคในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาบางท้องถิ่น

หรือภูมิประเทศที่มันทุรกันดารมากยามจำเป็นในระยะแรก ๆ ก็มีเหมือนกัน แต่พระพุทธองค์ถือว่าถ้าพระสาวกองค์ใดบรรลุถึงซึ่งปัญญาญาณแล้ว มีภูมิธรรมของโพธิสัตว์ที่สมบูรณ์แล้วก็จะรู้อริยวินัยเอง จะเกิดเมตตาจิตขึ้นเองโดยธรรมชาติ จึงทรงสรรเสริญผู้ถือมังสวิรัติตามพุทธประสงค์ไม่ต้องสอนหรือพูดกันอีกได้แล้ว ประวัติศาสตร์บอกไว้ชัดเจนว่าพระพุทธศาสนาต้องแข่งขันกับพวกศาสนาอื่น ๆ ที่ไม่กินเนื้อสัตว์และชาวฮินดูเป็นจำนวน-มากไม่นิยมกินเนื้อสัตว์สืบกันมานมนานก่อนแล้ว ไม่เพียงแต่พระพุทธศาสนา เดี๋ยวนี้ชาวอินเดียยังมีอีกหลายร้อยล้านคนไม่กินเนื้อสัตว์เขาก็อยู่กันได้ ลูกหลานตระกูลศากยวงศ์ยังมีอยู่ใน **"เนปาล"** **เขาไม่เสพเนื้อสัตว์เลย.** ระดับโลกเขาเชื่อตามวินัยเดิมและบาลีเดิมอย่างนี้ **"ธีรทาส"**

บทที่ 24

คณะภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้ไปนมัสการพระอาจารย์เซ็นที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งชื่อ "ไต้ป๋อ" ท่านได้พูดกับนักศึกษาธรรมเป็นจำนวนมากว่า ฉันไม่รู้จักเซ็น และไม่มีธรรมอะไรที่จะสอนให้ใคร ๆ ฉะนั้นพวกเธอจึงไม่จำเป็นมาคอยอยู่ที่นี่... พวกเธอจะอยู่หรือจะไป... ก็สุดแล้วแต่พวกเธอเถิด! ไม่บังคับวิญญาณแล...

ภิกษุเล้งกัก ได้ถามว่า ท่านอาจารย์จะยินดีตอบปัญหาธรรมะของพวกกระผมหรือไม่? ครับ!

อาจารย์ไต้ป๋อ ตอบว่า ดวงจันทร์วันเพ็ญใสกระจ่างอยู่ในท่ามกลางสระใหญ่... สุดแล้วแต่เธอจะลงไปงมมันได้...

ภิกษุเล้งกัก ถามว่า อะไรคือพุทธะ ครับ?

อาจารย์ไต้ป๋อ ตอบว่า น้ำนิ่งใสเย็นในสระใหญ่มองเห็นเงาหน้า ไม่ใช่-พุทธะ-แล้วอะไร?

ภิกษุเล้งกัก ฟังคำตอบแล้ว ก็งงไม่รู้ความหมายของท่านอาจารย์

จึงได้ถามต่อไปอีกว่า ท่านอาจารย์สอนธรรมะอะไรสำหรับปลดปล่อยสัตว์?

อาจารย์ไต้ป๋อ ตอบว่า ฉันไม่มี "ธรรมะ" แม้แต่นิดหนึ่งสำหรับปลดปล่อยสัตว์...

ภิกษุเล้งกัก พูดว่า พวกอาจารย์เซ็นมักจะพูดอะไร ๆ ก็เป็นปริศนาธรรมไปหมด แบบ ๆ นี้ทุกองค์ไปเลย!

อาจารย์ไต้ป๋อ ถามขึ้นบ้างว่า เดี๋ยวก่อน! แล้วท่านล่ะ! ท่านใช้ธรรมะอะไรสำหรับปลดปล่อยชีวิตสัตว์?

ภิกษุเล้งกัก ตอบว่า ใช้ "วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกังเก็ง ๆ)" สำหรับปลดปล่อยสัตว์

อาจารย์ไต้ป๋อ ถามว่า ท่านเทศนาอรรถาธิบาย "วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" มากี่จบแล้ว?

ภิกษุเล้งกัก ตอบว่า ผมได้เทศนาอรรถาธิบายบนธรรมาสน์มา 20 กว่าจบแล้วครับ!

อาจารย์ไต้ปั้ว ถามว่า พระสูตรนี้ใครเป็นผู้ตรัสไว้?

ภิกษุเล้งกัก ฟังคำพูดนี้แล้ว ชักจะไม่ค่อยพอใจขึ้นมาทันที จึงพูดว่า เอ้า! นี่ท่านอาจารย์แกล้งถามผมใช่ไหม? ท่านไม่รู้จริง ๆ หรือว่าพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้าได้ตรัสพระสูตรนี้ไว้

อาจารย์ไต้ปั้ว ตอบว่าในพระสูตรนั้นบอกว่า "หากมีใครว่าพระพุทธเจ้าได้กล่าวธรรมะ... นั่นคือตู่พระพุทธวจนะ (ตู่พระพุทธเจ้า) บุคคลนั้นไม่เข้าใจความหมายของตถาคตกล่าวธรรมะไว้เลย"

"หากมีใครพูดว่า พระสูตรนี้ไม่ใช่ตถาคตกล่าวไว้... นั่นคือเขาผู้นั้นตู่พระสูตร" อีกเช่นกัน

เอ้า! ในเมื่อพระสูตรบอกไว้อย่างนี้หมดแล้ว ขอเชิญให้ท่านอธิบายมาให้ฉันฟังบ้างซิ?

ภิกษุเล้งกัก พึงแล้วหยุดนิ่ง! อึ๊ง... งงคิดไม่ออก ทุก ๆ คนเงียบด้วยความฉงนกันไปหมดเลย!

อาจารย์ไต้ป้อ อีกสักครู่หนึ่ง ท่านได้พูดขึ้นว่า ในพระสูตรได้กล่าวไว้อีกว่า "ถ้าเห็นตถาคตด้วยรูป... หรือค้นหาตถาคตด้วยเสียง... ผู้นั้นกำลังเดินทางมิจฉาทิฏฐิ... ไม่มีทางจะพบพุทธะได้เลย"

นี่พระสูตรได้กล่าวไว้อย่างนี้อีก ขอให้เธอคิดดูที่ แล้วเธอจะพบ "พุทธะ" ได้อย่างไรกัน? จงตอบมาซิ!

ภิกษุเล้งกัก พูดว่า ขณะนี้ผมโง่ไปหมดแล้วครับ!

อาจารย์ไต้ป้อ ตอบว่า เธอยังไม่เคยฉลาดมาบ้างเลย แล้วจะรู้ว่าโง่ได้อย่างไรกัน?

ท่านอาจารย์พูดต่อไปอีกว่า เธอได้เคยเทศนาอรรถาธิบาย "วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" ให้ประชาชนฟังมา 20 กว่าครั้งแล้วก็จริงอยู่ แต่เธอยังไม่เข้าใจพระสูตรเลย ยังจับความหมายของคำว่า "พุทธะ" ไม่ได้เลย!

ภิกษุเล้งกัก พูดว่า ขอให้ท่านอาจารย์ได้โปรดช่วยกรุณาชี้แจงให้ผมสว่างขึ้นกว่านี้ที ด้วยเถิดครับ!

อาจารย์ไต้บ๊อ ตอบว่า ธรรมะทั้งปวงมีเหตุผลอยู่ในตัวธรรมะนั้นแล้ว ทำไมเธอจึงลืมมันไปเสีย ?

ภิกษุเล้งกัก พูดว่า ใช่แล้วครับ! ธรรมะทั้งปวงมีเหตุมีผล อยู่ในตัวธรรมะนั้นแล้ว

อาจารย์ไต้บ๊อ ตอบว่า ที่เธอพูดว่าใช่แล้ว! ใช่แล้ว... นั้นก็ยังไม่ใช่นะ! (อย่ายึดติดตัวใช่ไว้–ถ้ายังติดตัวใช่นี้แล้วจะไม่หลุดพ้น) พระสูตรกล่าวไว้อย่างชัดเจนเธอจับความไม่ได้เองต่างหาก!

ภิกษุเล้งกัก หยุดนิ่ง! สักครู่หนึ่งแล้ว ถามต่อไปอีกว่าจะบรรลุนิพพานได้อย่างไร ? ครับ!

อาจารย์ไต้บ๊อ ตอบว่า "จงอย่าสร้างกรรมแห่งการเกิดและตาย!"

ภิกษุเล้งกัก ถามว่า อะไรคือการสร้าง "กรรมแห่งการเกิดและตาย ?"

อาจารย์ไต้ปั๋อ ตอบว่า ถ้าเธอค้นหาพระนิพพาน นั่นแหละ! คือกรรมแห่งการเกิดและตาย![1]

ละความชั่ว-สร้างความดี นั่นแหละ! คือกรรมแห่งการเกิดและตาย!

และถ้าเธอเข้าใจว่า เธอบรรลุธรรมแล้ว นั่นแหละ! คือกรรมแห่งการเกิดและตาย!

ถ้ามีคำว่า "ยึดถือ-กับ-ปล่อยวาง" ติดอยู่ในจิตใจของเธอแล้ว นั่นแหละ! คือกรรมแห่งการเกิดและตาย!

ภิกษุเล้งกัก ถามว่า ถ้าเช่นนั้นแล้ว จะหลุดพ้นได้อย่างไรกัน?

1 คำตอบของท่านอาจารย์ไต้ปั๋อ ตรงนี้เป็น "โกอาน-คือปริศนา ธรรมะ" เป็นการตอบแบบตรงกันข้ามหมด ผู้อ่านจะต้องนำไปขบคิดเพราะเป็น "โลกุตรธรรม" บางคนใช้เวลาถึง 5-10-20 ปี จนกว่าจะคิดออกและผู้ที่มีปัญญาธรรมะชั้นสูงจริง ๆ เท่านั้น จึงจะตีปัญหานี้แตกได้ทันที ไม่ใช่ของง่าย ๆ เลย แล้วอาจารย์เซ็นต่าง ๆ ไม่อธิบายด้วย "ธีรทาส"

อาจารย์ไต้ป๋อ ตอบว่า ไม่มีใคร "ผูก" เจ้าไว้ แล้วจะมาหาใครแก้ทำไมด้วยเล่า? จงทำไป จงเดินไปตามธรรมชาตินั่นแหละ! จะพบทางหลุดพ้น แล้วเธอจะหุบปากเงียบ! รู้ได้ด้วยตนเองจนไม่มีภาษา เสียง ของเทวดาและมนุษย์ที่สามารถจะพูดหรือเปรียบเทียบให้ถูกต้องเหมือนสภาวะเช่นที่บรรลุถึงได้ นั่นแหละ ตรงนี้เองที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้บรรลุถึงหมดแล้ว และพระอริยสาวกทั้งหลายได้ติดตามไปอีกเป็นจำนวนมากหลาย และหนทางอันนั้นก็ยังมีอยู่ ยังต้อนรับเธออยู่ตลอดกาล มันอยู่ที่ตัวเธอเท่านั้นเอง

ภิกษุเล้งกัก เมื่อได้ฟังจบลงแล้ว ก็เกิดความสว่างไสวในโลกุตรธรรม (สุญตนิพพาน) ทันที จึงได้กราบท่านอาจารย์อีกสามหน แล้วพูดว่า "ขณะนี้ภายในจิตใจของกระผมอุปมาเหมือนดังฟ้าได้ผ่า เปรี้ยง! ลงมายังกลางสมอง" ของกระผมแล้วครับ! ได้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ผมเคยยึดมั่นถือมั่นมาแต่ดั้งเดิมว่าถูก... ได้พังทลายหมดลงไปในนาทีนี้แล้วครับ! พระคุณเจ้า!

บทที่ 25

อีกครั้งหนึ่ง มีภิกษุชื่อ "เป๊ะฮุ้น และ ภิกษุยิกกวง" ได้มากราบเรียนถามท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า:-

ภิกษุยิกกวง ถามว่า จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) นั้น มันใหญ่ไหม ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ใหญ่ซี...!

ภิกษุยิกกวง ถามอีกว่า ใหญ่เท่าไหน ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ไม่มีขอบเขต...!

ภิกษุเป๊ะฮุ้น นั่งฟังอยู่ ก็เกิดความสงสัยขึ้นมาทันที จึงถามว่า "จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต)" นั้น มันจะเล็กได้ไหม ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า เล็กซี...!

ภิกษุเป๊ะฮุ้น ถามอีกว่า มันเล็กเท่าไหน ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า มองไม่เห็น...!

ภิกษุเป๊ะฮุ้น ถามว่า ถ้าเช่นนั้นแล้ว ที่ไหนมีแล้วที่ไหนใช่ ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ที่ไหนก็ไม่มี–และที่ไหนก็ไม่ใช่ !

จากนี้แล้วท่านภิกษุทั้งสองก็เกิดความสว่างไสว หมดความสงสัยพระไตรปิฎกที่กล่าวไว้ว่า "จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่ง

จิต) ของมนุษย์เป็นพุทธะ มีความว่างเป็นพื้นฐาน" จึงตั้งจิตอธิฐานมุ่งสู่โพธิสัตว์ภูมิต่อไปทันที.

บทที่ 26

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้หยุดพักการจาริกไปเผยแพร่ธรรมเสีย 6 พรรษา เข้าพักอาศัยอยู่ที่ภูเขา "จงน่ำซัว" ในสมัยนั้นมีศิษย์ก้นกุฏิคนหนึ่งชื่อ "นายตุ้น" ไม่รู้จักหนังสือ เรียนธรรมะโดยอาศัยการฟังแต่อย่างเดียว เพื่อนร่วมชั้นของเขาเรียน "พระคัมภีร์วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" คนละ 4 เดือนบ้าง 6 เดือนบ้างก็ท่องจำได้ ถึงแม้คนที่ไม่รู้จักหนังสือเลย และเรียนด้วยการฟังคำอธิบาย ฟังคำสวดมนต์ของท่านอาจารย์ทุกเช้าเย็น กินเวลาไม่เกิน 2 ปี ก็ท่องจำกันได้หมดทุกคน จนใคร ๆ เขาได้บวชเป็นพระผ่านไปตั้ง 7 รุ่นแล้ว แต่ตัว "นายตุ้น" ยังท่องจำอะไรไม่ได้ อาจารย์ผู้สอนแต่ละท่านก็อ่อนใจหมดปัญญา ครั้นเรียกนายตุ้นมาสอบถามทีไร แกก็ตอบแบบจับต้นมาชนกับปลาย คือต่อกันไม่ค่อยจะติด บางทีก็แยกพระสูตรไปเลย หนัก ๆ เข้าอาจารย์ผู้สอนทุกท่านถือเป็นหลักได้ว่า ถ้าวันนี้สอนอะไรไปในชั้นแล้ว "นายตุ้น" สามารถตอบได้ถูกคนเดียวเป็นพอแล้ว คือไม่ต้องห่วงศิษย์อื่น ๆ หมายความว่าหมดทั้งชั้นต้องเข้าใจหมด เพราะ "นายตุ้น" ปัญญาโง่ทึบที่สุดในชั้นยังรู้ได้ ส่วนคนอื่น ๆ นั้นต้องไม่มีปัญหาแน่นอน

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เมื่อเห็น "นายตุ้น" เข้าแล้ว ก็นึกสงสาร เพราะตัวเองเมื่อสมัยศึกษาธรรมใหม่ ๆ ก็เคยตกอยู่ใน

สภาพเช่นนี้มาแล้วเหมือนกัน ท่านจึงอุตส่าห์เรียก "นายตุ้น" มาเป็นศิษย์รับใช้อย่างใกล้ชิด เพื่อจะได้มีเวลาค่อย ๆ สอนมากขึ้น ถ้าจะขืนปล่อยไว้คงจะไม่ได้บวชในชาตินี้กันแน่นอน

วันหนึ่งอากาศร้อนจัด ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ นั่งมือถือพัดใบลานเล่มใหญ่อยู่ "นายตุ้น" ก็เข้าไปกราบเรียนถามว่า:–

นายตุ้น ถามว่า ท่านอาจารย์ได้เคยสอนว่า "ให้ขันธ์ 5 เป็นทานสูงกว่าเงินทองเป็นทาน" นั้น ผมคิดว่าดีมาก เพราะว่าผมก็ไม่เคยมีเงินทองกันกับเขามาก่อนบ้างเลย ผมอยากจะทราบว่าไอ้ "ขันธ์ 5" ตัวนั้นมันอยู่ที่ไหนกันครับ ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ นั่งนิ่ง! มือกำพัดใบลานไว้แน่น! ในทันทีนั้นเอง จึงเอาด้ามพัดฟาดหัว "นายตุ้น" โง่ลงไปอย่างแรง ผัวะ! หนึ่ง แล้วก็ไม่พูดจาอะไรเลย...

นายตุ้น ร้อง อุ้ย! อุย... แล้วยกมือขึ้นไหว้ แล้วพูดว่า ผมรู้แล้วครับ! นึกออกแล้ว ท่านอาจารย์เคยเทศน์ว่า "ขันธ์ 5" นั้น มันก็มีอยู่ในตัวทุก ๆ คนมาแล้ว ครับ!

จากนี้ทุก ๆ วัน "นายตุ้น" ก็ตามเขาลงโบสถ์สวดมนต์ฟังอาจารย์บรรยายธรรมะ เมื่อฟังจบแล้ว ก็นั่งสมถะทำอานาปาณสติภาวนา มีเวลาว่างก็ช่วยเขาทำงานเก็บกวาดลานวัด ตักน้ำผ่าฟืนสุดแล้วแต่ว่าจะมีงานอะไรก็ทำ มาวันหนึ่งขณะกวาดใบไม้อยู่เกิดลมพายุพัดมาถูกกิ่งไม้ผุ ๆ ได้หักหล่นตกลงมาฟาดหัว

"นายตุ้น" เข้าพอดีจนบวมโนตุ่ยออกมา เจ็บปวดจนน้ำตาไหลซึม หยด ติ๋ง.! ติ๋ง! ท่านอาจารย์ก็เอายาสมุนไพรมาช่วยกันประคบจนทุเลาหายลงไปได้แล้ว "นายตุ้น" ก็เกิดความคิดขึ้นมาทันทีแวบหนึ่งว่า "ขันธ์ 5" นั้นอยู่ในหัวสมองของเรานี้แน่นอนแล้ว แต่มันยังแบ่งเป็น "รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ" อีกตั้ง 5 อย่างนี่ซิ... มันจะมีลักษณะเป็นแบบไหนกันหนอ? จากนี้อีกสามวันต่อมาจึงหาโอกาสเข้าไปกราบเรียนถามท่านอาจารย์

นายตุ้น ถามว่า ท่านอาจารย์ครับ! ในขันธ์ 5 นั้น ตัวรูปนั้น มันมีลักษณะเป็นแบบไหนกันครับ?

ภิกษุดอกบัวพันน้ำ นั่งนิ่ง! มือกำลังถือพัดใบลานเล่มใหญ่อยู่อีก ในทันทีนั้นก็เอาด้ามพัดฟาดลงไปอย่างแรงที่หน้า "นายตุ้น" ผัวะ! หนึ่ง แล้วก็นิ่ง! นิ่ง! ได้แต่จ้องมองหน้า "นายตุ้น" อย่างสำรวมจิตใจทีเดียว

นายตุ้น ร้องอุ้ย! อุย... ครับ! ผมรู้แล้วครับ! มันมีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างนี้เอง ต่อไปนี้ผมคงจำมันได้แม่นยำไม่มีวันลืมอีกแล้วครับ!

ต่อมาอีกหลายเดือน "นายตุ้น" นั่งครุ่นคิดอยู่ในใจว่า เวรกรรมอะไรหนอ? ที่ได้สร้างสมไว้แต่ชาติก่อนให้เรามาเกิดเป็นมนุษย์ในชาตินี้ เพื่อน ๆ ร่วมชั้นกันเขาได้บวชเป็นพระไป 7 รุ่นแล้ว เรายังไม่เข้าใจธรรมะ พอที่จะบวชเป็นพระภิกษุกับเขาได้

จะเรียนรู้ "ขันธ์ 5" ว่าอยู่ในตัวเรา ก็ถูกท่านอาจารย์ฟาดหัวอย่างแรงจนโนตุ่ยไปทีหนึ่ง. จะเรียนรู้คำว่า "รูป" มีลักษณะเช่นไร? ก็ถูกท่านอาจารย์เอาพัดตบหน้าอย่างแรงอีกผัวะ! หนึ่ง. ธรรมะสองข้อนี้มันช่างซาบซึ้งจดจำไว้ได้อย่างไม่มีวันลืมทีเดียว.

ทีนี้ยังมีตัวต่อไปอีกก็คือ "เวทนา" นั้น มันเป็นลักษณะแบบไหนก็ไม่รู้... พยายามคิดสักเท่าไรๆ ก็ตีไม่แตกสักวัน เอ้อ.! กรรม! กรรม...

วันนี้อากาศเย็นสบายดี "นายตุ้น" เห็นท่านอาจารย์นั่งอมยิ้มอารมณ์ดีและที่ในมือก็ไม่มีพัด คิดในใจว่าวันนี้คงจะเป็นโชคดีของเราแล้ว ถ้ารีบเข้าไปถามปัญหาธรรมะ ท่านคงจะอธิบายด้วยคำพูดและไม่มีอะไรที่จะมาตบตีเราอีกได้แน่นอน พอคิดได้อย่างนี้แล้ว ก็รีบเดินไปรินน้ำชาร้อนๆ ถ้วยใหญ่เป็นพิเศษกว่าทุกๆ วัน แล้วรีบยกเข้าไปถวายท่านอาจารย์ทันที

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เห็นศิษย์โง่แล้ว รู้สึกแปลกใจมาก วันนี้แกยกน้ำชาร้อนๆ ซึ่งถ้วยก็ใหญ่กว่าทุกๆ วัน ซ้ำยังรินใส่จนเต็มถ้วยเสียอีกด้วย มาประเคนให้ ท่านก็รับมาตั้งไว้ แล้วก็นิ่ง! สังเกตกิริยาท่าทีของศิษย์วันนี้ดูแปลกกว่าทุกๆ วัน

นายตุ้น เห็นได้ทีไม่รีรอ... จึงรีบถามท่านอาจารย์ว่าครั้งก่อนท่านอาจารย์ได้สอนตัว "รูป" ให้ผมเข้าใจดีแล้ว บัดนี้ยังมีตัวต่อไป คือ "เวทนา" นั้น มันเป็นลักษณะแบบไหนกันครับ? ผมคิดมานานแล้ว ขบปัญหานี้ยังไม่แตกสักทีครับ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ นิ่ง! ทำทีไม่สนใจกับคำถามนั้นเสียเลย แล้วจึงเอื้อมมือไปยกถ้วยน้ำชาร้อน ๆ ขึ้นมา ในทันทีนั้นก็สาดน้ำชาร้อน ๆ ในถ้วยลงไปที่ตัว "นายตุ้น" จนหมดถ้วยเสียเลย!

นายตุ้น ร้อง อ๊ะ! ย๊ะอ้า! ที่ปากมีเสียงซี๊ด! ซี๊ด...! แล้วก็มองหน้าท่านอาจารย์ ไม่รู้ว่าท่านโกรธเคืองด้วยเรื่องอะไร? ใจเต้น ตึ๊ก! ตึ๊ก..! กลัวก็กลัว ยังแสบร้อนไปทั้งตัว และงงไปหมดเลย?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ จึงถามศิษย์ทันทีว่า เป็นยังไงบ้าง?

นายตุ้น ตอบทันทีว่า ร้อน! แสบร้อนมาก... ครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ จึงถามต่อไปอีกว่า ภายในจิตใจเธอขณะนี้เป็นอย่างไร?

นายตุ้น ตอบว่า จิตใจผมมันเต้น ตึ๊ก! ตึ๊ก.! รู้-รู้สึกแสบร้อนไปหมดเลย ครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ถามต่อไปอีกว่า เธอเดี๋ยวนี้รู้จักคำว่า "รู้สึก" รู้สึกขึ้นมาแล้วหรือ? ถ้าเช่นนั้น ขอให้เธอจงใช้ปัญญาความคิดทบทวนความจำดูทีว่า ที่ฉันเคยสอนเธออยู่เสมอ ๆ ว่า "เวทนา" นั้น แปลว่าอะไร! จงคิดดูที...

นายตุ้น พอถูกน้ำร้อนลวกเข้าเท่านั้น ก็เกิดปัญญานึกออกทันที ตอบท่านอาจารย์ไปว่า "เวทนา" นั้น แปลว่า "ความรู้สึก" ครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม! ยิ้ม! แล้วพูดว่านี่แหละ! ปัญญาอันแท้จริงนั้นถ่ายทอดให้กันไม่ได้ ต้องเกิดจากสมองของเจ้าเอง มันจึงจะอยู่กับเนื้อกับตัวเจ้าตลอดไป ไม่มีวันลืมจงจำไว้นะ!

นายตุ้น ยกมือไหว้ ครับ! ตัว "เวทนา" แปลว่า "ความรู้สึก" ยังนี้เอง ผมคงจำมันได้จนวันตายเลยครับ!

จากนี้แล้ว "นายตุ้น" ก็จำแม่นใน "ขันธ์ 5 มี-รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ" อาจารย์สอบถามที่ไรตอบได้ทันที

อีกเดือนเศษ "นายตุ้น" หลังจากกวาดลานวัดเสร็จหมดแล้ว จึงเดินไปนั่งทำสมถะที่หอระฆัง แล้วเพ่งพิจารณาในคำว่า "สัญญา" แปลว่า ความจำได้หมายรู้. ตัวต่อไป "สังขาร" แปลว่าการปรุงแต่ง. ตัวต่อไป "วิญญาณ" แปลว่าความรู้แจ้ง ความรู้สึกนึกคิด การเจริญสมถะได้เกิดผลสมาธิครั้งนี้ได้มีสติปัญญาตีแตกในความหมายของขันธ์ 5 ขึ้นมาบ้างแล้ว

วันรุ่งขึ้น พอเสร็จจากธุระการงานหมดแล้ว ก็มานั่งทำสมถะที่ตรงหอระฆังนี้อีก ทีนี้ "นายตุ้น" เพ่งฌานพิจารณาสูงขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ จนถึงคำว่าให้ "ขันธ์ 5 เป็นทาน" ก็เกิดปัญญาแยกขันธ์ 5 ออกเป็นกอง ๆ แล้วพิจารณาว่าตัวแรก คือ

(1) "รูป" การที่จะให้รูปเป็นทานได้นั้นจะทำอย่างไร ? รูปคือลักษณะต่าง ๆ รวมทั้งร่างกายเราเรียกว่ารูป เรามีความยึดมั่นถือมั่น สะสมวัตถุเช่นทรัพย์สินเงินทองต่าง ๆ บางคนก็มีจนแบกไม่ไหว ดูอายุสังขารก็จวนจะเน่าเข้าโลงกันอยู่แล้ว แต่ก็ยังหวงแหนเหนียวแน่นไม่ยอมเสียสละเอาออกมาทำบุญทำทานให้เป็นประโยชน์ต่อ ๆ ไปในภพหน้าบ้างเลย ภายในจิตใจนั้นกระวนกระวายอยู่แต่รูปวัตถุต่าง ๆ เหล่านั้น ด้วยความรู้สึกว่า "ตัวกูของกู" อยู่ทุกลมหายใจเข้าออก เป็นทุกข์เกาะสิงอยู่ในดวงจิตมิได้สร่างซา... นี่คือทุกข์ใจ (นรกขุมละเอียดนิ่มนวลดีด้วย) เป็นเพราะว่าไม่รู้จักให้รูปวัตถุเป็นทานบ้าง จิตใจจึงไม่ว่าง... (เป็นโรคประสาทเพราะวัตถุนั้นก็มีมาก)

บางคนมีความยึดมั่นถือมั่นในรูปร่าง ในความสวยสดงดงามของตัวเอง ว่าเที่ยงแท้เป็นของตัวจนเกินไป เป็นทุกข์วุ่นอยู่แต่การเสาะแสวงหาเครื่องปรุงแต่งบำรุงบำเรอโฉม ทั้ง ๆ ที่เงินทองของตัวก็ยังอัตคัดขัดสนอยู่แล้ว แต่ก็พยายามดิ้นรนจนถึงต้องกู้หนี้ยืมสินเขาก็ยังเอา... แล้วทุกข์ใจก็จะตามหลังมาเพราะความยึดติดในรูปของตัวมากเกินไป ถ้าบังเอิญมีใครมาตำหนิสิ่งที่ตัวยังขาดตกบกพร่องประการใดเข้าแล้ว ก็เป็นเดือดเป็นแค้นทุกข์ใจกระวนกระวายไปกันเลย นี่เรียกว่าไม่รู้จักการให้อภัยทาน คือปลงรูปขันธ์ให้เป็นทานเสีย ก็จะหมดทุกข์ในดวงจิต (จิตว่างในจุดนั้นได้มากแล...) ฝึกหัดเป็นคนสันโดษรักยินดีในสิ่งที่ตนมีและตนทำได้ มีชีวิตแบบง่าย ๆ ไปพลางก่อน! เพราะไม่ได้

ยึดมั่นถือมั่นในรูปนั้นมากนัก จึงเรียกว่าการรู้จักให้ "รูป-เป็นทาน" ไป (เป็นกรรมวิธีทางให้อยู่รอดง่าย ๆ)

(๒) "เวทนา" การให้เวทนาเป็นทานนั้น "เวทนาแปลว่า-ความรู้สึกสุขหรือทุกข์" เช่นเรารู้สึกว่า มีความสุขกายสบายใจแล้ว เราก็ควรจะนึกถึงผู้อื่น ๆ เขาไว้บ้าง ควรจะมีความเมตตาเผื่อแผ่ผู้ที่ยังตกทุกข์ได้ยาก เท่าที่ตัวเรายังจะทำจะช่วยเขาได้เป็นทานไปพลาง! ถ้าทำอย่างนี้ไว้ได้บ้างแล้ว จะไม่เสียชาติเกิด ถ้าเรามีทุกข์ก็ต้องมีสติค้นหาเหตุของทุกข์ดูก่อน... แล้วคิดแก้ไขดับทุกข์ด้วยปัญญา "ด้วยการดับเหตุ" เมื่อสุดความสามารถแล้วก็ต้องปลงอนิจจังเสียกันบ้าง ยอมเสียอย่างเดียวมันก็ว่างไปได้มากแล...

ถ้าเราเกิดทุกข์เพราะผู้อื่นเขาทำให้เราเดือดร้อน เราก็ต้องสำรวมสติหาเหตุผล จุดบกพร่องในอุปนิสัยการทำงานประจำวันของเราเสียก่อน คือโทษตัวเราเองก่อน... แล้วจะไม่มีเรื่องมากนัก จะจบลงเอยได้ง่ายดีด้วย หรือต้องมองให้ไกล ๆ ออกไปจนถึงวิบากกรรมของเราที่ได้สร้างสมมาแต่ภพก่อน ๆ เสียอีกด้วย "เวรจะระงับได้ด้วยการไม่จองเวร" ให้อภัยทานเขาด้วย จิตใจเราก็จะไม่อาฆาตไม่จองเวรไม่ยึดถือ ทุกข์ก็จะไม่เกาะสิงซึมรบกวนเราอยู่ในดวงจิต (บุญทันตาเห็นอย่างนี้ก่อน) นี้เรียกว่ารู้จักศิลป-การให้ "เวทนา-เป็นทาน" ไป ถ้ารู้สึกมีสุขใจมาเราไม่หลงบุญนั้น. ถ้าทุกข์ใจเราปลงเป็นกรรมเก่าไป

(3) "สัญญา" การให้สัญญาเป็นทานนั้น "สัญญาแปลว่า-ความจำได้หมายรู้" เช่นเรามีความคิดเกิดขึ้นมาแวบ!

หรือจำได้ว่า บุคคลนั้น ๆ เป็นคนเคยเอาเปรียบเรา เป็นคนเคยทำสิ่งที่มิดีมิชอบให้แก่เราไม่พอใจ หรือเคยเป็นศัตรูกับเรามาก่อนแล้ว ความคิดเหล่านี้ถ้าเกิดขึ้นในดวงจิตเมื่อไรแล้ว จะทำให้จิตใจไม่สงบเป็นทุกข์เพราะความยึดถือ ถ้าเราอโหสิกรรมให้เขาเสีย ก็เท่ากับเราได้ดับทุกข์นั้นแล้ว ปลงอนิจจังโดยการให้อภัยทาน นี่เรียกว่าการรู้จักให้ "สัญญา-เป็นทาน" ไป จิตว่างตรงเรื่องนั้นลงมากมายทีเดียวแล.. อย่าสงสัย! คือฉวยโอกาสสร้างบุญในบาปนั้นลงไปเลย

(4) "สังขาร" การให้สังขารเป็นทานนั้น "สัง-ขาร แปลว่า-การปรุงแต่ง" เช่นบ้านที่เราอยู่อาศัยนี้ ก็มีไม้ อิฐ ปูน หิน ทราย เหล็กต่าง ๆ มาปรุงแต่งกันจนได้ส่วนสัดก็เป็นบ้านขึ้นมาพอจะอยู่อาศัยได้ เราก็อย่ายึดมั่นถือมั่นจนเกินไปนัก ควรจะมีเมตตาจิตแก่สรรพสัตว์ที่เดือดร้อนที่อยู่อาศัย ให้เป็นทานไว้บ้าง ไปภพหน้า ๆ เราจะได้มีบุญบารมีคือไม่เดือดร้อนบ้านที่อยู่อาศัย เช่นทำรังแขวนให้นกอยู่ตามใจมัน ไม่ใช่จับเอามันมากักทรมานจิตใจขังไว้ในกรงนาน ๆ จะบาปหรือบุญ? แล้วใครจะปล่อยนกต้องดูป่า จะปล่อยปลาต้องดูน้ำก่อนว่ามันจะไปรอดได้ไหม? จึงจะไม่บาป มีเมตตากรุณาจิตจริง ๆ

ร่างกายเรานี้เกิดขึ้นมาได้ด้วยบิดามารดาของเรา ร่วมกันปรุงแต่งได้ส่วนสัดแล้ว จึงเกิดมีตัวตนเราออกมาเรียกว่าสังขาร จะอยู่ในโลกนี้ได้ก็ไม่เกิน 100 ปี แล้วก็ "อนิจจาชีวาเอ๋ย! ไม่รอดเลยชีวิตตายกันเป็นแถว ๆ จะเป็นพระจักรพรรดิหรือหมัด

แมว ก็ไม่แคล้วอาสัญเหมือนกันเอย" จะมีสมบัติพัสถานต่าง ๆ มากมายสักปานใด ก็ไม่มีใครเอาติดตัวไปได้เลย ฉะนั้น จึงไม่ควรยึดมั่นถือมั่นให้มากนัก ควรมีเมตตาจิตแก่สรรพสัตว์ที่ทุกข์ยากอีกมากมาย "บุญต้องมีไว้เสมือนเรือ เอาไว้สำหรับขี่ข้ามฝั่งไปนิพพาน" นี่เรียกว่ารู้จักให้ "สังขาร-เป็นทาน[1]" ไป

(5) "วิญญาณ" การให้วิญญาณเป็นทานนั้น "วิญญาณแปลว่า-ความรู้แจ้ง หรือความรู้สึกนึกคิด" ถ้าเรามีความรู้สึกตัวนึกคิดอะไรเกิดขึ้นมาแล้ว จะเป็นกุศล (หรือบุญ) ก็ต้องมุ่งจิตเผื่อแผ่เมตตาเป็นทานแก่สรรพสัตว์ไว้เป็นอุดมคติ ถ้าเป็นอกุศล (หรือบาป) ก็ต้องรีบทำลายความรู้สึกนึกคิดอันชั่วร้ายเลวทรามนั้นลงไปทันที นี่เรียกว่าการรู้จักให้ "วิญญาณ-เป็นทาน" ไป ก็คือการสร้างบุญกุศลบารมีกรรมดีสืบไปในตัวด้วยแล้ว (คือโพธิจิต)

ท่านอาจารย์เดินผ่านมาเห็น "นายตุ้น" กำลังนั่งหลับตาทำสมถะเกิดผลได้สมาธิอยู่บนหอระฆัง ท่านก็หยุดนิ่งยืนกำหนดจิตเพื่อติดตามวาระจิตของ "นายตุ้น" เป็นเวลานาน จึงเห็นว่าปัญญาของ "นายตุ้น" วันนี้เกิดขึ้นอยู่ในเกณฑ์ดีซึ่งกำลังจะเข้าแนวทางอยู่แล้ว แต่ยังไปติดอยู่แค่ "บุญ" ติดตัวบุญ[2] เท่านั้น เพราะพิจารณาสูงไปจนให้ขันธ์ 5 เป็นทานได้ไม่เลวทีเดียว แต่ยังไม่ใช่ตัว "มรรคผลนิพพาน" เท่านั้นเอง

---

1. สมัยใหม่ยกศพตนให้ ร.พ. เป็นทานก็เป็นบุญมาก.
2. บุญคืออัตตา-ตัวตน ทำให้เกิดใหม่อีกเป็นโลกียธรรม วนเวียนเกิดแก่เจ็บตายในโลกียภูมิจบไม่ลง "ธีรทาส"

ส่วน นายตุ้น ก็มัวดิ่งอยู่แต่ใน "ฌานสมาบัติ" หารู้ไม่ว่า ท่านอาจารย์ได้มายืนคุมอยู่ข้างหน้าตั้งเป็นนานแล้ว

ท่านอาจารย์เห็นศิษย์เกิดปัญญาได้สูงถึงเพียงนี้ ก็นึกดีใจ คิดจะช่วยสะกิดๆ บอกแนวทางต่อยอดให้สูงขึ้นๆ ไปอีก จะพูดด้วยวาจาก็ไม่ได้ ท่านจึงหยิบไม้ตีระฆังมาถือไว้ (ระฆังเมืองจีนนั้น มีเสียงดังโคง! เสียงแบบนี้ตรงกับภาษาจีนคำว่า "ว่าง" ได้เหมือนกัน) โคง แปลว่าว่าง "สุญตา" นี่เอง ฉะนั้น ท่านอาจารย์จึงเอาเสียงของระฆังนี้บอกปริศนาธรรม (โกอาน) แก่ "นายตุ้น" เสียเลย คือเป็นเชิงว่า ให้ขันธ์ 5 เป็นทานได้แล้วนั้น ยังไม่พอนา! ยังไม่ใช่ประตูบรรลุธรรมที่แท้จริง ต้องพิจารณาให้ "โคง" แปลว่า "ว่าง" คือพิจารณา "**ขันธ์ 5 ให้ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด**" จึงจะเป็นหลักธรรมของพระพุทธศาสนาโดยแท้จริง ท่านอาจารย์จึงใช้ไม้นั้นตีลงไปที่ระฆังโบราณใบใหญ่มีเสียงดัง โคง! โคง! โคง! โคง! โคง! ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ เป็นการบอกใบ้ว่าต้อง "ว่าง! ว่าง! ว่าง! ว่าง! ว่าง! อีกด้วย มันถึงจะหลุดพ้นทุกข์ในดวงจิต (เข้าประตูนิพพานแล ...)

ทีนี้ก็เกิดเรื่อง พระเณรหมดทั้งวัดและชาวบ้านก็ตกใจแตกตื่นกันมา คิดว่าต้องมีเหตุภัยร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นแน่นอน ทางวัดจึงตีระฆังกลางวันแสกๆ ติดๆ กันถึงเพียงนี้ ผู้คนก็วิ่งกันชุลมุนวุ่นวายตรงมายังที่หอระฆัง บางคนร้องตะโกน! ถามท่านอาจารย์ว่าเป็นอะไรไปครับ? มีเหตุภัยอะไรเกิดขึ้นหรือครับ?

ท่านอาจารย์เห็นผู้คนตกใจแตกตื่นกันมายืนออออยู่รอบ ๆ หอระฆังเนืองแน่นมากมายถึงเพียงนี้ ท่านก็ยิ้ม ๆ "นายตุ้น" ก็ยังเพิ่งจะลืมตาออกมาจากการเจริญสมาธิ เห็นผู้คนเป็นจำนวนมากนึกแปลกใจว่า ทำไมวันนี้เขามายืนดูเราเพื่ออะไร? เราได้ทำความผิดอะไรไปอีกหรือ? ผู้คนจึงมาดูเรามากมายถึงเพียงนี้ทีเดียว

ท่านอาจารย์จึงบอกความจริงแก่ผู้คนที่มายืนดูกันเนืองแน่นอยู่นี้ว่า โอ...อมิตาพุทธ! ฉันได้เดินผ่านมาเห็น "นายตุ้น" เขากำลังนั่งเจริญสมาธิอยู่ได้ "ฌาน"[1] สูงมาก ซึ่งแต่ก่อน ๆ นี้เขายังไม่เคยทำได้เลย เขาได้เพ่งพิจารณาไปจนถึงการให้ "ขันธ์ 5 เป็นทานได้เข้าทีดีทีเดียว" แล้วก็ไปติดอยู่แค่ "บุญ" คือการให้ทานเท่านั้นเอง ฉันเห็นว่าไปไม่รอดแล้ว จึงบอกใบ้ (ปริศนาธรรม) ให้เขารู้ว่า ต้องโคง-โคง ๆ ๆ ๆ คือ ว่าง-ว่าง- ๆ ๆ ๆ อีกด้วย "ทุกข์ทั้งปวงจึงจะดับหมด" เท่านั้นเอง ไม่มีเหตุภัยอะไรเกิดขึ้นเลย

พระเณรและประชาชนที่มาออกันอยู่เนืองแน่น! พอได้ฟังท่านอาจารย์พูดจบลงแล้ว ก็พากันถอนหายใจใหญ่ดัง เฮ้อ! แล้วร้องสาธุ! สาธุ! แล้วไปกันที่

ท่านอาจารย์เลยป่าวประกาศไปว่าพวกเธอมาพร้อม ๆ กันวันนี้ก็ดีแล้ว ได้ร่วมทำบุญแก่ผู้ที่จะไปสู่อริยภูมิ โอกาสอย่างนี้มีน้อยมาก บัดนี้ฉันจะทำพิธีปลงผมอุปสมบทให้แก่ "นายตุ้น" เสียเลย เพราะฉันหมดหน้าที่ที่จะต้องคอย ชี้ทางที่รู้แจ้งทางจิตใจให้แก่ "นายตุ้น" เขาต่อไปอีกแล้ว

1. ฌาน ในที่นี้ คือ ปัญญา (ปัญญาวิมุตติ) "ธีรทาส"

วันนี้ "นายตุ้น" จึงได้บวชเป็นพระเซ็นโดยสมบูรณ์ แล้วท่านอาจารย์ยังได้ตั้งฉายานามให้ใหม่ จากชื่อเดิมว่า "ตุ้น-มา เป็นตุ้นง๋อ คือ ภิกษุตุ้นง๋อ-แปลว่า-รู้แจ้งฉับพลัน" เสียเลย.

โปรดทราบ ศิษย์โง่ฯ เล่ม 2 โศลกปริศนาธรรมของพระ-พุทธเจ้า 7 พระองค์ท้ายเล่มนี้ การพิมพ์ 4 ครั้งแรกข้าพเจ้าแปลเอาแต่ใจความของธรรมะเป็นเกณฑ์ ส่วนการพิมพ์ตั้งแต่ครั้งที่ 14 (ได้ทำสารบัญการค้นเรื่องลงไปสมบูรณ์ดีด้วย) คือพยายามแปลให้ตรงกับภาษาจีนเดิมเขาเป็นเกณฑ์ และสำนวนเนื้อเรื่องก็แก้ไขมาหลายครั้งแล้ว ครั้งที่ 14 นี้ไป (มีสารบัญค้นเรื่องมี 27 บท) เป็นการทำที่ถูกใจข้าพเจ้ามากที่สุด เพราะว่าข้าพเข้าเป็นศิษย์โง่ต้องปรับปรุงตัวเองไว้เสมอ ๆ ขออภัยด้วย . . . "ธีรทาส"
พ.ศ. 2545 (ธีระ วงศ์โพธิ์พระ) ยังมีชีวิตอยู่จัดการตรวจพิมพ์เอง

บทที่ 27

หลังจากได้หยุดพักการจาริกเผยแผ่ธรรมไปตามแดนต่าง ๆ มาได้ 10 พรรษาแล้ว คณะของท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ก็ได้ออกจาริกไปนมัสการพระเจดีย์ "โคงกวง" ณ ภูเขาฮึงยือซัว ซึ่งพระเจดีย์องค์นี้ เป็นที่บรรจุพระศพของท่าน "พระสังฆราชโพธิ-ธรรมมหาครูบา" องค์พระเจดีย์สร้างด้วยหินอ่อนแกะสลักด้วยฝีมือช่างหลวงรอบ ๆ องค์พระเจดีย์ได้จารึกโศลกปริศนาธรรมของพระพุทธเจ้าแห่งอดีตถึง 7 พระองค์ และคติพจน์ของบรมครูต่าง ๆ อีกมากหลายอาทิเช่น:-

ศิลาจารึกแผ่นที่ 1.

โศลก พระพุทธเจ้า วิปัสสิน.

"กายตามไม่มีลักษณะในเวทนาเกิด
ดุจดังมายาแสดงออกทุก ๆ รูปภาพ
มายาชนจิตและวิญญาณเดิมมาไม่มี
บาปและบุญทั้งปวงว่าง ไม่มีที่อยู่."

毘 婆 尸 佛 偈

身 從 無 相 中 受 生
猶 如 幻 出 諸 形 象
幻 人 心 識 本 來 無
罪 福 皆 空 無 所 住

ศิลาจารึกแผ่นที่ 2.

โศลก พระพุทธเจ้า สิขิน.

" เริ่มทุก ๆ กุศลธรรม เดิมเป็นมายา
สร้างทุก ๆ อกุศลกรรม ก็เป็นมายา
กาย เหมือนฟองน้ำ จิต เหมือนลม
มายาแสดงออกไม่มีราก ไม่มีสัจนิสัย."

尸 棄 佛 偈

起 諸 善 法 本 是 幻

造 諸 惡 業 亦 是 幻

身 如 聚 沫 心 如 風

幻 出 無 根 無 實 性

ศิลาจารึกแผ่นที่ 3.

โศลก พระพุทธเจ้า เวสสภู.

"อาศัย 4 มหาภูตรูป ใช้ทำกาย
จิตเดิมไม่มีเกิด เหตุสภาวะจึงมี
ปัจจุบันสภาวะถ้าไม่มี จิตก็ไม่มี
บาปและบุญเหมือนมายา เกิดก็ดับ."

毘 舍 浮 佛 偈

假 借 四 大 以 爲 身

心 本 無 生 因 境 有

前 境 若 無 心 亦 無

罪 福 如 幻 起 亦 滅

ศิลาจารึกแผ่นที่ 4.

โศลก พระพุทธเจ้า กกุสันธ.

"เห็นกายไม่มีแท้ เป็นพุทธกาย
รู้จิตเหมือนมายา เป็นพุทธมายา
รู้ได้ว่ากายและจิตเดิมนิสัยว่าง
บุคคลนี้กับพุทธะ อะไรแตกต่างกัน."

拘 留 孫 佛 偈

見 身 無 實 是 佛 身
了 心 如 幻 是 佛 幻
了 得 身 心 本 性 空
斯 人 與 佛 何 殊 別

ศิลาจารึกแผ่นที่ 5.

โศลก พระพุทธเจ้า โกนาคมน.

"พุทธะไม่เห็นกาย รู้เป็นพุทธะ
ถ้าหากว่ามีรู้ ต่างก็ไม่มีพุทธะ
ปัญญาที่สามารถรู้บาปนิสัยว่าง
ฉะนั้นไม่หวาดกลัวต่อเกิดตาย."

拘 那 含 牟 尼 佛 偈

佛 不 見 身 知 是 佛

若 是 有 知 別 無 佛

智 者 能 知 罪 性 空

坦 然 不 怖 於 生 死

ศิลาจารึกแผ่นที่ ๖.

โศลก พระพุทธเจ้า กัสสป.

"ทั้งปวงสรรพสัตว์จิตบริสุทธิ์
ตามเดิมไม่เกิดไม่ได้ดับ
คือกายและจิตเป็นมายาเกิด
มายาเปลี่ยนแปลงในนั้นไม่มีบาปบุญ"

迦 葉 佛 偈

一 切 衆 生 心 清 淨

從 本 無 生 無 可 滅

即 此 身 心 是 幻 生

幻 化 之 中 無 罪 福

ศิลาจารึกแผ่นที่ 7.

โศลก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี.

"ธรรม เดิมธรรม ไม่มีธรรมะ
ไม่มีธรรม ธรรม ก็ธรรมะ
ปัจจุบันนี้ให้ไม่มีธรรมกาลเวลา
ธรรม ธรรม อย่างไหนธรรมะ ?"

โปรดทราบโศลกบทนี้ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี (โคตม) ทรงตรัสให้ไว้แก่ พระมหากัสสปะ ฉะนั้นนิกายเซ็นจึงนับท่านพระมหากัสสปะองค์นี้ เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 1 ของเซ็น (ฌาน) แล้วก็ได้ถ่ายทอดสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาลงมาเรื่อย ๆ จนถึง ท่านเว่ยหล่าง รวม 33 พระองค์ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์.

釋 迦 牟 尼 佛 偈

法 本 法 無 法
無 法 法 亦 法
今 付 無 法 時
法 法 何 曾 法

ศิลาจารึกคติพจน์ของบรมครู แผ่นที่ 8.

(1) "ใครรู้ว่า จิตมีแต่กุศล และอกุศล ควรจะให้เขากวาดลานวัดไปก่อน."

(2) "ใครรู้ว่า ในกุศล และอกุศลนั้น ยังมีความว่างอยู่เหมือนกัน ควรจะให้เขาบวชเป็นสามเณรไปก่อน."

(3) "ใครรู้ว่า จิตว่างจากกุศล และอกุศลได้บ้างแล้ว ควรจะให้เขาบวชเป็นพระภิกษุไปก่อน."

(4) "ใครสามารถปลดเปลื้องตนเองออกเสียจากความคิดปรุงแต่งได้แล้ว สาธุ! สาธุ! สาธุ! หมดคัมภีร์เซ็น."

ศิลาจารึกคติพจน์ของบรมครู แผ่นที่ 9.

(1) "ใครแพ้เป็นพระ ใครชนะเป็นมาร."

(2) "ใครสอนธรรมะเป็นทาน คือ สหายของโพธิสัตว์."

(3) "ใครสอนธรรมะ ไม่ติด (แบก) ธรรมะ เป็นพระโพธิสัตว์."

(4) ใครรู้ว่า "จิตว่างจากกิเลส ตัณหา อุปาทาน หรือสามารถปลดเปลื้องตนเองออกเสียจากความคิดปรุงแต่งได้หมดแล้ว จะเป็นพระอรหันต์."

ศิลาจารึกคติพจน์ของบรมครู แผ่นที่ 10.

(1) ใครเห็นว่า "บุญ–บาป มีจริงสมควรจะให้เขาหาบน้ำ ผ่าฟืน ตำข้าว" ไปก่อน.

(2) ใครเห็นว่า "ปุถุชน – จิตปรุงแต่งอยู่ตลอดเวลาสมควรให้เขาบวชเป็นสามเณร" ไปก่อน.

(3) ใครเห็นว่า "จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ของมนุษย์นั้นเป็นพุทธะ สมควรจะให้เขาบวชเป็นพระภิกษุ" ไปก่อน.

(4) ใครเห็นว่า "สามารถปลดเปลื้องตนเองออกเสียจากความคิดปรุงแต่งได้หมดแล้ว ทุกข์ทั้งปวงก็จะดับหมด นั้นคืออนาคต–อรหัตภูมิ."

(5) "ใครสามารถปลดเปลื้องตนเองออกเสียจากความคิดปรุงแต่งได้หมดแล้ว แต่มีปัญญาพิจารณาเห็นว่าสมควรที่จะช่วยพระพุทธองค์ รื้อสัตว์ขนสัตว์ไปนิพพาน นั้นคืออนาคต–พุทธภูมิ."

จบเล่มที่ 2 ยังมีเล่มที่ 3 ต่ออีกสนุกมาก

รูปผู้มีนามปากกาว่า ธีรทาส หรือ ธ. ธีรทาส. (ตัวจริง)
รูปสวมชุดอุบาสกถือศีล 5 แบบเทวนิยม จีน
ชื่อตามบัตรประชาชน นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ

โอ! ขอบอกความจริงกันเสียที

ข้าพเจ้า **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ** อายุ 28 ปีพอฟังเข้าใจพระสูตรเนื่องด้วยเรื่อง **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"** แยกความหมายออกบ้าง ก็เกิดโพธิจิตแรงบันดาลใจแต่ชาติก่อน ๆ ปลงสังขารชีวิตได้บ้าง มีที่ดินใน กทม. 4 แห่ง จึงขายแล้วได้นั่งสมาธิอธิษฐานจิตขอทอดผ้าป่าเป็นหนังสือธรรมทานแจกฟรี ๆ ไปไว้ตามห้องสมุดประชาชน ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำ มหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู ห้องสมุดตามวัดทุกจังหวัด และ จ.ม. ขอมาก็ส่งให้ฟรี ๆ เป็นโพธิสัตว์ธรรมทาน (เดินตามตำรา) จนเขาสรรเสริญว่าเป็นคนแรก เป็นทานตัวอย่างบริสุทธิ์ไม่ได้เรียกร้อง (มีแต่ให้เกิน) ไม่ได้ส่งบุคคลใด ๆ ออกไปบอกบุญ ตามไปทวงเงินในภายหลังเลย ไม่มีการเรี่ยไรเงินตามหัวเมืองต่าง ๆ ทำมาร่วม 40 ปีแล้ว ภายหลังได้เงินจากผู้มีศรัทธาจิต แบบติดกัณฑ์เทศน์ ท่านมีเมตตากรุณาจิตแล้วส่งมาให้เอง (ธนาณัติรับเงิน ป.ณ. คลองเตย) สาธุ!

ผลงานนี้ทำร่วมกับ **อาจารย์เสถียร โพธินันทะ** (ตายแล้ว) มีเงินก็พิมพ์ไม่มีเงินก็หยุดสงบกับธรรมชาติคอยไปก่อน

บัดนี้มี **"ธีรทาส"** ตัวปลอมเกิดขึ้นแล้ว ตามหัวเมืองต่าง ๆ เขาฉลาดในการพูดโฆษณากันว่า **"ธีรทาส"** หมดเงินทองที่จะพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานแล้ว (หมดตัว) จงช่วยกันทำบุญ บางแห่งว่าต้องนำทีมออกไปเป็นหมอดูบ้าง เพื่อบอกบุญรับเงินบริจาคเอามาพิมพ์หนังสือธรรมะแจกทานบ้าง.

โอ! เวรกรรม! จังหวัดภาคอีสาน ฉันไม่ได้ไปมา 43 ปี ภาคใต้ 30 ปีแล้ว. และไม่เคยแต่งตั้งตัวแทนไปเรี่ยไรเงินด้วยประการทั้งปวงเลย (จงระวัง ๆ จะถูกโกง)

วันนี้จึงต้องพิมพ์รูปถ่ายผู้ที่ใช้นามปากกาว่า **"ธีรทาส. หรือ ธ. ธีรทาส."** ตัวจริงคือตามรูปถ่ายอย่างนี้ พ.ศ. 2536 มีอายุ 65 ปีแล้ว เป็นเจ้าของหนังสือชุด **"ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น"** ต่างๆ ที่แจกธรรมทานไปทาง ป.ณ. ด้วย **"จิต-ถึง-จิต"** จริง ๆ สาธุ!

อดีตก่อนอายุ 30 ปีเป็นผู้แทนขายยาต่างประเทศมาหลายบริษัท

ปัจจุบันเป็น รองนายก พุทธสมาคม เป่าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม.

ปัจจุบันเป็น กรรมการผู้จัดการ ชมรมพิมพ์หนังสือธรรมทาน

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

"เป็นอย่างไรบ้างครับ ! ค่อยสว่างขึ้นมากันบ้างไหม ? ถ้าท่านปีติซาบซึ้งและพอใจ นั่นแหละ ! เป็นบุญกุศลของท่านแล้ว จึงมาได้พบ แต่อย่าลืมมัวกินบุญกุศลเก่า ๆ ของท่านเองจนหมด ๆ ๆ ๆ ทุนเดิมไปเลยนะครับ ! ชาติหน้าจะไม่มีโอกาสพบอีก...

ดูจิตใจเพื่อนมนุษย์เขายังคิดถึงท่าน ยังเสียสละเงินช่วยสร้างหนังสือชุดนี้ไว้เป็นธรรมทาน มันจึงมีอายุสืบพืชพันธุ์ ตกไปจนถึงมือท่านได้ อย่าดูถูกว่าเงินทองไม่กี่บาท แต่ทำถูกจุด ถูกกฎวิธีแล้วมันไปทั่วเมืองไทยทุก ๆ วัดเลยทีเดียว !

อย่าลืม ! อย่าลืมว่ามนุษย์เราที่จะศึกษา หรือ ทำการงานอะไรนั้นมันต้องมีจุดตั้งต้นก่อนทุก ๆ คน ท่านสมควรแล้วที่จะช่วยแผ่เมตตาจิตเป็นผู้ริเริ่มชักจูง จุดเชื้อไว้ให้เขาเสียหน่อยก่อน ! นานไปเขาจะหวนกลับมาสนใจโดยไม่รู้ตัว นั่นแหละ ! คือท่านได้สร้างบุญกุศลบวชจิตใจเขาไว้โดยทางอ้อมก่อนแล้ว."

" ปุถุชนโพธิสัตว์ "

ชมรมทอดผ้าป่าด้วยส่งหนังสือธรรมทาน
ต่ออายุบุญยืนอีก 100 หรือ 1,000 ปี.

ศิษย์โง่ ๆ เล่ม 2 นี้ได้เคยอ่านออกวิทยุพล 1.
มีบุญพิมพ์ครั้งที่ 19 พ.ศ. 2547 (5,000 เล่ม)

ท่านผู้ที่สนใจอ่านขอได้ฟรี ๆ รายละ 1 เล่ม ส่งทาง จ.ม.

ส่ง จ.ม. ถึง **นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ผู้จัดการ
ชมรมหนังสือพิมพ์ธรรมทานทาง ป.ณ. (10330)
231/1 ซ. ปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถ. พระราม 4 กทม. 10330
(ถ้าจะร่วมบุญอายุยืน ส่งธนาณัติ รับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย)
กองบุญ–เจ้าแม่กวนอิม อุทิศธรรมทานทาง ป.ณ.

โปรดทราบ ค่าส่งขึ้นราคา จ.ม. ปิดแสตมป์ 3 บาทแล้ว ปิดขาดทางนี้ถูกปรับเท่าตัว. กองบุญจะเข็ญกันไปไม่รอดบางเล่มแล้วขึ้นราคาหมดทุกอย่างเลย

สนับสนุนโครงการห้องสมุดสู่ประชาชนของรัฐบาล

แบ่งปันวิชาการส่งห้องสมุดวัด และสู่ประชาชนได้หยิบยืมไปอ่าน สาธุ!

หนังสือแทนพระไปเทศน์–ครูไปสอน พิมพ์ด้วยกระดาษดี
จารึกชื่อท่านไว้ มีอายุบุญยืน 100 ปี สาธุ !

ครอบครัว กิจอมรวิสัย และครอบครัว สุนทรมน สาธุประดิษฐ์ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ (ร้านศุภกร นำส่งมา) รวม 400 เล่ม

ร้านตั้งเจี่ยฮวด ฝากมาอีก 200 บาท.

คุณศรีวรรณา กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ เตี่ยเซียมเล้ง แซ่อึ้ง ที่จากลูกไปแล้ว สาธุ! 200 เล่ม

คุณเพ็ญศิริ ลิมปณเทวินทร์ กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัด และตามโรงเรียนต่าง ๆ (พระประธาน ตราด นำส่งมา หมื่นบาท.) อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำอ่าน. ห้องสมุดวัด และประชาชนต่าง ๆ 200 เล่ม

คุณอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ ด.ญ.กล้วย. ด.ช.บังปอน กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรและสรรพสัตว์ 280 เล่ม

คณะบุตรหลาน ๆ เหลน ๆ ขอทำบุญอุทิศงานศพให้คุณย่าตั้งย่งเตี่ยง ที่จากโลกไปแล้ว (เต๊งไซ่เง็ก นำส่งมา หนึ่งหมื่นบาท) 200 เล่ม

คุณวิไล นันทนานนท์ชัย กทม. ทำบุญอายุ 53 ปี อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 200 เล่ม

คุณธีรพงศ์. เซ็น. ซาย ศรีเจริญพงศ์. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ 60 เล่ม

คุณอัมพร ธรรมสุริยะ และครอบครัว อ. บางพลี. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด (คุณอิทธิ ธรรมสุริยะ นำส่งมา 10,140. บาท) 203 เล่ม

คุณบุบผา ธรรมสุริยะ อุทิศให้สรรพสัตว์ 40 เล่ม

คุณสุทัศน์ จารุธนศักดิ์กูร. คุณสุวิทย์ จารุธนศักดิ์กูร. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 120 เล่ม

คณะคุณกาญจนา. สมุทรสาคร

อันบุญกุศลที่เกิดจากธรรมทานนี้ ขออุทิศให้แก่บิดา มารดา บรรพบุรุษ และญาติที่ล่วงลับไปแล้ว และอุทิศให้แก่คู่กรรม คู่เวรต่าง ๆ และสรรพสัตว์ (รวม 7,400 บาท.) 148 เล่ม

คุณกาญจนา ลือสุขประเสริฐ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 20 เล่ม

คุณสุชาคริส ลือสุขประเสริฐ. อุทิศให้สรรพสัตว์ 40 เล่ม

คุณพันธุ์ศักดิ์ นาวินปฐมวงศ์ อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณนิพนธ์-ผ่องศรี ลือสุขประเสริฐ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 40 เล่ม

คุณสมชาย-กิมกี่ ลือสุขประเสริฐ และครอบครัว อุทิศให้สรรพสัตว์ 28 เล่ม

คุณปราณี พันธ์บูรณะ. คุณสมศรี เพ็ชรดี. คุณลินจง เชาวะวาณิชย์. คุณณพณัช เพ็ชรดี. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ รวม 90 เล่ม

(คุณปราณี นำส่งมา 4,500 บาท)

ด.ช. ปีเตอร์ พันธุ์บูรณะ อเมริกา อุทิศให้สรรพสัตว์ (คุณปราณี นำส่งมา 1,000 บาท) 20 เล่ม

คณะผู้ภาวนา อเมริกา. คุณพิลิพ ลิว. นางทองกร ลิว. คุณอร่าม อุตราภิรมย์สุข. อุทิศให้แก่ผู้ดวงวิญญาณผู้ตายใน

สงคราม จงอโหสิกรรมซึ่งกันแลกัน รับส่วนบุญแล้วไปผุดเกิดในที่ดีที่ชอบเถิด สาธุ! 80 เล่ม

เงินอั่งเปาจากตรุษจีน ที่ ส. ธโนฆาภรณ์ ได้รับไว้ (4,200 บาท) ขออุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด สาธุ! 84 เล่ม

ผลบุญศาลเจ้าพ่อเสือ ดร. อมร มหพัฒนางกูร ร่วมสร้างเป็นพุทธิปัญญา อุทิศให้สรรพสัตว์. (คุณนรรัตน์ ฯ นำส่งมา) 72 เล่ม

จิวงักเจ็ง รองเมือง อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนต่าง ๆ 60 เล่ม

คุณณัฐชยา แก้วนิมิตร อ. ปลวกแดง อุทิศให้สรรพสัตว์ 60 เล่ม

น.ส. ทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ กทม. วันพ่อแห่งชาติ ลูกกตัญญูขอทำบุญอุทิศธรรม เพื่อบูชา พระคุณของพ่อทุก ๆ ชาติ สาธุ! 60 เล่ม

ครอบครัว คุณย่าซิ่วเอ็ง แซ่โง้ว. ขอถวายเป็นพุทธบูชาพระพุทธเจ้า 7 พระองค์ 60 เล่ม

น.พ. ปรีชา เธียรประสิทธิ์ สาธร อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ 60 เล่ม

คุณอรุณหญิง พรสุริยาปาลี กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดประจำทุก ๆ ปี สาธุ! 50 เล่ม

คุณพิบูลย์ คุณอุดม สิทธิกุล และครอบครัว เชียงใหม่ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ (แม่ชีพัชรินทร์ นำส่งมา 2,500 บาท) 50 เล่ม

อุบาสิกาพัชรินทร์ สิงหวรรณะ บางจาก อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณสุพร มารีน สมุทรสาคร ขออุทิศให้แก่บิดามารดา ปู่ย่าตายายและบรรพบุรุษทั้ง 6 ภูมิ. 40 เล่ม

คุณฉัตรพี ทวีวงศ์แสงทอง (งุ่ยเซียมลั้ง) คุณศศิรัชต์ (งุ่ยเซียมมุ้ย) กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 40 เล่ม

คุณวิทยา อรุณรุ่งวิเชียร และครอบครัว ทำบุญอุทิศให้คุณแม่เคงเซียม แซ่เตีย. และพี่ชายชื่อ นายเจตนา อรุณรุ่งวิเชียร. (คุณสิทธิชัย แซ่อื้อ นำส่งมา 2,000 บาท) กทม. 40 เล่ม

คุณสมนึก รุ่งเรืองวิริยะ และครอบครัว กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ (คุณสิทธิชัย ฯ นำส่งมา 2,000 บาท) 40 เล่ม

คุณสุพล หอวรรธนกุล. คุณนฤมล หอวรรธนกุล อ. ท่ามะกา อุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด 40 เล่ม

คุณสมถวิล สุทธิวารี มหาสารคาม อุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด 40 เล่ม

คณะญาติธรรม นำโดย คุณนงลักษณ์ ฤทธิ์เดช (ลิ้มสกุล) อ. กันตัง อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 30 เล่ม

นายมนูญ นางเตือนใจ วัฒนวาทิน อ. ทวีพัฒนา อุทิศให้สรรพสัตว์ 30 เล่ม

คณะคุณจิรัฏฐ์ ชัยชนะกิจพงษ์. น.ส. ศศิมา กิตติเกียรติคุณ. นางพิทยา มงคลบุตร. นางฉลวย ชัยชนะกิจพงษ์. น.ส. จุฑามาศ ส่งทวน. และครอบครัวตระกูล ชัยชนะกิจพงษ์. น.ส. อุไร

เพชรจันทร์. อ. หาดใหญ่ ร่วมอุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ
(คุณจิรัฏฐ์ฯ นำส่งมา 2,000 บาท) 40 เล่ม
แม่ชีจิรวดี กสิกรรม อ. สันทราย อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

ลิ้มเต็กเส็ง กทม. ตั้งเอี่ยมเจ๊ก (นำส่งมา 1,000 บาท)
อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

คณะนางทัศนีย์. น.ส.วัฒนา. นายอนุวัฒน์ ภักดีมณีเลิศ.
นายมาโนชญ์ นางนรารัตน์ ด.ช. วศิน. ด.ญ. หรรษา.
คุณเชี่ยวชาญ อนันตวานิช. นางพัชรี มั่นเจริญชัย.
(รวมเงิน 1,100 บาท) อ. สุไหงโก–ลก. 22 เล่ม

น.ส. มาดี นาคเทวินทรา บางนา อุทิศให้ห้องสมุด
นักโทษเรือนจำต่าง ๆ 20 เล่ม

ดร. สกล สกลเดช หนองจอก อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม
คุณมนตรี สกฤติเลิศธนสินธุ์ (ปู นำส่งมา 1,000 บาท) 20 เล่ม
คุณวรรณี สุวรรณยิ่งยง กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม
คุณอารีย์ โกศลศุภศิริชัย นนทบุรี อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม
คุณณัฐสิทธิ พวงมาลัย กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ 24 เล่ม
คุณสุปราณี จันทร์ดียิ่ง บางกอกน้อย อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม
คุณน้ำทิพย์ จันทร์ดียิ่ง สงขลา อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม
คุณสารชา เชื้อสำราญ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม
คุณพยัคฆ์ ไตรวุฒิสกุล (ทำบุญ 100 บาท) 2 เล่ม
คุณปิยวรรณ แย้มศักดิ์ อ. ท่ามะกา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ 17 เล่ม

คุณพ่ออรรถยา-คุณแม่จงจิตร สิมากร และลูก ๆ ขออุทิศบูชา คุณพระอรหันต์ที่บ้าน (คุณณรงค์–คุณเดช สิมากร ได้ฝากเงิน 1,000 บาท แก่คุณนรรัตน์ เพื่อนำส่งมาให้กองบุญพิมพ์หนังสือธรรมทาน. 20 เล่ม

คุณสถิตย์ จันทิมาธร คลองหลวง อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 20 เล่ม

คุณชาญ รุ่งเรืองศิริวัฒน์ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

ภิกษุณี อัมพิกา คูวินิจกุล กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์. 20 เล่ม

(คุณวรรณี ราชวรกิจชัย นำส่งมา 1,000 บาท)

ภิกษุณีวิไล พวงราช กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ (คุณวรรณี ราชวรกิจชัย สามย่าน นำส่งมา 1,000 บาท) 20 เล่ม

คุณวรรณี ราชวรกิจชัย (อุปถัมภ์) สามย่าน อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณเสาวลักษณ์ สูงสุด และน้องสาว กทม. ขออุทิศส่วนบุญนี้ให้ คุณพ่อคล่อง สูงสุด 20 เล่ม

คุณธนัญชัย ชูพันชัย บางแค อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณอำพล ขันสัมฤทธิ์ อ. กันทรวิชัย อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 10 เล่ม

คุณวิเชียร คงมานะเกียรติคุณ กระบี่ อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม

คุณนกน้อย อุบลราชธานี อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 10 เล่ม

นายประสิทธิ์ นางวีรวัลย์ วิกรัยพัฒน์ และลูก 3 คน บุรีรัมย์ 10 เล่ม

คุณไพบูลย์ จินดาธรรมานุสาร ชลบุรี อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม

คุณศิริพร ฉะรัตน์ เกาะสมุย ขออุทิศให้คุณสมหวัง หงษ์ยนตร์ ขอให้ดวงวิญญาณไม่ต้องเป็นห่วงลูก 10 เล่ม

คุณโชคดี ลีวัฒนา อ. บ่อพลอย อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม

กอสมพงษ์ ฮ่องกง อุทิศถวาย กิ้วอ้วงไต้ผ่อสัก 10 เล่ม

คุณสุรชัย ว่องทวีเจริญพร ร้านไทยฮวด. คุณแม่เหล่าเฮียง. น้องจิวบ๊วย. เจ้เฮียง. อ.ท่ามะกา รวม 12 เล่ม

น้องปู ทำบุญวันเกิด คุณพ่อบุญสุข คุณแม่ปิ๋ว นิลผาย อุทิศร่วมปล่อยสัตว์ 10 เล่ม

น.ส.นิรมล วัฒกีวิสิษฏ์ กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ดวงวิญญาณของเพื่อน ชื่อสุดใจ จรัสวงศ์วิทยา 10 เล่ม

คุณวีระกิจ เตชาธาราทิพย์. และครอบครัว. ธนบุรี. 10 เล่ม

คณะศิริพร. อ.สุไหงโก-ลก.

คุณศิริพร แซ่ตั้ง. คุณพ่อตั้งถงเถียว. คุณแม่ลี้ซกเซียง. คุณชุติมา แซ่ตั้ง. คุณประภาส หนูเนียม. นายอาทิตย์ นางวราภรณ์. ด.ช.ชยุต. คุณศิริ รังคะรัตน์. และลูก. นายธีระชาติ. นายธีระศักดิ์. นายสฤษดิ์พงศ์ มั่นเจริญชัย. และน้อง. นางทัศนีย์. น.ส.วัฒนา นายอนุวัฒน์ ภักดีมณีเลิศ. นายมาโนชญ์ นางนรารัตน์ ด.ช.วศิน. ด.ญ.หรรษา. นายเชี่ยวชาญ อนันตวานิช. นางพัชรี มั่นเจริญชัย. (รวมเงิน 1,100 บาท) คุณศิริพร แซ่ตั้ง ได้นำส่งให้ อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดประชาชนวัดต่าง ๆ รวมพิมพ์ได้ 22 เล่ม

น.ส.กนิษฐา บุญธรรมเจริญ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 6 เล่ม

คุณชัยยศ จรัสอรุณฉาย องครักษ์ อุทิศให้สรรพสัตว์ 8 เล่ม

คุณสวัสดิ์ พรหมอินทร์ วังสะพุ อุทิศให้สรรพสัตว์ 6 เล่ม

คุณชอน มโนคำ ลำปาง อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 6 เล่ม

คุณสง่า จันทกาญจน์ อ. พิบูลมังสาหาร อุทิศให้สรรพสัตว์ 6 เล่ม
ส.ณ. ทวีศักดิ์ กลิ่นขจร อุบลฯ อุทิศโปรดสรรสัตว์ (300 บาท) 6 เล่ม
คุณอนันต์ เย็นรมย์ บุรีรัมย์ อุทิศให้สรรพสัตว์ 6 เล่ม

กลุ่มทำบุญ 4 เล่ม 200 บาท

ท่านพีระศักดิ์-อ. รัตนา ใจเสงี่ยม รวม 4. คุณชัชสรัญ เหมือนเอี่ยม. คุณศรีสุมา เอี่ยมสำอางค์ รวม 4 เล่ม. คุณเพชรลัดดา นาคประเสริฐ คุณแม่ฮ้อเง็กงิ้อ 4 เล่ม. พระสิทธิชัย กิตติวุฒโฒ อ. หนองหิน (200 บาท) 4 เล่ม. คุณลักขณา ทุติยภาค 4 เล่ม. คุณอุดม ภู่ห้วย 4 เล่ม. นายณรงค์เวทย์ นางกนิฏฐา. ด.ญ. กัลยารัตน์. ด.ช. บัญญาวัฒน์ บุญเกื้อ รวม 4 เล่ม. คุณพันธุ์เทพ กรุงวงศ์. 4 เล่ม. คุณทวีศักดิ์ สารครศรี 4 เล่ม. คุณอักษร ชุติมาวรพันธ์ 4 เล่ม. คุณธีรภัทร วงศ์คำจันทร์ มหาสารคาม 4 เล่ม.

กลุ่มทำบุญ 3 เล่ม 150 บาท.

คุณจิรพรรณ พึ่งทอง ทำบุญอายุ 37 ปี 150 บาท. คุณอนันต์ เย็นร่มย์ ทำบุญอายุยืน 150 บาท. คุณอนุภัทร ชาวโคตร. 3 เล่ม

กลุ่มทำบุญ 2 เล่ม 100 บาท.

คุณชาญชัย จงสิริฤกษ์. คุณจุฑาพันธ์ อยู่ถาวร. คุณสุภา เกตุเกล้า. คุณชัยยศ จรัสอรุณฉาย. ธีรภัสร วงศ์คำจันทร์. คุณศิริมา ชูพินิจสกุลวงศ์. คุณเอกชัย จิรแพทย์สกุล. คุณวุฒิชัย สุนา. อ. ยางตลาด. พระนริส นริสโร. ส.ณ. เล้ง. ส.ณ. ตี๋

คณะคุณพิชิต (นายเลี้ยง) คลองเตย.

คุณพิชิต ธรรมธีโรวัฒน์. คุณอัครชัย อดุลย์ศิริกุล
รวม อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทั่วราชอาณาจักร สาธุ! 70 เล่ม
คุณโชติ น้อยพิทักษ์ อุทิศให้สรรพสัตว์ 60 เล่ม
คุณอัฏนา รุ่งเรืองอุไร อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 60 เล่ม
คุณอัครชัย อดุลศิริกุล อุทิศให้สัตว์ทั้ง 6 ภูมิ 10 เล่ม
คุณจันทรทิพย์ วุฒิประเสริฐ อุทิศให้นายประกอบ อดุลย์ศิริกุล. 10 เล่ม
คุณกมลรัตน์ ไทยกมล อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 4 เล่ม
คุณนิติกาญจน์ โสภา. คุณวิภัส พ่วงชิ่วงาม 2 เล่ม
(นายเลี้ยง นำส่งมา)

คณะคุณลินดา กทม.

คณะคุณลินดา บุญสินสุข. คุณพันธ์ธมนต์. ด.ญ.ฐิติณัฏฐ์. ด.ช.คมกิจ อัศวสำเริง. ด.ช.ชัชชัย ตันติวรกุลชัย. ด.ช.ชฎาทร. ด.ญ.(สายหมอก) ธรณ์ธันย์. วงศ์หนองเตย. นางเจษฎ์ โกวัฒนาภรณ์. น.ส.กวินทิพย์. นายอำนาจ. น.ส. ณัยน์ภัส สุโชติธนาวัฒน์. กทม. ร่วมอุทิศให้สรรพสัตว์ (600 บาท) 12 เล่ม
นายปริญญา. ด.ช.ศุภธัช พูลทรัพย์ และนางสมใจ โชติพิเสธกุล รวมอุทิศธรรมทาน 1,400 บาท. 28 เล่ม

คณะคุณกานพลู. น.ส.พ. เนชั่น.

คุณมนสิกุล โอวาทเภสัช อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ 26 เล่ม
นายสุคนธ์ นางพิพัฒน์ โอวาทเภสัช. อ.บ้านบึง อุทิศ ให้สรรพสัตว์ 40 เล่ม

คุณหมอนไม้ อุทิศให้สรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ สาธุ! 50 เล่ม

คุณเสาวลักษณ์ กาญจนสาลี. อ. พระสมุทรเจดีย์ 10 เล่ม

พระฮ่องกอง ผ่านมาพบเข้า ขอร่วมอุทิศให้ครูบาอาจารย์ 500 บ. 10 เล่ม

คุณพระธุองค์ สายอิสาณ อุทิศถวายพระอาจารย์มั่น.

อาจารย์ชา รวม 10 เล่ม

คณะคุณนิโรธ บึงกุ่ม.

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม

คุณเซียมหง สันติสุขภิรมย์ ร่วมสร้างอาณาจักรธรรมทาน 10 เล่ม

คุณจารุรัตน์ สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 10 เล่ม

แต้ไน้เซ็ง บางแคอื้ 10 เล่ม

เง็กฮวงอื้ ดอนเมือง 10 เล่ม

ลูกอั้งม้อ ทำบุญวันกินเจ อุทิศให้ เตี่ยเบ๊ตังเอี๋ยว 20 เล่ม

พระสำรวล ถ้ำเสือ กระบี่ อุทิศให้สรรพสัตว์ (300 บาท) 6 เล่ม

คณะคุณฝอยทอง อยู่เย็น กทม.

คุณพ่อยศ อยู่เย็น. คุณแม่ฉลวย อยู่เย็น. (ชีนิมิตร) อุทิศให้สรรพสัตว์. น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น. พล.ต.ต. สำราญ ไชยชิต. นางอะ ไชยชิต. นายเหรียญ. กิ๋งเหลือ. นางใย.นางม้วน.

ดร. ไอยคุปต์ อยู่เย็น. พ.อ. ไมตรี ชีนิมิตร. แม่น้ำสวาท อุประวรพงศ์. แม่น้ำชะอ้อน ชีนนางชี. ดร. ชัย มุกตพันธ์. คุณพิมล บุญอาภา. ศาสตราจารย์อรุณ สรเทศน์. แม่

แอบพินิจศักดิ์. พ่อไร พินิจศักดิ์. นครราชสีมา. ผ.ศ. เสถียร. ผ.ศ. กรรณิกา-คุณปิยะดา วงศ์สารเสริฐ.

อาจารย์ไปล่ อยู่เย็น. พ.จ.อ. จ๊ะ อยู่เย็น. นางเช้า ศรีแสงจันทร. นายนิด จำปา. นายสำราญ นางพเยา จำปา. คุณยายเกี๊ยะ คุณตาต๊อก ชื่นมิตร.

น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น ได้นำเงิน (14,000 บาท) ส่งมาให้กองบุญร่วมพิมพ์หนังสือธรรมทานส่งไปไว้ตามห้องสมุดทุกจังหวัด สาธุ! รวม 280 เล่ม

คณะคุณพงษ์ศักดิ์. ลี้ไซ้ล้ง กทม.

คุณพงษ์ศักดิ์ พายัพทิศารัก กทม. อุทิศให้อาจารย์เสถียร โพธินันทะ. อาจารย์ตันม่อเซียง. อาจารย์เซ้งง้วนแซ่เล้า 30 เล่ม

ลี้ไซ้ล้ง ดอนเมือง. อุทิศให้ท่านอาจารย์มั่น. อาจารย์ชา. อาจารย์พุทธทาสภิกขุ. 30 เล่ม

คุณพงษ์ศักดิ์ ฯ อุทิศให้ หลวงจีนไป๋เซ้ง. หลวงจีนเต๋าอัง. หลวงจีนฮวกคือ. หลวงจีนเย็นบุญ. หลวงจีนเย็นเกียรติ. หลวงจีนโพธิแจ้ง. หลวงจีนกักเง้ง. หลวงจีนเหลาฮวบซือกง. รวม 30 เล่ม

คุณซาม่วย กทม. อุทิศให้แก่บรรพบุรุษ และคุณนัยเกียรติ โสมไพศาลศิลป์. ตั้งหลิวเซียะ. หลีซีอ้ว. อึ้งซูเกียง รวม 20 เล่ม

ลี้ไซ้จู กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 4 เล่ม

คุณศิริพร วิริยะกิจชัย และลูก ขออุทิศให้แก่ ชิดหมุ่ย แซ่ฉั่น. คุณสุกิจ วิริยะกิจชัย. คุณสุชัย วิริยะกิจชัย 20 เล่ม

คณะเฮียบู๊-อำพันธ์ กทม.

คุณแกม แซ่หว่อง และลูกๆ หลานๆ รวม 8,100 บาท.
อุทิศเป็นธรรมทานให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 162 เล่ม
คุณอนันต์ พืชญสัจจา อุทิศให้สรรพสัตว์ 20 เล่ม
คุณอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ 20 เล่ม
คุณนารีรัตน์ เอี่ยมนเรพร อุทิศให้ห้องสมุดต่างๆ 100 บาท. 2 เล่ม
คุณนิมิตร เอี่ยมนเรพร อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ 2 เล่ม

นายนิมิตร นางนารีรัตน์. นายธรรมรัตน์. ด.ช. อำนวย
อุทิศธรรมทาน รวม 8 เล่ม
นายตี๋ มีจิตร นางกอบทอง มีจิตร. อุทิศให้สรรพสัตว์ 4 เล่ม
ตั้งสู่ใน้. ตั้งสู่อุน. อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม
คุณสุชาดา สมิทธินันต์ อุทิศให้สรรพสัตว์ 10 เล่ม
นางกิมชุ้น แซ่ลิ้ม (ฝากอำพันธ์ นำมา 300 บาท) 6 เล่ม

คณะคุณพงษ์ศักดิ์ๆ นักบุญอิสาณ.

นายพงษ์ศักดิ์ รัตนวัฒนศิลป. นางยุพเรศ รัตนวัฒนศิลป. นายประเสริฐ รัตนวัฒนศิลป. น.ส. สิริจรรยา รัตนวัฒนศิลป. นายกิจทวี รัตนวัฒนศิลป. กุณินารายณ์

นางวรารัตน์ สุรางค์วัฒนากูล. นายวรพงษ์ สุรางค์วัฒนากูล. น.ส. นริสา สุรางค์วัฒนากูล. นางอังคนา แซ่ลิ้ม. นายบัญชา นามวงศ์ นางวนิดา นามวงศ์. นายการุณ นามวงศ์.

รวมเงิน 5,000 บาท. ขออุทิศส่วนบุญกุศลในอาณาจักรธรรมทานนี้ให้แก่ นางทองมี แซ่ลิ้ม. ผู้วายชนม์ไปแล้ว สาธุ! รวม 100 เล่ม

นายพิชิต นางสุนันท์ อิทธิสมบัติ. อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ นายสอน ดลวิชัย 10 เล่ม

นางรัตนา ไชยขันธ์ นายธราพงษ์ ใจศิริ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร 10 เล่ม

ร้านขายยาถนกเภสัช นายแกะ ทรงสมบูรณ์. อุทิศให้เตี่ยเล็ก แม่ตุ๊ ทรงสมบูรณ์ ที่ล่วงลับไปแล้ว 6 เล่ม

(คุณพงษ์ศักดิ์ ฯ อ. กุฉินารายณ์ นำส่งมา)

คณะคุณทวี-ไก่. พระราม 2. กทม.

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด (สองหมื่นบาท) 400 เล่ม

คุณทวี-ไก่-เนีย-แนน ร้านหอเจียะ พระราม 2 กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 100 เล่ม

บริษัทปารมิตา สตูดิโอ จำกัด กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ 100 เล่ม

คุณวราภรณ์ โรจน์ฤทธากรณ์ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 40 เล่ม

คุณอ๋า คุณต๋อย ดีไพบูลย์ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 40 เล่ม

โง้วพ้วยู้ หมู่บ้านชิชา อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 40 เล่ม

คุณรัตนาภรณ์ ดีวงกิจ อุทิศให้สรรพสัตว์ 40 เล่ม

มีชาวแคนนาดา ฝากคุณเจริญ. ร้านธรรมเจริญ. ท่าพระจันทร์. ไว้ทำบุญเล่มนี้ 8 ดอลล่า.

คุณเบญญาภา นายชัชชัย. ด.ญ. ปุณณภา. ด.ช. อติพล ดีวงกิจ. รวม 40 เล่ม

คุณแม่ไหลโฟถ่าย อุทิศดวงแสตมป์ (1,000 บาท) ส. ธโนฆาภรณ์ นำส่งมา.

ตั้งเซียงเอี้ยง (อาเละ สวนลุมพินี) อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 1,000 บาท. 20 เล่ม

คุณจรัล ไวทะยะพานิช. พระนริส นริสโก. อุทิศให้สรรพสัตว์ รวม 4 เล่ม

นายทวี นางนัยนา ลีลาเวชบุตร อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ 20 เล่ม

เล่มนี้ท่านผู้สนใจศึกษาธรรม จ.ม. ขอได้ฟรี ๆ

ท่านละ 1 เล่ม คนจนชาติหน้า ๆ ค่อยทำบุญก็ได้แล...

ส่ง จ.ม. มาที่ "นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ผู้จัดการ ชมรมหนังสือพิมพ์ธรรมทาน (แจกทานทาง ป.ณ.) เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. (10330)

ถ้าสนใจธรรมจริง ๆ บอกมาส่งให้อ่านทั้งชุดก็ได้ ส่งทาง ป.ณ. เท่านั้น ต้องแจ้งที่อยู่ เลขที่ ตำบล หรือถนน อำเภอ ให้ชัดเจน ต่างประเทศก็ยินดีส่งทางเรือทะเลไปให้อ่านฟรี ๆ

จ.ม. ไม่มีชื่อจะไม่ส่ง...... ไม่ตอบ......

ปี พ.ศ. 2547 ฉันอายุ 77 ปี ยังไม่ตายจัดพิมพ์แจกทานเอง. (ธีรทาส) ไม่ได้ส่งบุคคลใด ๆ ออกไปบอกบุญเรี่ยไรเงินตามจังหวัดต่างๆระวังผู้แอบอ้างจอมปลอม มีเกิดขึ้นแล้ว กรรม!

(ถ้าจะร่วมบุญธนาณัติรับเงิน ป.ณ. คลองเตย แห่งเดียว)

ส่ง จ.ม. นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. ระหัส 10330

"ผู้ที่เข้าใจกฎของธรรมชาติ ย่อมมองเห็นทฤษฎีตรงกันข้าม (เป็นของคู่) เช่น - วาง - ว่าง - สว่าง - สะอาด - สงบ - เย็นนี้ มันมีตรงกันข้าม คือ ถ้าไม่วาง-ก็ยังยึด! ไม่ว่าง-ก็ยังวุ่น! ไม่สว่าง-ก็ยังมืด! ไม่สะอาด-ก็ยังสกปรก! ไม่สงบ-ก็ยังฟุ้งซ่าน ไม่เย็น-ก็ยังร้อน!

แต่ปัญญาชนหรือผู้มีจิตที่เข้ากระแสแห่งโสดาบันแล้ว! จะมองเห็นทางด้วยปัญญาญาณอันสว่างไสวแจ่มแจ้ง! หรือพบวิถีทางที่จะเอาชนะกฎเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ-แห่งจิตใจนี้ได้แน่นอน."

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ

"อาจารย์ที่สอนตามหลักทฤษฎี ! ฝอยได้อย่างไพเราะเพราะพริ้งนั้น มีมากมายจำนวนเท่า ๆ กับขนสัตว์ - บนตัวควายเผือก !

อาจารย์ที่สอนได้และปฏิบัติให้ดูอีกด้วยนั้น มีเพียงแค่เขาสัตว์ - บนหัวควายเผือก ! เท่านั้นเอง."

ภิกษุตุ้นจ๋อ

ร.พ. แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น ถนนเอกชัย บางขุนเทียน กทม.
โทร. 0-2415-2049 นายสมโภชน์ เขียวสุทธิ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา 2547